

Án Mạng Có Thể Chết Người Đó

Contents

Án Mạng Có Thể Chết Người Đó	2
1. Chương 1: Ác Ma Là Thầy Của Tôi	2
2. Chương 2: Ác Ma Có Mặt Bất Cứ Đâu	4
3. Chương 3: Ác Ma Muốn Có Quả	7
4. Chương 4: Hôm Nay Ba Mẹ Vắng Nhà	9
5. Chương 5: Mỗi Ngày Chỉ Có Trứng Và Dưa Chuột – Hải Minh Phản	11
6. Chương 6: Giang Đầu Thối Lại Úc Hiếp Người Ta	13
7. Chương 7: Chuyện Phòng Tắm – Thượng	15
8. Chương 8: Chuyện Ở Phòng Tắm – Hạ	17
9. Chương 9: Hè Rồi Về Quê Ngoại Vợ Ra Mắt Bà Con	19
10. Chương 10: Giải Cứu Mỹ Nhơn Minh Dễ Thương Nhất Xóm Khôi	21
11. Chương 11: Đi Cầu Cá	23
12. Chương 12: Giang Đầu Thối Chính Là Đầu Thối Làm Sao	25
13. Chương 13: Làm Người Phải Biết Nuôi Dấm	28
14. Chương 14: Học Kỳ Mới Niềm Vui Mới	31
15. Chương 15: Đã Có Con Gió Từng Lướt Qua Em	33
16. Chương 16: Trái Tim Đập Sai Nhịp	35
17. Chương 17: Giang Đầu Thối Giả Gái Thì Sẽ Ra Sao?	38
18. Chương 18: Học Sinh Thì Phải Chinh Chiến Khắp Mặt Trận	40
19. Chương 19: Ngày Chủ Nhật Của Minh	43
20. Chương 20: Án Ký	46
21. Chương 21: Giang Đầu Thối! Tôi Có Xxx Với Anh Không?	48
22. Chương 22: Ngày Quốc Tế Phụ Nữ – Hải Minh Cũng Nằm Trong Số đó	51
23. Chương 23: Cuộc Truy Ván Lý Lịch Gia Đình Giang Đầu Thối	53
24. Chương 24: Binh Pháp Học Sử	56
25. Chương 25: Hoàng Tử Long Phương Xuất Hiện	58
26. Chương 26: Có Nhiều Vợ Cũng Là Một Loại Phiền Phức	61
27. Chương 27: Dạy Chồng Từ Thuở Bơ Vợ Mới Về	63
28. Chương 28: Bà Xã Anh No.1	66
29. Chương 29: Gió Lại Thối	68
30. Chương 30: Giang Đầu Thối Đi Bắt Gian	70
31. Chương 31: Chiến Tranh Lạnh – Phong Lâm Ngã Bệnh	74
32. Chương 32: Phong Lâm Nhập Viện	77
33. Chương 33: Mèo Con Đến Tương Lai	80
34. Chương 34: Phong Lâm Là Công Hay...	82
35. Chương 35: Âm Mưu Sống Chung Mái Nhà	86
36. Chương 36: Dương Đầu Ngốc Đi Làm	89
37. Chương 37: Chạm Mặt	92
38. Chương 38: Thiên Dương Có Con?	96
39. Chương 39: Giang Đầu Thối Chơi Khăm Dương Đầu Ngốc	99
40. Chương 40: Lao Công Bất Đắc Dĩ	102

41. Chương 41: Hải Minh Bị Mọc Răng	104
42. Chương 42: Dương Đầu Ngốc Làm Quen Hải Minh	107
43. Chương 43: Lần Đầu Tiên	109
44. Chương 44: Đau Đớn	112
45. Chương 45: Phong Lâm Bắn Sạch	115
46. Chương 46:	118

Án Mạng Có Thể Chết Người Đó

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hài, huyền huyền, bá đạo công x ngây thơ thụ, 1×1. Truyện Án Mạng Có Thể Chết Người Đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-mang-co-the-chet-nguoi-do>

1. Chương 1: Ác Ma Là Thầy Của Tôi

Anh à! đến giờ đi học rồi” cô bé nhoài người về phía trước, tay bóp mũi người thanh niên đang say ngủ, cười khi khi.

Nắm lấy bàn tay phá phách, cậu xoay người kéo tấm chăn chui rúc vào trong, mắt nhập nhèm còn mơ màng, lèm bèm nói “Còn sớm mà, cho anh ngủ chút nữa thôi!”.

Cô bé đứng chống nạnh, phịu má nhìn anh hai, lấy chân đá mạnh vào người cậu, sau đó chạy xuống lầu hét lớn “Ba mẹ, anh hai là con sâu nướng, anh hai hư lắm không chịu dậy sớm đi học kìa”.

Người phụ nữ đứng dưới bếp nấu bữa sáng, bên cạnh là người đàn ông trung niên nhìn thấy con gái hốt ha hốt hải chạy xuống, liền bắt lại để lên đùi, sủng nịch nói “Con gái cưng của ba, có đói không? Cứ để anh hai ngủ thêm chút nữa, sẽ có người trị được tính ngủ nướng của anh con thôi. Ngoan nhanh đi học trễ giờ rồi”.

Tính tang! Tính tang!

Nghe tiếng chuông cô bé nhảy xuống chạy ra ngoài hớn hở mở cửa “Anh Giang! Anh tới rồi”. Vuốt nhẹ đầu cô bé, anh ngồi xuống mỉm cười lấy trong túi ra một thanh chocolate màu đen “Cho em”.

Nhận món quà, cô bé vui mừng chạy vào khoe với ba mẹ.

“Cháu chào hai bác! Hải Minh dậy chưa vậy hai bác” anh lịch sự, nhã nhặn đẩy gọng kính hỏi hai bậc phụ huynh.

Người phụ nữ hiền hòa cười “Nó chưa dậy, con lên gọi Hải Minh đi, chỉ có con mới trị được nó thôi, hai bác cũng hết cách rồi”.

“Cả em cũng hết cách luôn” cô bé nói thêm.

Mở cửa phòng, anh đặt xuống cặp táp, cả thân người nhẹ nhàng đề lên cậu, liếm nhẹ vành tai. Đang ngủ cảm giác có cái gì đó nặng nặng, tiếp sau là một sự ướt át phủ trên mặt, cậu khó chịu rục rịch gian nan đẩy vật cản phía trên ra, cả người lấm tấm mồ hôi.

“Ừ...tránh ra...đồ phá phách...”

Không dừng ở đó chiếc lưỡi mềm mại di chuyển trượt lên xuống, đến gần môi sau đó cắn nhẹ, anh chỉ chờ đến đó. Mắt cậu bật mở như đèn ông sao, mặt ngăm đen như đất nồi lâu năm chưa chà rửa, thẳng một phát đá anh xuống giường, lớn tiếng quát “Bà

Nơi Hoa Cuộc 5

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Nỗỏu

già anh! Mỗi ngày anh gọi tôi dậy bằng cách khác không được sao?”. Lấy tay quệt đi

nước bọt còn đọng trên môi, cậu đứng dậy vươn vai, bật nhạc tập thể dục buổi sáng.

Nhìn thân người trước mặt hết nhảy rồi lại uốn éo quằn quại, anh rầu rĩ lắc đầu. Trong ánh nắng buổi sáng, lấp ló đằng sau tấm lưng trần là một vết bớt lan rộng hằn lên nhiều ký tự cổ xưa, anh nhếch miệng cười “Nhóc con! Cậu mãi mãi thuộc về tôi. Cậu chỉ có tôi ngoài ra không có ai khác”.

“Này! Từ khi nào gia sư có quyền được vào phòng tôi vậy hả?” nhặt lên cái khăn lông lau đi mồ hôi trên người, cậu ngồi xuống cạnh anh hỏi.

Lắc lắc cổ tay, anh nhào người nằm lên nệm, duỗi chân thong thả nói “Cái này là đặc quyền ba mẹ mới cho phép tôi mà, sau này cậu phải dậy sớm trước khi tôi đến, nếu không sẽ không giống hôm nay chỉ đơn giản là cắn nhẹ thôi đâu” mặt anh hăm dọa nhìn chằm chằm vào dáng người xinh đẹp trước mắt.

Cậu rùng mình khinh bỉ nhìn anh, sau đó vắt khăn quanh cổ tiến thẳng vào nhà tắm liếc mắt chán ghét lẩm bẩm “Đồ khó ưa”.

Anh cười khổ “Đúng vậy, tôi đến đây cũng chỉ muốn có được một thứ từ cậu thôi, lấy được nó rồi thì chúng ta cũng không còn quan hệ, có khi lúc đó tôi chỉ còn một mình”.

Dọc đường đến trường, cậu cầm hộp sữa đậu vừa đi vừa uống, tai đeo headphone trong lòng dấy lên cảm giác khó chịu. Phía sau là một chàng thanh niên đẹp trai, cao ráo đáng như người mẫu trên tạp chí Điện Ảnh.

Bước đến đầu hào quang lấp lánh cánh hoa bay phấp phới đến đó, các cô gái e thẹn má hồng hây hây lên lên mắt nhìn anh chỉ mong được chú ý đến. Người đi bên này dường như không chú ý cho lắm, hai người sóng vai đi đến trường khiến các thiếu nữ hét không thôi.

“Đừng mà! Hai anh ấy đẹp quá, nhưng tui thích anh cao cao ấy hơn, nhìn cứ như diễn viên ấy”

Mỉm cười, anh hất tóc vẫy chào các cô gái, làm thành một trận tim bay phấp phới, cậu đưa mắt bực bội nói “Anh đừng có trêu hoa ghẹo nguyệt nữa có được không?”.

Vắt cặp trên lưng, lấy tay búng nhẹ vào trán cậu anh vui vẻ ghé sát vào tai cậu thổi nhẹ “Ồ trường, tôi là thầy của em”.

Đẩy khuôn mặt gần quá thể, cậu nhích người sang chỗ khác giật lại cặp táp, lè lưỡi bĩu môi làm động tác vỗ mông chế giễu “Ồ! Em xin lỗi thầy Giang nhé! Không hẹn

Nơi Hoa Cuộc 6

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Nỗỏu

gặp lại thầy ở lớp”, nói rồi cậu phóng nhanh vào trường, không muốn mất thêm giây nào với kẻ sắc cướp bạn gái của cậu.

Nhắc đến càng thêm bức bối. Chẳng xa, mới vừa tháng trước cậu còn vui vẻ nhận thư tỏ tình của đàn em lớp dưới, chưa hưởng thụ hạnh phúc được bao lâu, anh tàn nhẫn ra lệnh không yêu đương gì cả, giật luôn cả bức thư tình bỏ vào túi áo.

Cậu tức giận đánh bôm bốp vào ngực anh “Đồ thôi! Trả lại cho tôi! Anh là ai mà có quyền can thiệp vào đời tư của tôi chứ”, đáp lại cậu là ánh mắt đờ đờ sát khí “Dựa vào tôi là thầy của cậu. Học sinh chỉ có học không có yêu đương nhứt nhứt”.

“Arg...hu hu hu...đáng ghét...tôi trù anh mãi mãi cũng không có vợ...không có người yêu...không có bạn gái...không có con nối dõi...”

Lật quyển sách anh viết đề bài lên bảng, mặc người nào đó trù ẻo anh đến tán tận lương tâm, cuối cùng cậu cũng chấp nhận thua cuộc, nước mắt đầm đìa ngồi vào ghế mở vở ra viết bài “Hu hu hu...tôi ghét anh...”.

Cuối giờ cậu nằm bẹp trên bàn khịt khịt nước mũi chảy dài xuống, đôi môi cong lên thành chữ M, đôi mắt trông về nơi xa khóc nhỏ. Đẩy nhẹ gọng kính, anh đặt bức thư lên bàn, sau đó mở cửa đi về. Nhìn bóng lưng khuất dần cậu đưa tay cầm nhanh lá thư mở ra xem.

“Gửi Hải Minh

Thật ra, em đã để ý anh từ lâu lắm rồi. Những lúc đến trường hay tan học, em đều nấp vào một chỗ để nhìn anh. Em biết anh là người tốt, lại thật thà, rất yêu thương động vật nhỏ và điều quan trọng là em muốn được như anh. Muốn được là người mà mỗi ngày đều được đi cùng thầy ấy. Em không biết hai người có quan hệ gì, nhưng em mong anh gửi tấm thiệp thứ hai em có để cùng trong bức thư này cho thầy ấy được không? Em xin lỗi đã làm phiền anh.”

“A.....a.....a.....” trong đêm tối có người gào thét, sấm chớp ập ì ùng vạch từng nhát trên bầu trời đen kịt “Tôi hận anh.....”.

Bên ngoài cánh cửa có người cười tà mị, chỉ cần một chút phép thuật là có thể tạo ra nội dung hoàn toàn khác “Hải Minh! Cậu mãi mãi chỉ có tôi. Định mệnh của cậu là phải có tôi”

2. Chương 2: Ác Ma Có Mặt Bất Cứ Đâu

“Hải Minh! Mau lên bảng giải bài này cho tôi” anh đẩy gọng kính, mắt nhìn người đang chống cằm ngồi đầm chiêu ra ngoài cửa sổ.

Không biết cậu nhìn cái gì mà ngẩn ngơ đến vậy, anh âm trầm cầm cục phấn ném vào không trung.

“Ai da! Thằng nào ngon dám ném ông vậy hả” cậu ôm đầu nhăn nhó nói.

Cả lớp che miệng khúc khích cười, cậu cũng không hiểu tại sao họ lại cười, quét mắt một vòng lớp sau đó dừng lại người đang giật giật khoe miệng cầm cây thước bản đánh vào tay bộp bộp “Là tôi! Cậu có ý kiến”.

Phen này thì hay ho rồi “A! Dạ không! Thưa Thầy!”, mồ hôi chảy ròng ròng xuống lưng, cậu có cảm giác phía sau mình là một người hung tợn nào đó có đôi mắt màu đỏ chói cầm dao muốn đâm thủng cậu.

Tiết học như dài cả một thế kỷ, cậu lên bảng làm bài lại giải sai ngay dòng đầu tiên, quay sang nhìn người ngồi bên cạnh, anh ném cho cậu ánh mắt cảnh cáo “Tối nay, tôi sẽ giết cậu”.

Đặt khay cơm xuống bàn mà lòng buồn rười rượi, giấu phần cơm với con cá chiên xù vẩy chiếc đuôi cong trông thật đẹp để làm sao, đáng tiếc nó lại đang trôi tuột vào dạ dày của ai đó.

“Anh bạn! Đừng buồn nữa, đừng trách bản thân mình mà hãy trách số bạn đen nhẻm chớ” thằng bạn chí tâm ngồi đối diện buồn cho một câu đắng chát lòng. Ngẩng mặt ra, mắt cậu long lên trợn trắng, nghe rằng làm mặt ông chú lúc nổi giận gầm gọng mĩa lại “Thế anh bạn đây cũng có hơn gì tôi đâu nhỉ! Mỗi hôm rồi

của gái không phải bị đá bay thẳng cẳng sao? Còn đi mua quà tặng nhỏ bạn lại đi tặng cái quần sịp vàng là thế nào? Thế số anh bạn đây cũng không khác nào con ruồi đậu phân người đâu nhỉ? Còn có...bla...bla...”.

Thằng bạn bị nói đến tê tâm liệt phế, hồn xuất bay lên mây, thân xác nằm kịch ra bàn xùi bọt mép “Mày thật nham hiểm”.

Đắc thắng, cậu vênh mặt thỏa cơn giận trong lòng không biết trút đi đâu, không ngờ

có người lại đưa đầu vào rổ “Cho mày chết! Hứ!”

Hất mặt cậu nghênh ngang bưng khay cơm để vào bàn, sau đó có người phân loại đĩa ra đĩa, chén ra chén. Cậu ung dung xách cặp đi vào lớp chuẩn bị học tiếp buổi ngoại khóa ở trường.

Nơi Hoa Cuộc 8

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗôoị Nỗu

Ừ thì, trường đang có chiến dịch “Trường em xanh, sạch, đẹp”, bởi vì hơi vui vẻ tí sau khi đánh bại thằng bạn bằng võ mồm, anh hùng chính là không khoan nhượng đến phút cuối cùng. Lúc đi ngang qua cậu ném cái chai nước vào người nằm ịch trên bàn.

Có thật như thằng bạn nói ‘số cậu đen như mồm chó’ không, ngay lúc đó có hai người từ đâu xuất hiện hai bên cặp hai tay cậu kéo lê lên văn phòng “Thôi tiêu rồi”.

Ngồi trong văn phòng chật hẹp là Thầy phó Hiệu trưởng tròn ồm, tay mân mê tách trà

cười đến mà sáng lạng “Hải Minh! Chúng ta cùng uống trà nào! Ha ha ha...”

Nỗi sỉ nhục của bọn học sinh trong trường là được uống trà với ông. Bước ra khỏi phòng cậu nhìn lên trời cảm thán “Nhục thật”.

Về đến nhà chuyện vui đâu không thấy, lại thấy ngay ông Thầy đáng ghét nhất cuộc đời học cấp ba của cậu. Hừ lạnh một cái cậu không thèm chào anh ta, xách cặp nhắm thẳng phòng mà tiến.

Đẩy gọng kính, ánh mắt lóe lên hàn quang, anh quay sang nói với mẹ cậu “Không sao đâu bác. Chắc em ấy hôm nay học hơi mệt” còn trong lòng thì lửa đang sục sôi.

Đóng cửa khóa chốt, tim cậu đập dồn dập “Phù! Cầu cho ông té cầu thang trặc chân khỏi lên đây” cậu ác miệng trù ẻo mà tâm không một chút áy náy.

“Là lá la la là lá la.....” vừa tắm vừa hát cũng là một thú vui, “Kì kì cọ cọ.....a.....kì kì cọ cọ.....cọ nào.....ta cọ cho sạch da.....kì kì cọ cọ.....a.....kì kì cọ cọ.....là lá la.....”.

“Cậu cọ đủ chưa”

Giật bản mình cậu nhanh trí lấy tay che đi chỗ quan trọng, liếc mắt về phía phát ra âm thanh, lắp bắp nói “Tôi cọ bao nhiêu kệ tôi”, qua một lúc nhận thấy điều gì đó khác

thường, quay lại nhìn lần nữa cậu hét lớn “A.....A.....A.....đồ biến thái.....”.

Cậu sứt sứt lấy khăn lau nước mắt “Hu hu! Trình tiết đời trai của tui hu...hu...hu...!” tay rút hết tờ này đến tờ khác, một hồi trên sàn chất đống mảnh giấy trắng “Anh là đồ cặn bã của xã hội! Sao có thể nhìn thiếu niên trong trắng đang tắm cơ chứ! Nói tôi nghe, anh đã thấy được những gì? Hả?”.

Ôm bên má sưng vù, anh liếc mắt “Chắc! Cậu thì có gì để xem chứ! Dạt trên dạt dưới dư ra được hai con ốc”.

“Ốc nào? Anh nói là ốc nào hả? Vòng ba tôi cũng được xem là quả dưa hấu đó nhá!” cậu chột dạ, đứng lên cãi lại.

Nhìn cái mông bóng loáng đưa về phía mình, anh bịt lại máu mũi đang phun trào “Nhìn sao cũng không thấy giống dưa hấu, giống cái hột dưa thì đúng hơn”.

Nơi Hoa Cuộc 9

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗôoị Nỗu

Tức giận, không chỉ bị nhìn thấy toàn bộ đời trai mà còn bị người nào đó sỉ nhục mông giống hạt dưa, dạt trên dạt dưới dẫu được hai con ốc, cậu gào lên như chó xổng chuồng nhảy vào anh mà cắn xé “Tôi cho anh biết! Dù gì tôi cũng là hotboy của trường, tôi không thể để anh dìm hàng tôi...Gào!.....”.

Đầu vật một hồi người te tua nhất lại là cậu, nhìn từ trên xuống dưới không mảnh vải che thân, cậu càng điên tiết hơn “A.....a.....”.

Một tiếng sau.

“Hải Minh! Anh thật là đáng xấu hổ” cô em gái có gương mặt bầu bĩnh cổ tình xát muối vào trái tim đang rỉ máu, rồi quay sang cười hi hi với người ngồi bên cạnh “Anh Giang là giỏi nhất”.

Liếc xéo, cậu cầm lên chén nước trước mặt uống cho hả giận “Khụ! Khụ! Mặn quá!”.

“Anh hai! Sao anh lại đi uống nước mắm”

Anh che miệng cười, sau đó lại ôm bụng cười, sau đó lại nằm vật ra bàn cười. Cậu bạnh cười làm cho mắt mặt cảm thấy đau với tên này thật tốn kalor.

Tối đó mẹ cậu bảo anh ở lại ăn tết giữa năm cùng với gia đình, cậu không cam tâm xẻ chia nửa cái ghế dựa cho anh, mặt cũng nhăn nhó theo. Thú vui tết giữa năm là cả gia đình ngồi quây quần ngoài trời làm một cái lò nướng hải sản khói thơm bay nghi ngút. Đáng tiếc, năm nay có người nhìn mặt người nào đó muốn phát bệnh.

“Anh ăn mau rồi về đi” cậu đuổi thẳng người bên cạnh, tay không khách khí gấp con mực to bỏ vào mồm nhai nhóp nhép.

Quay sang nhìn người ăn uống chẳng chút nét na, anh lấy muống khô đầu cậu cái póc “Ăn thì lo mà ăn, không được nói chuyện”.

Phù má, liếc mắt, ôm nơi bị khô cậu ngừng nhai, lộn lộn cái bụng ụa lên ụa xuống nôn hết vào người anh, cậu cười thầm trong lòng “Cho chừa cái tội dám ăn hiếp tôi ha ha ha”.

“Hải Minh! Con làm gì thế! Sao lại nôn hết vào người Thầy vậy hả? Mau lấy khăn lau sạch sẽ cho Thầy ngay” mami trông thấy màn lộn ruột của cậu mà giận sôi gan, người đẹp trai như Thầy ấy vậy mà bây giờ phát ra mùi tanh chua nồng, ngay cả bà cũng phải bịt lấy mũi.

Đúng là cái giận hại cái thân, mami bắt cậu phải giặt sạch cái áo tanh rình, còn phải ngâm nước sả thơm phưng phức. Cầm cái áo giữ cho rơi hết thức ăn, cậu lại thêm một trận nôn thốc.

Ngày Hoa Cuộc 10

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Nỗỏu

Nhàn nhả bắt chéo chân nhâm nhi ly nước ngọt, anh cười khuấy “Nè! Giặt nhanh lên tôi còn về nữa, nếu đến mười một giờ mà nó chưa khô. Tôi chắc chắn tối nay sẽ ngủ cùng cậu”.

Quay đầu 180 độ, cậu chí chóc hét “Anh đừng mơ leo được lên giường tôi...grừ....giặt ta giặt....ta hận...ta xé...a.....” cầm cái áo cậu hết kéo rồi lại chà mạnh dưới nền xi măng, bao nhiêu uất ức cậu đều dồn hết vào cái áo.

“Được rồi! Mami bảo cậu nằm dưới đất. Tôi không phải người xấu xa gì cho lắm nên tặng cậu cái gối nằm cho đỡ mỏi cổ” nói rồi anh leo lên giường đắp chăn ngáy kho kho, khoe miệng cong lên hình vòng cung”.

“A.....a.....” cái gối rơi oạch xuống đất, cậu ôm đầu khóc lớn, “Thật tàn nhẫn.....”

3. Chương 3: Ác Ma Muốn Có Quà

Đội trưởng đội văn nghệ đứng trước lớp phán lệnh như đã chắc rồi, không cần biết người có phản đối hay không, ta đã đề tên người trong bảng vàng sáng chói treo lên giữa lớp “Tất cả chú ý! Những bạn có tên sau đây lập tức tối nay bảy giờ đến nhà Hải Minh luyện tập, nghe rõ chưa”.

Vừa bước vào nghe có người nhắc tên mình, Hải Minh ngơ ngác hỏi “Này, tôi bị làm sao hả?”. Đội trưởng quét mắt, câu cổ Hải Minh đứng trên bục giảng “Ai có phản đối thì kiếm cậu ta”.

“Hải Minh! Tôi không đi được”

“Hải Minh! Mày bỏ tên tao ra, không thì tao sẽ đánh chết con quái của mày”

“Hải Minh...Hải Minh.....”

Một trận nháo nhào xảy ra trên bục giảng, đội trưởng thở phào cảm thấy paste cho tên này thật là sáng suốt, không chút hổ thẹn cười ha hả đi về chỗ ngồi.

“Được rồi.....! Không múa may gì hết.....! Không hét hò gì hết.....! Tôi làm hết được chưa.....?”

Tất cả im lặng, không khí ngay cả con ruồi bay ngang cũng có thể nghe được tiếng vỗ cánh của nó. Bộp! Con ruồi chết bất đắc kỳ tử.

“Ha ha ha ha! Hải Minh tao biết mày rất tốt mà phải không? Ha ha ha....”

“Hải Minh! Cố lên! Chúng tôi ủng hộ bạn”

Mọi người vui vẻ nhẹ nhõm vì không phải vác cái mặt mốc meo vào mỗi buổi tối chinh chiến đánh quái lên trên sân khấu làm trò cười cho thiên hạ.

Đội trưởng cũng cảm thấy không giận tại sao đội hình chỉ còn một người, đứng trên cao nhìn xuống người quần áo xộc xệch, lấy ra tờ giấy ném cho cậu “Lớp chúng ta có ba tiết mục. Múa hiện đại, hát đơn ca và diễn kịch. Cậu tự xem lấy rồi tự tập luyện đi nhé”.

Bỏ của chạy lấy người, không ai muốn rảnh hơi đi tham gia mấy cái tiết mục chẳng có lợi lộc, tất cả tùm lại thành ba tùm bàn chuyện nên đi đâu chơi.

Tội nghiệp cho Hải Minh, một mình ôm số hết tất cả chuẩn bị cho ngày hai mươi tháng mười một đáng ghét kia, giọt nước mắt cá sấu lăn dài trên gương mặt xinh đẹp.

Nơi Hoa Cuội 12

Aùn Mãng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

Nằm bẹp trên giường nhìn vào tờ giấy ghi rõ ngày mười bắt đầu thi đấu giữa các lớp, rồi lại nhìn lên tấm lịch “Haiz! Hôm nay là ngày ba rồi còn một tuần nữa. A.....! Mình nên làm gì đây?”. Trong đầu hiện lên vài kế hoạch “Hay là mình giả ốm. Không! Không! Thế nào cũng bị phát hiện thôi. Hay là bỏ trốn”.

“Cậu nghĩ có thể trốn được sao?” anh nhàn nhả giật tờ giấy khỏi tay cậu, đặt mông nằm bên cạnh.

Ngóc đầu dậy, cậu héch mặt hỏi “Thế còn có cách nào nữa chứ”, vươn tay giật lại tờ giấy, nhìn anh cậu càng phát cáu hơn.

Búng nhẹ trán cậu, anh nghiêng người “Cầu xin tôi đi”. Liếc xéo, cậu nằm ngửa ra nệm, mắt nhìn lên trần nhà, bĩu môi nói “Anh mơ à!”.

Cong môi cười “Không muốn thì tự đi mà làm mấy cái trò hết uồn rồi lại éo đó đi nhé!”, giả vờ anh ngồi bật dậy định đi ra ngoài.

Nhìn người nằm trong ban chấp hành đoàn trường sắp sửa ra về, người có thể cứu vớt linh hồn đáng thương của cậu chỉ còn có ông Thầy đáng bấm thành trăm mảnh kia “Được rồi! Coi như tôi cầu xin anh”.

Quay mặt, anh nói “Nhưng tôi có điều kiện”.

Ngày hôm sau đi học, tất cả mọi thứ đều thay đổi, dường như sự việc ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Cậu khó hiểu ngồi vào bàn, đội trưởng đội văn nghệ lại thêm vào tiết mục hát song ca còn thành phần tham gia bây giờ tất thấy có mười lăm người nước mắt lưng tròng khóc lóc van xin, nhưng lại không có tên cậu.

Trong lòng thầm nghĩ “Ông Giang này ra tay thật độc ác”.

“Cậu nói người đã giúp cậu như thế hả?”, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, “A à! Không! Thầy nghe nhầm đó mà” mồ hôi chảy ròng ròng.

“Tốt nhất là tôi nghe nhầm” nói rồi anh ta đi lên bục giảng “Tất cả ổn định, chuông đã vào lớp, ai còn nói chuyện lập tức đi về cho tôi”.

Mặt cậu đen thui “Đúng là ông Thầy hắc ám”. Póc! Một cục phấn tóa lạc lên đầu cậu “Hải Minh! Em lại có ý kiến”.

“Sao mình nói gì ông cũng nghe hết vậy?” cậu ôm đầu trong lòng khóc lớn.

Cuối cùng ngày hai mươi tháng mười một cũng đến, mặt mấy thầy cô giáo ai nấy đều sáng ngời ngời, bôi son trét phấn cạo ra chắc được nửa kg có. Cậu ớn lạnh rùng mình đi ngang qua người bà cô dạy lịch sử, thân hình to béo giống cái thùng phi có thể lăn bất cứ lúc nào.

Ngày Hoa Cuộc 13

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

“E hèm! Hải Minh em thấy cô có đẹp không?”, nắm lại cổ áo cô giáo dạy sử hất tóc bong bóng hồng bay chập chờn sau lưng hỏi.

Nhìn nét mặt năm mươi năm gió giật tóc bay, nét đẹp không phai mờ theo thời gian nhưng là thân hình lại phát triển theo thời gian, cậu giật giật môi quay mặt chỗ khác, cái miệng chu lên dài cả năm cen-ti-mét bô lô nói “Dạ! Cô rất đẹp ạ”.

Bị bà cô tra tấn cả nửa tiếng chỉ để nói về tại sao đến bây giờ cô vẫn còn trẻ đẹp như thế, rồi lại chỉ bí quyết sau này cậu lấy vợ phải chăm sóc cô ấy thế nào, chiều ý cô ấy ra làm sao, vân vân và mây mây. Thoát khỏi ma trảo của cô chỉ đến khi loa trường thông báo tất cả giáo viên ra bàn ngồi, cậu mới được thả ra.

Cả buổi lễ ngồi dưới cái trời nắng thiêu đốt muốn chín da chín thịt, cậu không chịu nổi bèn lấy cây dù bật lên. Một trận ồ phát ra từ đám ngồi dưới, cậu quay lưng lại nhìn.

“Ha ha ha! Hải Minh cậu thật dễ thương mà. Nói thật đi, thích thầy Giang đến vậy sao?” thằng bạn mấy hôm trước bị cậu dùng võ mồm đánh bại, nay lại ở phía sau nói cái gì đó thích thích.

Cậu nắm áo tên bạn kéo lên “Mày nói lại lần nữa”, thằng bạn méo miệng lấy tay chỉ chỉ lên cây dù “Mày xem lại mặt trên cây dù mày đi”.

Thả thằng bạn ra, cậu lật lại nhìn. Một giây, hai giây, ba giây,..., mười lăm phút sau.

“A.....! Chuyện này là thế nào.....”

Trên cây dù đó có một thân hình bốc lửa sáu múi đầy đặn là hiện thân của hoàng tử bạch mã trong lòng của biết bao cô thiếu nữ, thế nào mà lại nằm chiếm chỗ trên cây dù của cậu, còn có nháy mắt thổi trái tim nữa.

“Giang đầu thôi! Tôi sẽ giết anh”

Người ngồi trên khu vực dành cho giáo viên hắc xì một cái thật to, khụt khịt lau đi nước mũi, anh cười thầm “Tối nay tôi đến nhà cậu đòi quà”.

4. Chương 4: Hôm Nay Ba Mẹ Vắng Nhà

Trước khi đưa con gái lên thành phố dự thi múa ba lê, hai bậc phụ huynh đến nhà Giang đầu thối bàn chuyện tương lai.

“Cháu Giang, mấy ngày sau hai bác vắng nhà, dù gì con với gia đình bác cũng là họ hàng xa. Do đó, hai bác không an tâm để thằng Minh ở một mình. Con có thể qua ở chung với nó vài ngày được không?” mẹ cậu nắm chặt tay anh nói.

Trong lòng tâm khế động, ngoài mặt làm bộ làm tịch con đây không rảnh, nhưng phía sau lại mau chóng muốn thu dọn đồ đạc đến nhà bé Minh ngay lập tức.

Xe đỗ trước cửa, baba xoa đầu cậu nói “Con trai, ba mẹ đi khoảng một tuần thôi cho nên con ráng chăm sóc bản thân nghe chưa. Có gì thầy Giang sẽ đến ở với con cho vui”, một lời này của baba như phóng phi tiêu vào ngực cậu, thân người khẽ lắc lư cúi đầu gần đụng tới đất “Ba à! Có chết con cũng không ở với anh ta” lời sau cậu thét lên thật to, bao nhiêu nước bọt cứ phun ào xuống cái chậu trước mặt.

Giang đầu thối đứng bên cạnh lấy tay xoa đầu cậu cười ha hả như hoa nở mùa xuân “Ba mẹ cứ yên tâm mà đi, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt”.

“Ai cho anh gọi là ba mẹ hả?” cậu xù lông bắt lấy cánh tay anh đang để trên đầu gạt xuống. Liếc ánh mắt muốn giết người, anh nói “Cậu có ý kiến”.

Trong góc tối có người nào đó ngồi bó gối tay cào cào lên tường khóc nhỏ.

Cuối cùng ba mẹ cũng rời đi. Thông dong vắt chân lên bàn anh ra lệnh “Hải Minh bóp chân cho tôi. Tốt!”

“Lấy nước cho tôi. Tốt!”

“Đấm lưng cho tôi. Mạnh vào, làm gì như con gái xoa gấu bông vậy hả. Ừm! Tốt”

“Còn bây giờ đi nấu cơm đi”

Ném cái chảo lên đầu Giang đầu thối, cậu hùng hổ bỏ nhào đến người trước mặt, lấn lắ cái cổ “Anh tự đi mà nấu đi, tôi không rảnh.....a.....tôi đâu phải người ở.....a.....đáng ghét quá đi mà.....anh đi chết đi.....!”.

Nói rồi cậu chạy lên phòng đóng cửa cái rầm, ôm đầu gào lên “Trời ơi! Con xin trời cho một nhát đánh chết tên này dùm con với.....con chịu hết nổi rồi.....!”.

Cốc cốc.

Nơi Hoa Cuộc 15

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoì Nồu

“Hải Minh bé cưng! Quà anh đâu?” anh tựa lưng ngoài cửa đắc ý cười “Ít nhất phải cho tôi thấy thành ý của cậu chứ. Đại loại như mua cho tôi cái áo mới hay dẫn đi ăn kem cũng được, bằng không thì cho tôi cắn một cái”.

Đang bực bội rồi lại còn đến tận phòng đòi quà nữa, đúng là mặt dày chà dưới đất cũng chưa rách mà “Tôi không có hứa à nha! Anh tự biên tự diễn, có đòi thì về đòi ba má nhà anh đấy”, đá vào cửa cái rầm cậu buông lời chát chúa.

Lắc lắc cổ tay, mở bung một cúc áo để lộ phần cơ ngực rắn chắc, anh búng tay cái póc cửa phòng tự động mở ra. Cậu lấp bắp kinh hãi “Anh dám vào phòng con trai”.

“Cậu là con trai chứ đâu phải là con gái đâu mà sợ ha ha ha” ánh mắt nguy hiểm long lên ghì chặt vai cậu, “Hay là tôi cắn một cái nhỉ? Chỗ nào? Cổ hay môi? Hay....” anh quét mắt xuống phía dưới cong môi.

Nhìn nét mặt *** dật của anh mà cậu xanh mặt, co chân định đá vào chỗ phóng nòng nọc, rất tiếc anh nhanh tay đè cậu xuống giường cười càng ngày càng gian.

“A.....a.....a..... “, cậu chính thức bị ăn.

Nói nhỏ chứ chỉ là cắn má một cái thôi. Tối đó.

Đứng trước cửa phòng ngủ cậu phùng má, trợn mắt ném cho anh cái gối, bên má còn vết hồng hồng, quăng cho một câu “Ra ngoài ngủ”, rồi đóng cửa cái rầm.

Cười trừ anh nói vọng vào “Cậu có thỉnh tôi, tôi cũng không ngủ cùng cậu đâu” còn trong lòng thì tính toán làm sao leo được lên chiếc giường êm ái.

Mười hai giờ đêm, cánh cửa sổ phòng ngủ tự động bật ra, gió thổi tốc bay màn hình, cậu đang nằm chơi điện tử trông thấy cảnh tượng liền sợ hãi kéo mền đắp co chặt người, nhìn cảnh giấy tờ bay đầy phòng cậu tự trấn an run rẩy nói “Cái gì vậy? Là ma sao? Ma cỏ gì chứ? Chỉ dọa người thôi!” .

“U....u....hu...hu.....”

Có tiếng gì đó như tiếng khóc của lão già chết trôi, cậu lấy cả mền trùm lên đầu, mắt lác lác nhìn ra ngoài cửa sổ nơi phát ra âm thanh, càng ngày càng run rẩy, có cái gì đó ướt ướt chảy ra dưới nệm rồi lan rộng ra.

“.....ư.....hu.....hu.....trả.....mạng.....cho.....tôi.....hu.....u.....”

Rằng cậu va vào nhau, mặt không còn chút sắc, tim đập mạnh nắm chặt mền nằm co dưới nệm, miệng lầm rầm khấn vái “Nam mô a di đà Phật! Nam mô a di đà Phật!....”.

Nơi Hoa Cuộc 16

Aùn Mãng Còu Theỏ Cheỏt Ngổỏoỏ Nổỏ

“.....trả.....mạng.....lại.....đây.....” anh ngồi vắt vẻo ngoài cành cây ôm bụng cười đến đau cả ruột nhìn trên nệm nhô lên cục bông, trò đùa ác ý vẫn chưa kết thúc. Lấy tay vẽ loạn một hồi, một cái đầu đầy ghê rợn xuất hiện trong phòng, khều khều vai cậu “.....Hải Minh.....”.

Nghe người gọi tên mình, cậu càng run hơn, ôm lấy đầu hét ra ngoài “Ma đại ca, tha cho em, em không có biết đại ca là ai, đại ca nên đi tìm người khác đi mà....hu....hu.....ba mẹ....con sợ.....a.....”.

“.....Hải Minh.....trả.....lại.....mạng.....cho.....ta.....”

Nhắm tịt mắt, ba mẹ đi hết rồi còn ai cứu cậu đây. Trong đầu chợt lóe lên cái mặt chết tiệt của tên nào đó. Lòng không phục, nhưng đứng trước tình cảnh một là bạn bị bắt mất hồn, hai là bạn phải sống.

Bỗng cậu ngồi bật dậy, giờ này còn sợ gì nữa cách tốt nhất là chạy nhanh tới bàn thờ rồi ngồi đó. Lúc tông ra cậu vô tình bật tay ném cái đầu bay ra ngoài cửa sổ. Chụp lấy cái đầu, anh kinh tởm nhìn nó sau đó quăng đi chỗ khác, nhảy phóc vào nhà giả vờ nằm ngủ.

Cậu hốt hải chạy đến “Giang đầu thối! Cứu tôi, có cái gì đó ở trong phòng. Giang đầu thối, tỉnh lại đi” cậu nuốt nước bọt, mồ hôi chảy ròng ròng người đang nằm trước mặt.

“Ủ! Cậu làm gì vậy? Đang ngủ mà!” lấy tay xoa đi đôi mắt anh từ từ ngồi dậy. Vì quá sợ hãi, cậu nhảy lên người anh ôm chặt, khóc lớn “Hu...hu.....phòng tôi có ma.....”.

Trong lòng cười một trận to, anh lấy tay xoa lưng cậu “Ngoan, có con ma nào đâu chứ! Chắc cậu nằm mơ thôi!”.

“Không mà! Trong phòng ấy, thật đáng sợ....oa.....oa.....”

Đứng dậy, anh bế cậu vào trong phòng nhìn một lượt, sau đó nói “Cậu nhìn xem! Đâu có gì đâu chứ!”. Hé mắt ra, thật sự trong phòng chẳng có gì cả, cánh cửa vẫn đóng chặt, giấy tờ vẫn nằm đó, cái điện thoại cậu đang chơi vẫn còn phát sáng.

“Tôidỏ nói cậu nằm mơ mà. Thôi cậu ngủ đi, tôi ra ngoài” đặt cậu xuống nệm anh véo mũi cậu, còn trong lòng thì “Bé cưng, nói là muốn tôi ngủ cùng đi nào! Ha ha ha”, mắt anh long lên thành nửa vầng trăng.

Nắm lấy góc áo, nước mắt nước mũi tèm lem cậu khịt khịt nói “Anh đừng đi mà, ở lại với tôi đi”. Giơ hai ngón tay thành công, anh đắc ý dạt dào nằm lên tấm nệm “Được rồi! Có tôi ở đây không có con ma nào dám khi dễ cậu đâu ha ha”.

Nỗi Hoa Cuộc 17

Aùn Maĩng Coù Theả Cheát Ngồôoi Nỗu

“Giang đầu thối, mới này anh vừa cười” cậu lấy gối ôm hình con heo con ôm chặt,

“Làm gì có! Chắc cậu nghe lầm thôi, ngủ đi” anh giả vờ trấn an ôm lấy lưng cậu.

Khóe mắt còn đọng giọt nước, tối nay là một ngày kinh khủng nhất đời cậu, sau vài tiếng đồng hồ ngủ rồi giật mình gặp ác mộng, cậu lại chui vào ngực của ai đó. Còn Giang đầu thối thì vui vẻ từ nay về sau chiếc giường này có thêm tên của hắn.

5. Chương 5: Mỗi Ngày Chỉ Có Trứng Và Dưa Chuột – Hải Minh Phán

Công Đè Bẹp Giang Đầu Thối

Đã năm ngày rồi kể từ khi ba mẹ và em gái lên thành phố. Từng ngày trôi đi Giang đầu thối càng trở nên héo úa và xanh xao, cũng chính nhờ sự chăm sóc tận tình của người nào đó với cái lý do không thể từ chối – Tôi muốn đền ơn vì anh đã ngủ cùng tôi.

Nếu mà nói, Giang đầu thối cũng rất muốn có một Hải Minh chăm sóc anh đến tận kẻng từ lâu lắm lắm rồi. Nhưng mà, cái nhưng mà mới là chết người a. Mỗi ngày chỉ có trứng và dưa chuột.

“Giang đầu thối! Mau ra ăn cơm, nhanh kẻo nguội đó” Hải Minh vui vẻ vớt trứng ra bỏ vào nước sau đó lột sạch bốn quả đặt lên bàn, cộng thêm chén nước tương ớt và một trái dưa chuột thái mỏng.

Anh từ trong phòng ngủ bước ra, đầu bù tóc rối ngồi vào bàn, cầm lên đôi đũa nhìn bốn quả trứng bóng loáng đến buồn nôn.

“Ừa.....!”

Hải Minh thấy anh không khỏe liền chạy đến sau lưng vuốt nhẹ “Giang đầu thối! Anh bị ốm hả?”.

Mặt anh trở nên xanh mét, miệng ú ớ nắm lấy tay cậu, mắt trợn trắng nói “Hải Minh! Cậu không còn món nào khác sao? Hả? Món nào cũng được ngoại trừ trứng và dưa chuột được không?”. Lần đầu tiên anh hạ mình xin một người, mà lại vì miếng ăn nữa chứ, mặt mũi này anh biết để đi đâu đây.

Hải Minh cười thầm trong lòng ‘Kha kha kha! Anh đừng mơ tôi cho anh ăn món khác. Chịu chết đi!’.

“Anh nói sao cơ, em chỉ biết nấu món này thôi à! Không lẽ anh chê em nấu không ngon” mặt cậu xụ xuống, môi trề ra trù ừ.

Anh thấy thế không nỡ lòng nói ra sự thật, nắm chặt tay cắn răng nói “Không có, chẳng qua anh muốn ăn món khác thôi”.

“Thế thì anh ra ngoài mà ăn, sau này đừng bắt em nấu cho anh nữa” cậu quay mặt đi giận dữ.

Mặt anh đen thui, sao mà số phận nghiệt ngã quá, mỗi ngày đều là trứng, anh không phải gà à nha, “Thôi em nấu gì cũng được, tùy em”.

Nỗi Hoa Cuộc 19

Aùn Maĩng Coù Theả Cheát Ngồôoi Nỗu

Cậu xoay người lại cười hi hi “Vậy anh đừng ăn trứng nữa, em lấy cho anh thứ khác”, nghe câu nói của cậu, mắt anh long lên hơn hờ chờ đợi món mới.

Mở tủ lạnh cậu lấy cho anh cốc sữa đậu nành vừa bung đặt lên bàn, anh lại một trận nôn thốc chạy vào nhà tắm ủa mãi không thôi.

“Sữa! Lại là sữa đậu nành.....ủa.....ủa.....”

Hôm nay, Giang đầu thối cảm thấy ốm yếu, gương mặt trở nên hốc hác hẳn ra không còn dáng vẻ phong độ như ngày nào. Xoay người anh lại, cậu nũng nịu thắt caravat cho anh “Giang đầu thối! Anh nói xem, tôi nấu ăn có ngon không?”.

Hồn anh đã bay một nửa ra ngoài thể xác, mắt trắng dã nói lời không thật lòng “Hải Minh nấu ăn ngon nhất thế giới, ngon hơn cả Yan Can Cook. Hải Minh! Em là sômột”, đưa lên ngón tay cái anh làm vẻ cậu nấu ăn rất ngon.

Đắc ý cười, Hải Minh nắm caravat Giang đầu thối kéo đi “Anh Giang! Nếu anh khen em như vậy tối nay em nấu mười trứng nhé! Còn bây giờ mình đi học thôi!”.

“Ê! Tụi bây có thấy hôm nay thầy Giang có chút lạ không?” bàn trên thò đầu xuống hỏi bàn dưới. Bàn dưới nói lên “Chắc thầy Giang nhớ người yêu ấy mà hay là bị bệnh gì đó thôi”.

Cả lớp xì xào bàn tán về sắc mặt của Giang đầu thối, còn người nào đó ngồi cuối lớp ôm bụng nén cười.

Mặc dù bị ám ảnh trứng và dưa nhưng lên tiết thì phải ra dáng thầy giáo. Chính vì thế, trong lớp có người không nghe giảng mà ngồi cười là phá vỡ kỷ luật. Lấy sức lực còn sót lại sau khi ăn được ổ bánh mì, anh cầm cục phấn ném về phía ấy, “Hải Minh! Lên bảng trả bài”.

Đến giờ nghỉ trưa, anh xuống căn tin tìm chút gì đó bổ bụng vừa lúc đi ngang qua phòng thầy Phó hiệu trưởng, anh bị nắm áo kéo lại “Thầy Giang, đi đâu mà vội mà vàng, mau vào đây ngó ngang chút cơm trưa của tôi”.

Gương mặt thất thần nhìn sang ông béo bên cạnh “Thầy Long, cảm ơn thầy nhưng tôi cần xuống căn tin một lát”, định bước đi nhưng người như thầy Long béo đây dễ dàng buông tha “Thầy Giang, tôi biết thầy đang đói, nhìn sắc mặt của thầy là tôi biết liền hà. Sẵn tôi có dư ra một phần, thôi thì chúng ta cùng ăn cho vui”.

Một trận lời qua tiếng lại, anh bị lôi vào văn phòng ngồi trơ mắt trợn trắng nhìn khay cơm trước mặt.

Nhà Hoa Cuộc 20

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

Trứng chiên hành tỏi phi vàng, trứng cuộn hải sản rau xanh, trứng kho thịt nước cốt dừa, trứng cút nhỏ trong bát canh ngọt. Anh ngất ngay tại chỗ.

“Thầy Giang! Thầy sao thế? Thầy Giang! Tỉnh, tỉnh!”

Ồ.....e.....í.....e.....

Cậu hốt hải chạy vào bệnh viện vào phòng cấp cứu hồi sức, gặp thầy Long đang ngồi ngoài ghế đá, cậu chạy đến hỏi “Thầy Long! Thầy Giang đâu? Thầy ấy sao rồi!”.

Thầy Long nước mắt chảy dài, cầm tay cậu thâm sâu nói “Thầy ấy đang trong tình trạng nguy kịch, chắc không thể qua được tối nay”.

Lời thầy Long như sấm giập trên trời ì ùng lùng bùng cả lỗ tai, cậu gục mặt xuống, hai tay cũng xụi lơ. Thầy Long thấy thế liền tiến đến vỗ lưng an ủi cậu “Hải Minh, em đừng buồn nữa, người đã mất không sống lại được đâu?”.

“Ừ...ừ...”

Thầy Long rơm rớm nước mắt khi nghe tiếng nấc của cậu, không ngờ đồng nghiệp mình ra đi nhanh thế, chưa kịp nói lời từ giã.

“Ừ...hah...ừ...ha.....ha.....ha.....” cậu ôm bụng ngửa mặt lên cười, “Giang đầu thối.....! Cuối cùng anh cũng thua món trứng của tôi.....ha.....ha.....ha.....”.

Thầy Long không kịp phản ứng lại trước thái độ thay đổi nhanh chóng của cậu, vẫn còn há hốc mồm ngạc nhiên. Cả bệnh viện nhìn cậu như sinh vật ngoài hành tinh mới xuống vậy, cười đến rũ rượi.

Bỗng cánh cửa hồi sức bật mở, có người lao đến nắm lấy tay cậu chạy đi. Một khắc nhanh như chớp mọi người cũng chưa hiểu được tình hình, nhắm mắt lại mở mắt ra

bác sĩ từ trong phòng đứng ngoài cửa hét lớn “Thằng mất dịch, mày đùa tui tao hả?”.

“Giang đầu thối, anh đưa tôi đi đâu đây?” cậu hốt hoảng nhìn anh, tay cũng phát đau.

Đến một góc khuất đủ để không cho người ngoài phát hiện, anh đẩy cậu vào tường, sau đó ghì mặt gần vào cậu, nghiêng răng nói “Hải Minh! Có phải cậu trên tôi?”.

Mồ hôi chảy ròng, nếu nhận cậu mới là đồ ngốc khốe miệng giật giật, cậu trả lời “A! Không có mà! Tôi còn đang muốn hỏi tại sao anh lại ở bệnh viện nữa đó”.

Thổi một hơi vào tai cậu, liếm nhẹ lên cái cằm cổ trắng ngần “Cậu nói dối”. Bị anh liếm, cậu bất giác rùng mình “Giang đầu thối, tôi sao lừa anh chứ!”.

Nơi Hoa Cuộc 21

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

“Thật không?” xiết chặt eo, nắm lấy đôi tay cậu đặt lên đỉnh đầu, ánh mắt đầy hăm dọa.

Cậu sợ hãi, răng đánh cầm cập “Thật.....thật.....mà.....ai lừa anh đâu!”, thả cậu ra anh liếc mắt “Tốt nhất là cậu đừng đâm sau lưng tôi, không thì.....cậu biết rồi đó”, lời cuối anh nghiêng răng ken két.

Cậu ngồi phịch xuống đất không thể nói được gì nữa. Thời gian sau, cậu không biết làm thế nào về được đến nhà. Lúc này, anh là người vào bếp, trong lòng cậu thầm nghĩ “Phen này mình chết chắc rồi”.

“Hải Minh! Mình cùng ăn trứng với dưa chuột nào!”

6. Chương 6: Giang Đầu Thối Lại Ưc Hiếp Người Ta

Làm Sao Đây?

Ngày mai là nhạc phụ nhạc mẫu về rồi, thế nên Giang đầu thối trở nên ngoan ngoãn không gây sự để giữ vững hình tượng con rể mẫu mực. Do đó, Giang đầu thối bàn qua tính lại, tốt nhất là ngừng chiến một hôm.

“Hải Minh, đi ngắm vịt với tôi không?”

Đang ngồi xem chương trình ‘Người bí ẩn’ đến đoạn Nghệ sĩ hài Hoài Linh đặt câu hỏi cho cô số ba, cậu phá lên cười ngồđầu một bàn tay đập vào mặt Giang đầu thối kế bên. Giang đầu thối đau lắm, nhưng không thể mà bắt nạt lại được, ngón tay rần rần để gần cái ốt sau cổ định bóp một cái cho chừa cái tội dám ám sát ông đây, “Nhìn!”

Phù! Phù!”

Nén lại cơn giận, Giang đầu thối lại tươi cười nói tiếp “Hải Minh! Hay đừng coi nữa mình đi chơi đi!”.

Dường như lời nói của anh không có tác dụng, Hải Minh vẫn chăm chú nhìn lên màn hình không chút nào muốn đi. Lúc này Giang đầu thối như bùng nổ, ngừng chiến thật không chịu nổi mà, anh đứng lên bấm nút tắt truyền hình cái kịch, xốc Hải Minh lên vác chạy ra ngoài, khóa cửa một mạch đi đến chỗ vịt mà xem.

Hải Minh vẫn còn ngơ ngác lắm, đến khi ngồi ngoài bờ hồ với con vịt chà bá cậu mới hoàn hồn ngó xung quanh, hỏi “Đây là đâu?”.

Giang đầu thối thở phào nắm tay Hải Minh chỉ về phía con vịt “Cậu xem, nó đẹp không?”. Hải Minh đưa mắt về nơi ấy. Chẳng phải cậu đang xem truyền hình sao? Trong nháy mắt lại xem vịt rồi. Khó hiểu, cậu quay sang nhìn Giang đầu thối “Anh vừa mang tôi đến đây hả?”.

Giang đầu thối nhướn mi “Chẳng lẽ cậu bay đến đây à!”

Hải Minh lại đưa mắt về phía bờ hồ, lại đưa mắt nhìn anh, hai tay đưa lên nắm lấy cổ áo anh lắc mạnh “Bà già anh! Anh biết anh vừa làm gì không hả? Anh làm sao đền bù cho tập phát sóng vừa rồi của tôi hả? Anh nghĩ xem con vịt trôi lòng vòng vậy vui

lắm sao? Anh mau dắt tôi về, không thì tối nay anh đừng hòng leo lên giường tôi!”

Một câu sau khiến anh chết đứng “Không! Anh không muốn ra ngoài ngủ đâu? Được rồi, chúng ta về!”

Ñơi Hoa Cuộc 23

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñoù

Trong đầu Giang đầu thối lại tính toán điều gì đó có thể làm cho Hải Minh hứng thú, không thể nào để ba mẹ biết được cả tuần nay anh luôn bắt nạt cậu ấy, anh quay sang nói “Hải Minh, dù gì cũng ra ngoài rồi hay là mình đi ăn đêm đi”.

Cậu nghe anh nói cũng có lý, bụng cậu cũng hơi đói rồi, nên trả lời “Vây mình đi ăn phau câu vịt đi”. Anh nghe lời đề nghị của cậu mà suýt nữa sặc máu “Ừ...ừ...phau câu cũng được”.

Đến cái quán vỉa hè gần đó cậu gọi hai mươi cái phau câu, mười cặp chân gà và hai con cút nướng. Anh nhìn những món ăn cháy xém trước mặt mà lệ trào trong lòng, kinh khủng quá. Cậu cầm lên đôi đũa bắt đầu chia “Anh mười cái phau câu, năm chân gà và một con cút. Rồi! Mình ăn thôi!”.

Cậu vui vẻ bỏ một cái phau câu vào mồm nhai ngấu nghiến “Ng...o...n....quá....Anh mau ăn đi kéo nguội bây giờ”. Giang đầu thối không nuốt nổi, cuối cùng xin ông chủ cái bọc gói mang về.

Thật là ngừng chiến chẳng thích tạo nào, thế cho nên tay chân Giang đầu thối lại tấy máy bẹo hai má cậu kéo rộng ra rồi cười ha ha, chỉ khi nhìn thấy hai hàm răng trắng bóc thì mới ngừng. Hải Minh bị anh bẹo đến phát khóc đánh vào ngực anh một cái thật đau “Đáng ghét hà.....!”, sau đó bỏ chạy về nhà đóng cửa nhốt mình nằm trên giường khóc hu hu.

“Ba mẹ, mau về! Giang đầu thối cứ ức hiếp con hức...ư...”

Đứng ngoài cửa anh gỡ đầu, cái tật không thể bỏ được, đã đến nước này có ngừng chiến cũng chẳng lợi ích gì. Anh mở cửa phòng bước vào, ngồi bên cạnh lấy cuốn truyện cười đọc cho cậu nghe.

Cậu nhìn người nào đó đến chán ghét, xoay lưng lặn vào một góc đem gối ôm che kín lỗ tai, dỗi nói “Hừ! Anh có đọc tôi cũng không nghe đâu?”.

Anh vẫn cứ đọc, mà cái giọng anh đọc thì dù có không muốn nghe cỡ nào cũng lọt vào tai, sau một lúc người cậu run bần bật, anh nhìn cậu nín cười khụ một cái “E hèm! Mới này có người nói là không muốn tôi đọc mà”.

Liếc mắt cậu chẳng buồn bận tâm, giật luôn cuốn truyện ngồi đọc tiếp “Ha ha ha, ông này sao mà chẳng biết gì thế nhỉ!”.

Nhìn tính tình cậu như trẻ nhỏ, gương mặt thánh thiện dễ mến làm sao, thật muốn cắn một cái. Nghĩ rồi anh bưng mặt cậu quay ngoắc sang anh, một đường cắn xuống cái má nộn nộn.

“Á.....á.....a.....”

Ñơi Hoa Cuộc 24

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñoù

Tối đến, anh chuẩn bị leo lên giường, cậu thấy thế liền nói “Ai cho anh ngủ trong này chứ, chỗ của anh là bên phòng ba mẹ tôi mà”. Anh vừa động vào chiếc gối, nghe cậu nói vậy gương mặt làm ra bộ nguy hiểm “Thế cậu ở đây với con ma một đầu nhé”.

Cậu rùng mình một cái, ngồi chệt sang bên vỗ xuống nệm phịch phịch “Anh Giang, chỗ này của anh”. Cười một cái, anh nằm xuống sau đó một cái rờ nhanh kéo cậu vào lòng.

Cậu giãy giụa nói “Giang đầu thối, anh lại muốn giở trò gì nữa hả?”.

“Không có gì? Chỉ là tôi ngủ không có gối ôm không chịu được”

“Ừ...thả tôi ra...tôi đưa gối của tôi cho anh là được mà”, cậu cất lực chống trả. Giang đầu thối càng ôm chặt hơn, “Biết sao giờ cái gối này ấm hơn, còn cái con heo kia cho cậu tôi không cần”.

Hôn cái chóc vào má cậu, cả tay và chân như sợi dây thừng trói chặt cậu ở giữa. Một hồi sau, vì quá mệt cũng chẳng quan tâm đến tên này nữa cậu lăn ra ngủ kho kho. Thật là, người cũng như cái gối giống heo y đúc.

Nặng nề má cậu, anh vui vẻ dạt dào cọ cọ cái mũi, ngủ một giấc ngon. Căn phòng giờ chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người. Cơn gió đêm bên ngoài thổi vào se se lạnh, kéo lên tấm chăn cậu dụi dụi vào ngực anh ôm chặt.

Tính tang! Tính tang!

“Con đến ngay” cậu lom khom ngồi dậy ra ngoài, vừa đi vừa đưa tay vào áo gãi gãi “Sao mà cả người mình nhức quá vậy chứ?”, mắt nhắm mắt mở tra chiếc chìa khóa mở cửa. Ánh sáng làm cậu chói mắt liền đưa tay che lại, đứng đó một hồi vẫn không nghe ai lên tiếng, cậu từ từ làm quen lại với ánh sáng chỉ thấy bọn họ ba người nhìn cậu há hốc mồm.

“Ba, mẹ, em gái! Ba người làm gì mà không vào nhà”, cậu thắc mắc hỏi.

Mẹ cậu phản ứng lại nhanh nhất, quay sang giục cả nhà “Anh à! Mình vào nhà thôi”. Nói rồi ba người ì hục mang hành lý vào trong. Cậu gấp dài một cái lủ thúi vào phòng ngủ tiếp.

Cánh cửa buồng hé mở, tại đó có ba cái đầu nhòm vào trong, chỉ thấy cậu đang nằm đè lên người Giang đầu thối. Ba người xoay lại, để tay lên cầm làm vẻ chúng ta đã hiểu tại sao trên người Hải Minh có vết hôn ngân.

Sự việc thật nghiêm trọng đến mức hai cái đầu to, một cái đầu nhỏ ngồi ngoài phòng khách mặt ai cũng nguy hiểm theo nhiều góc độ.

Nhà Hoa Cuộc 25

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏi Nồủ

Baba nói trước “Không ngờ con chúng ta đã lớn”.

Mami tỏ vẻ gật đầu đồng ý “Chúng ta phải nghĩ đến chuyện tương lai của tụi nó thôi”.

Đưa bé nhất chen vô “Anh haidã đến tuổi dậy thì rồi, còn cả vật nhau trên giường nữa chứ”.

“Haiz.....!”, cả ba đồng thanh thở dài thường thục.

7. Chương 7: Chuyện Phòng Tắm – Thượng

Một học kỳ nữa cũng kết thúc, Hải Minh cầm chiếc bằng khen học sinh giỏi mà hồ hởi trong lòng. Nói gì chứ, chỉ cần tờ giấy này thôi hè này cậu có thể đòi ba mẹ mua cho cái con ngựa sắt rồi.

Tan trường Hải Minh vui vẻ đứng dưới sân đầy nắng, hai tay giang rộng, mặt nhìn lên trời tươi cười xoay. Cảnh tượng lung linh ánh sáng, con bướm bay ngang qua cậu chạy nhanh theo nó, bắt lấy nó “Bướm ơi! Chờ Minh với hô hô hô”.

Có người nào đó ngồi trong phòng giáo viên nhìn ra, trên mặt hiện lên ý cười. Hải Minh vẫn mê mải chạy đến bụi *** bụi kiếng nở đầy hoa, “Hải Minh à! Nhận quà của tôi nè ha ha ha”.

Một đàn ong bay ra, trong đó có một con to béo bay lượn lơ lửng trước mặt cậu chìa cái vòi vừa to vừa dài. Hải Minh bị đàn ong tập kích bất ngờ cả con bướm cũng chạy trốn trốn chết, nấp sau cành hoa thắm cầu nguyện cho cậu.

“Á.....á.....á.....”

Hải Minh chạy thụt mạng vòng vòng sân trường, “Ha ha ha! Hải Minh quà của tôi có thú vị không? Há há há”, gã đầu tiên ngồi trong phòng ôm bụng cười ngặt nghèo.

Hải Minh chạy một vòng lớn vẫn không thoát khỏi đàn ong hung hãn, trên người cậu đã bị chích mấy phát đến sưng đỏ. Chạy qua hành lang, cậu nhìn thấy một căn phòng

còn mở, thầm nghĩ may trong lòng, sau khi chạy vào đó cậu sẽ đóng cửa thật nhanh.

Giang đầu thối vẫn còn đang cười không để ý đến nguy hiểm gần kề, “A.....a.....a.....”, cậu chạy đến trước cửa ngờ đâu vấp phải vỏ chuối dứa nào đó ăn xong vút lại cả người ngã nhào đè xuống Giang đầu thối.

“Aaaaa.....arg.....aaaaaaa.....” (Tiếng của Giang)

“Arg.....aaaaaaa.....” (Tiếng của Minh)

“Cả hai cậu, lớn rồi còn chơi dại nữa! Chọc con nào không chọc lại đi chọc tổ ong hả?” y tá phòng y tế cầm lên bông băng xoa thuốc lên vết thương tấy đỏ.

Giang đầu thối bị chích ba phát ở mặt, một phát ở cổ, hai ba phát ở tay. Còn Hải Minh tội hơn bị chích trên dưới mười mũi.

“Tôi nói cho hai người biết nhé! May nó là ong thợ, nó mà là ong Chúa nó chích cho

mà toe *beep* (ý là tiếng bíp khi người nào đó nói bậy) nghe chưa!”

Ngày Hoa Cuộc 27

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồôoì Nồu

Giang đầu thối và Hải Minh mặt phờ phợt ngược lên hứng nước của y tá, lòng thầm mắng nhỏ ‘Cái bà mập kia, mau im giùm cái không thì tôi cho bà toe *beep* bây giờ’.

Cuối giờ chiều hai người thất thủ ra về, ngồi trên xe bus mỗi người hừ lạnh nhìn đối phương.

“Giang đầu thối, anh đóng phim gì mà bị đánh sưng húp thế”

“Minh bé bỏng, cậu đi đâu để người ta bắn lủng lỗ nhiều thế, hả?”

Một tia sét bắn ra từ hai cặp mắt nổ lách cách.

“!@%%^&*&(*^*&)(_%&^\$#.....”

Không ai chịu thua ai hai cái đầu kề sát vào nhau, vừa đi vừa cãi nhau chí chóe cho đến khi vào nhà.

“Thôi nào! Hai đứa đừng như trẻ nhỏ nữa” mami đang làm trong bếp nghe tiếng cãi nhau liền chạy ra ngoài can ngăn.

“Mẹ à! Anh ta lấy đá chọi tổ ong cho nó chích con nè!” cậu liếc mắt lên án người nào đó.

Giang đầu thối nắm tay mami mè nheo, “Mẹ! Đừng tin lời em ấy nói, con mới bị oan đó”.

“Ai cho anh gọi mẹ hử”

“Me.....! Em ấy ăn hiếp con”

Kết quả phân xử cuối cùng của mami chính là Hải Minh làm sai phải khoan tay xin lỗi Giang đầu thối. Cậu ôm mặt khóc nức nở trước phán xét của mami trọng dịch hơn nhân dân trong nhà, một đường nước mắt khê rơi chạy vào phòng đóng cửa.

Giang đầu thối ỏ đây nọt vào trong bếp hí hửng phụ mami nấu cơm, nhìn nhìn mấy cái đóm trên người anh thở dài ‘Cứ để vậy cho tô điểm thêm tình yêu mới được, xóa nhanh quá không vui’.

Hì hục cả buổi chiều cũng làm xong buổi cơm tối, Giang đầu thối vươn vai vào tắm cho bớt mùi. Nhìn lên đồng hồ đã quá giờ, mami lên gõ cửa phòng cậu “Hải Minh dậy ăn cơm đi con”.

Nghe tiếng mami, cậu lăn vài cái sau đó ngồi dậy ngáp ngáp dài vào nhà tắm.

Phòng vệ sinh được chia làm hai bằng tấm màn mỏng, do đó bên ngoài không thể thấy bên trong còn bên trong nhìn thấy bên ngoài mồn một. Mắt nhắm tiểu kê kê của

Nơi Hoa Cuê 28

Aun Maing Coù Thea Cheát Ngõo Nòi

Hải Minh vừa giải phóng ra khỏi chiếc quần chật hẹp, Giang đầu thối ở bên này cười à.

Đợi đến khi cậu chuẩn bị bắn pháo hoa, anh tốc màn ra mặt lăm lăm đi đến. Cậu bị một trận làm cho hết hồn khiếp vía, từ đầu lại chạy ra tận căn bã của xã hội này và lại trên người anh ta.....

“Giang đầu thối! Anh mau mặc quần áo vào

~”, Hải Minh đưa tay che đi đôi mắt mà quên rằng tiểu kê kê mình vẫn còn đung đưa trong gió.

Nhìn xuống phía dưới Giang đầu thối chột cong khoe miệng, bất ngờ nắm lấy đôi tay cậu đẩy một cái khiến cậu ngã lưng vào tường, mặt *** dật nói “Hải Minh có muốn tắm với tôi không?”, sau đó anh ta còn vươn ra chiếc lưỡi mềm mại liếm vòng tròn lên má cậu.

Hải Minh nhắm tịt mắt trước con người đang trần trụi với thiên nhiên hồn nhiên đến đáng ghét, “A

! Anh bỏ tay tôi ra

tôi không muốn tắm cùng với người như anh”.

Chen chân vào giữa hai đùi cậu, hơi nước trong phòng tắm bốc lên làm cảnh tượng mờ mờ ảo ảo “Cậu có biết cậu quyến rũ đến mức nào không?”.

Cậu bất ngờ bị tập kích, bây giờ có muốn chạy cũng chẳng được, bởi vì Giang đầu thối đã kề sát dán chặt cả người anh ta vào cậu, tay lần mò xuống phía dưới, do đó nhìn bờ vai màu ong mật trước mặt cậu há miệng cắn mạnh một cái.

Anh cười khuấy, với sức lực của cậu đối với anh chỉ như con muỗi cắn chẳng thấy đau. Cũng hơi tâm lý, không lẽ không cho cậu một chút mặt mũi anh giả vờ kêu a một tiếng.

Cậu thấy thế cũng vui vẻ cắn tiếp, hết cắn ở vai rồi chuyển sang cắn ở cổ, hết ở cổ rồi tới xương quai xanh, chuyển qua chuyển lại cậu cắn tới bờ ngực sáu múi. Lúc này cậu nhìn lên, trông mặt Giang đầu thối thực sự rất thỏa mãn, tay chống lên tường còn cậu thì đang thưởng thức hương vị được cắn thân thể cường tráng kia.

Giang đầu thối cười rạng rỡ “Hải Minh, sao cậu không tiếp tục”.

Nhả ra cái đầu hạt tiêu cậu đang định ngoạm, cậu đơ cả mặt trân trối không nói nên lời. Thật ra nhìn từ dưới lên trông Giang đầu thối hoàn mỹ lắm chứ, từng giọt nước từ mái tóc rơi tí tách trên nền, đôi mắt hẹp dài, chiếc lưỡi liếm lên đôi môi mỏng khênhêch. Anh ta vươn tay lấy vòi sen sau đó vẩy nước xả lên người cậu.

Chiếc áo sơ mi mỏng không thể che giấu thân hình thon đẹp của cậu, anh tham lam cắn nhẹ vành tai.

8. Chương 8: Chuyện Ở Phòng Tắm – Hạ

“Hải Minh, nắm lấy tay anh”, Giang đầu thối chìa ra một bàn tay, tay kia để sau lưng cúi người về phía trước híp mắt cười đầy mời gọi.

Cậu e thẹn má hồng hây hây, hai tay ôm lấy mặt xấu hổ ngồi khép nép vào tường

ngây thơ nhìn Giang đầu thối, “Anh à! Minh.....mình.....ngay.....bây giờ.....”.

Hôn lên mu bàn tay cậu, anh nói “Nếu em muốn thì ngay tại đây luôn nhé”.

Xấu hổ, cậu rụt lại đôi vai giấu mặt vào tường “Nhưng.....nhưng mà.....ba mẹ đang ở dưới đó”. Anh bế cậu đặt vào trong lòng, véo chiếc mũi nhỏ cười nói “Em chỉ cần đừng la quá lớn là được thôi mà”.

Nép vào ngực anh, cậu như con cún nhỏ ngoan ngoãn, tay mân mê vòm ngực rắn

chắc, lâu lâu lại đưa mắt nhìn lên sau đó lại thùy xuống, “Vây....anh nhẹ thôi đó”.

Cười dụ dỗ, anh đứng lên sau đó hai người cùng ngồi vào bồn tắm lớn, anh tham lam mút mạnh môi cậu.

Bụp! Cắt ngang dòng tưởng tượng trên đầu, cậu rùng mình một cái, cật lực đẩy anh ra “Tôi nói cho anh biết! Anh mà động vào tôi dù chỉ một cọng lông, tôi sẽ.....tôi sẽ.....”.

“Cậu sẽ làm sao?”

Thả cậu ra, anh cầm lên chai sữa tắm lấy ra một ít sau đó bôi lên người. Nhìn bóng lưng Giang đầu thối đầy bọt xà phòng, ngó vào trong góc thấy bạch xà bông giặt đồ, cậu cười tà cầm lên.

“Thì tôi sẽ cho anh một ký bọt giặt vào đầu chứ sao”

Nói rồi cậu trút hết bạch xà bông vào người anh. Bây giờ, anh như một bánh xà phòng di động có bao nhiêu bọt nó đều bám hết lên người. Nhìn người trắng xóa như ông già tuyết cậu ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Không bỏ cuộc trước số phận nghiệt ngã, anh la lên sau đó hùng hổ tiến về phía cậu, mắt long đầy sát khí “Hải Minh! Gr....ha ha ha ha.....vây thì chúng ta cùng giặt cớ thể nào.....gr.....ha ha ha ha.....”.

Cậu lùi vào vách tường, lắc đầu sợ hãi “Không! Tôi không muốn giặt đâu? Anh đừng đến đây!”, nhìn sang cánh cửa chỉ cách cậu một mét thôi mà cứ ngỡ xa vời vợi, cậu nhích người chuẩn bị lao ra có sao trên nền đất đầy xà bông thấm nước giờ đã trở nên trơn trượt, cậu loạng choạng quơ tay sắp ngã về phía sau. Ngay lúc đó, Giang đầu thối

Ñạoi Hoa Cuộc 31

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoời Ñồu

nhào đến định làm anh hùng cứu mỹ nhân mong được đền đáp bằng tấm thân ngọc ngà của ai kia.

“Aaaaaaaaaaaaaa

~~”

Một trận kinh thiên động địa làm rung chuyển cả căn nhà. Mọi người đang dọn cơm lên bàn thì nghe tiếng kêu thảm thiết như hai con heo bị chọc tiết tức tốc chạy về hướng nhà tắm gõ cửa bộp bộp.

“Giang à! Minh à! Hai đứa có chuyện gì vậy hả”

Bên trong, cậu nằm chổng chơ đơ lên người Giang đầu thối, còn Giang đầu thối nằm giang hai tay hai chân giống như sắp bị tử hình đến nơi. Và một điều đặc biệt chính là môi Hải Minh đang chạm vào thứ treo lủng lẳng trên người Giang đầu thối. Một màn 69 kinh điển.

Bên ngoài mọi người càng thêm sốt ruột chính vì thế tông cửa vào.

Mami hét lên “Aaaaaaaa”.

Baba hét lên “Graaaaaaaaaa”, lấy tay bịt đi đôi mắt con gái.

Một giây sau, baba và mami đứng nghiêm lại cúi người nói “Hai đứa cứ tiếp tục, xin lỗi vì đã làm phiền”, sau đó đóng cửa khóa chốt.

Hải Minh không còn lời gì để nói, một câu kia của ba mẹ chẳng khác nào cổ vũ “Con ơi cố gắng lên, cố lên con nhé!”, liếc mắt nhìn lại bên này nằm tận sâu giữa khoảng hai chân Giang đầu thối thứ cục thịt dư vẫn kề môi cậu, thật muốn một phát cắn đứt nó.

Vỗ mông cậu, Giang đầu thối lên tiếng “Thôi thì hai đứa mình làm theo lời ba mẹ đi....aaaaaaaaaaaaa.....”.

Một lần nữa Giang đầu thối cất tiếng thét, tay vội vàng ôm đại đại của mình một bên đau đớn khoe mắt hồng hồng “Hải Minh.....! Cậu muốn giết chết tôi.....”.

Lau đi khoe miệng còn vương vài giọt máu cậu cười thỏa mãn “Làm gì có, tôi thấy nó thiếu sức sống quá cho nên mới tô thêm chút màu thôi ha ha ha”.

Giang đầu thối nằm vật vã dưới nền đầy bột xà bông, sau đó bỗng dưng bất động cả tiếng rên rĩ cũng không có. Hải Minh thấy vậy lo sợ “Không phải chết rồi chứ?”, đứng dậy hai chân run rẩy bò dưới đất lắc lắc vai Giang đầu thối.

“Giang đầu thối, anh không sao chứ! Giang đầu thối, trả lời tôi đi”

Nơi Hoa Cuộc 32

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hải Minh suýt khóc, chỉ là cần một cái thôi mà không đến nỗi chết người chứ, nhìn con heo lỏa lồ nhăm nhghiền hai mắt, cậu hoảng sợ để ngón tay lên mũi Giang đầu thối.

“Không.....không có hơi thở.....”

Cậu bật người ra đằng sau, mặt không còn chút máu, trong đầu hiện ra tình huống xấu nhất có thể, cậu sẽ bị tử hình vì tội cần trọng thương đại đại của Giang đầu thối dẫn đến chết người.

Hải Minh ngồi khóc nức “Giang đầu thối, anh đừng chết mà tôi còn nhiều lời muốn nói với anh lắm hức ư.....”.

Bù lu bù loa khóc đến cạn nước mắt mà người vẫn chưa tỉnh, thôi thì dù gì ra tòa cũng bị tử hình, do đó cậu nghĩ đến vấn đề hay là tự tử chết cho nhẹ nhàng. Nghĩ rồi, Hải Minh cầm lên vòi hoa sen định vịn nước uống tự tử.

Ngay lúc này Giang đầu thối hé mắt nhìn về mặt đau khổ như trái khổ qua của cậu cười thâm trong lòng. Cậu quay sang nhìn Giang đầu thối lần cuối nói “Giang đầu thối, tôi đi theo anh đây!”.

Chuẩn bị uống nước đến chết, lúc này Giang đầu thối đứng lên bắt lấy vòi sen để lên chỗ cố định trên tường, một đường hôn xuống đôi môi đỏ mọng “Ai cho cậu chết trước tôi”.

Khoe mắt chảy ra dòng nước “Giang đầu thối, anh chưa chết”.

Giang đầu thối cười cười nhảy nhảy, tạo hình thể như Lý Đức ý rằng ta đây vẫn còn mạnh khỏe chưa có chết. Cậu nhìn người nào đó vừa nãy còn làm mình muốn nghĩquẫn, với tay lấy vòi hoa sen vịn chế độ nước nóng, nhếch miệng “Vậy thì giờ tôi cho anh thành con heo trụng nước sôi trước khi mổ bụng da.....da.....da.....”.

Một trận hỗn chiến trong phòng tắm, một người đang phun nước nóng còn một người thì chạy tung tưng, la hét chí chóc.

Bên ngoài, baba và mami rơi nước mắt “Con chúng ta! Phải làm sao đây?”.

“Con à! Thôi thì để nó học xong thì gả nó luôn đi. Nha ông!”

“Gả quách anh hai đi cho rồi. Xì.....!”

9. Chương 9: Hè Rồi Về Quê Ngoại Vợ Ra Mắt Bà Con

“Chán chết”, ngồi trên xe buýt thẳng tiến về miền Tây sông nước Hải Minh buồn cầm ổ bánh mì không cắn một cái, “Ngay cầmuổi tiêu cũng không có, ăn vậy mà ăn được sao?”.

Giang đầu thối ngồi bên cạnh lấy ra một đòn chả giò heo, sau đó lột vỏ lấy dao tách ởgiữa một đường, xong ngắt nửa ổ bánh mì nhận vô. Cậu trở mặt nhìn, trên đời này khi người ta ăn bánh mì là phải kẹp thức ăn còn tên này lấy thức ăn kẹp bánh mì.

Liếc mắt nhìn đòn chả giò màu kem bên trong có lẫn tiêu trông mà ngon làm sao, nhìn lại khẩu phần ăn của mình chỉ có bánh mì không nhân, cậu tức giận cắn mạnh một cái nhồm nhoàm nhai.

Giang đầu thối cười rung đùi, chếp miệng “Chặc! Công nhận chả mà kẹp bánh mì ăn ngon ghê”, sau đó còn đưa qua mặt cậu mấy vòng. Cậu nhìn theo đòn chả mà nước miếng chảy ròng, ngay khi kề bên miệng định cắn một cái thì Giang đầu thối giật trở về.

“Hải Minh, cậu làm gì thế?”, anh giả vờ cười hỏi.

Cậu bị anh ta chọc quê phịu má quay mặt nhìn ra ngoài chu môi nói lấy “Tôi thấy nó đang gọi tôi cho nên tôi đang định trả lời nó thôi”, rồi lấy hai ngón tay di di vào nhau.

“Há há thế mà tôi không biết. Vậy thì để đáp lại lời kêu gọi của nó tôi tặng cậu một ít vậy”, nói rồi anh lấy dao cắt một góc bằng móng tay đưa cho cậu, “Nè! Nó trả lời cậu đó”.

Quay qua nhìn miếng chả mỏng dính ném vào tường không rớt, cậu liếc trắng mắt nhe răng cắn luôn ngón tay Giang đầu thối

“Tuôi...oăn...nấu...choa...anh...ừa...ong...gr...r...aaaaaaa” (Tôi ăn nó cho anh vừa lòng).

Giang đầu thối khinh thường nhìn tên nào đó đang cắn mút tay mình cũng chẳng buồn quan tâm, cầm lên ổ chả kẹp bánh mì ăn tiếp. Hải Minh vẫn không buông tha cho miếng chả, nhồi người về phía anh hùng chiếm đoạt tài sản.

Đáng tiếc tay cậu quá ngắn không với nổi tới đường tay của Giang đầu thối. Một bên giữ lấy eo cậu, một bên đưa đòn chả ra xa, nhìn xuống người nào đó như hổ báo cướp miếng ăn của anh. Giang đầu thối cười sừng sực, cắn nhẹ bên má cậu một cái coi như hàng trao đổi, sau đó đưa nửa đòn chả còn lại cho cậu.

Nơi Hoa Cuộc 34

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Nhận được miếng mồi, Hải Minh vui vẻ lấy ổ bánh mì không của mình nhận nửa đòn chả vô, cắn một miếng cảm nhận hương vị tan trong miệng, mỉm cười lắc người qua lại.

Xe chạy bon bon hết nửa ngày cũng tới nơi, cậu rã rời bủn rủn tay chân bước xuống xe như cụ già năm mươi hết sức sống. Anh bên này phải bế cậu lên nếu không không biết cậu lăn đùng ra xỉu khi nào không hay.

Mọi người lấy đồ xuống đứng ở bến chờ chuyển tiếp theo đi vào nơi ngoại của Hải Minh. Đến tới cậu cũng được nằm xuống chiếc giường để nghỉ lấy sức “Không ngờ đi xa đến thế”, nói xong cậu kiệt sức ngủ một mạch đến sáng mai.

Tiếng ồn ào náo nhiệt ở nhà khách đánh thức cậu dậy, lò mò đứng lên xuống cầu thang dẫn ra ngoài bờ sông, cậu phát nước rửa mặt. Nước sông thật mát và không khí se lạnh vào buổi sáng làm tinh thần con người sảng khoái. Chính vì thế vừa lúc sáu giờ Giang đầu thối đã tỉnh dậy cầm cần câu ra ngồi câu cá, đàm luận với Giang đầu thối còn có ông ngoại của cậu. Vừa thấy cậu ra liền vẫy tay nồng nhiệt “Vợ à! Đến đây với anh”.

Cậu quay ngoắt góc 90 độ trừng mắt tên nào đó dám gọi cậu là vợ, “Ông ngoại, ông đừng nghe tên đó nói bậy! Con không có là vợ anh ta.....”, cậu ở bên đây sông đưa hai tay lên miệng cổ nói thật to.

Ông ngoại cười xòa gạt đầu lia lia vẫy tay lại với cậu, vỗ vai Giang đầu thối “Nó nói gì vậy con!”. Thật ra ông ngoại già rồi nên khả năng nghe đã kém hơn xưa.

Giang đầu thối mỉm cười nhìn cậu, sau đó ghé sát vào lỗ tai ông ngoại nói nhỏ. Ông ngoại nghe anh nói càng thêm phấn khởi và vui vẻ, đưa hai tay lên trả lời cậu “Hải Minh! Chừng nào đám cưới nhớ mời ông nghe chưa?”.

Hải Minh hóa đá tại chỗ, “Ông ngoại, ông bị tên đó lừa rồi”, cậu thất thủ đi vào hoàn toàn hết cách với miệng lưỡi dẻo dẻo của Giang đầu thối.

Chưa bước được vài bước, Giang đầu thối cầm lên tảng đá ném mạnh về phía cậu rơi xuống sông cái tùm lùm nước vẫn lên tung tóe ướt hết người cậu. Nhìn lại thân người ướt nhẹp cậu liếc mắt cảm cục đá khác ném về bên kia sông.

Tùm! Tùm! Tùm!

Một trận ném đá qua lại hết sức mạnh bạo, mấy chiếc đồ đi ngang đều phải nằm xuống nếu không muốn sứt đầu mẻ trán. Chọi nhau một hồi cả hai đều ướn như con chuột lột, ông ngoại ngồi bên này vẫn cứ cười hê hê, vuốt chòm râu dê cảm thán “Tụi nhỏ thật là! Không biết khi lấy nhau thì còn xảy ra chuyện gì nữa đây!”.

Nơi Hoa Cuộc 35

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Đến trưa, bà con chòm xóm đều đến rất đông, ai nấy cũng muốn nói chuyện với gia đình cậu. Gì chứ anh em xa không bằng láng giềng gần mà, cho nên chuyện xấu hổ gì của cậu baba mami đều lòi ra hết kể cho bà con nghe.

“Bà Năm, khi nào thằng Minh học xong lớp 12 tôi mời bà lên dự đám hỏi của nó hahaha”, mami cười rất chi là rạng rỡ.

Bé út con bác hai ngồi bên cạnh đập vai cậu, “Minh à, tao ghen tị với mày quá có anh chồng thật là đẹp trai và tài giỏi nữa, thôi thì mày cho tao đi”. Anh từ bên này vừa bưng nôi ốc luộc mới bắt hồi sáng lên, nghe thấy vậy khụ vài tiếng “Không được, tôi là hoa đã có chủ, không thể tùy tiện đem cho người khác”.

Cậu liếc trắng mắt, di di hai tay vào nhau gương mặt thoáng bực bội “Dóc tổ, anh đi mà quen cô nào đi đừng có suốt ngày đeo bám lấy tôi, cứ như con sam í”. Anh ngồi xuống khoác tay đặt ngang eo cậu kéo về phía mình “Thôi nào! Lâu lâu mới về quê mà vui lên đi, nhìn cậu bây giờ chẳng dễ thương chút nào!”.

Cậu lè lưỡi một cái bốc lên con ốc lấy cây tăm kéo ra, sau đó ngắt bỏ phần chấm nước mắm ăn ngon lành “Khi nào về thành phố tôi xử anh sau”.

Cả nhà đều rộn rã tiếng cười, chủ đề vẫn không dịch chuyển chỉ xoay quanh người tỏa ra hào quang sáng chói – Giang đầu thối, còn người như cậu thì vụt sang bên. Không cam lòng cậu hét lên một cái “Trời ơi! Con có nói là cưới anh ta đâu chứ! A

thật là tức mà

~~hừ hừ.....tịch thu nôi ốc, mọi người cứ nói tiếp đi”, nói rồi cậu cầm cái nôi chạy vào nhà sau ngồi ăn một mình.

Cầm tức nhìn con ốc hóa thành Giang đầu thối, cậu cầm cây tăm đâm đâm vào “Cho anh chết! Cho anh chết! Dám lừa ăn hiếp tôi!”

10. Chương 10: Giải Cứu Mỹ Nhon Minh Dễ Thương Nhất Xóm Khỏi

Tay Bọn Trai Làng

Từ ngày con trai trong làng hay tin Minh cute về quê, ai nấy đều chỉnh chu lại nhan sắc, cắt tóc, vuốt keo, mua kem tiêu diệt mụn, tẩy lông chân,... Hôm nay, Minh cute sẽ có một chuyến đi chơi xuống nhà bà đi hai. Do đó, từ sáng sớm bọn trai làng đã đứng chờ sẵn ở đầu hẻm.

Bọn họ bàn nhau.

“Đứa nào bắt được Hải Minh trước thì mấy thằng còn lại phải bỏ cuộc vô điều kiện,

từ nay về sau không bén mần tới Hải Minh nữa bước. Nghe chưa?”

Dĩ nhiên, với âm mưu đánh bắt cóc bà xã tương lai của Giang đầu thối là điều cấm kỵ, cho nên mới tờ mờ sáng anh đã thức dậy bắt chước bọn trai làng xịt keo vuốt tóc, mặt mũi láng o chạy đến phá tan mưu đồ của bọn họ.

“Hey! Anh bạn! Anh cũng theo đuổi Hải Minh sao?”, Giang đầu thối chạy đến vỗ vai tên hung tợn nhất trong đám.

Hắn liếc mắt ném cho anh ánh mắt khinh thường “Mày là thằng nào? Từ trước giờ sao tao không thấy mày ở đây?”.

Giang đầu thối gãi đầu, cười nói “Đại ca, em ở trên tỉnh lúc nhỏ sống gần nhà Hải Minh nên đã đem lòng yêu mến. Hôm nay, em hay tin đại ca mở cuộc thi giành mỳn hơn nên em mới tham gia cầu may ha ha”.

Nghe anh kêu tiếng đại ca, hắn cũng thấy mát lòng mát dạ bèn cho anh nhập cuộc. Đúng chín giờ Hải Minh lộ mọ dắt chiếc xe đạp ra sau đó mặt áo khoác chạy hướng về đường lớn. Ngay lúc ấy, hắn giơ tay lên phát lệnh “Tụi bây, cuộc săn đuổi bắt đầu!”.

Vừa dứt lời tất thấy năm thằng đều chạy nhanh về phía cậu, anh thấy thế cũng làm tịt chạy theo. Chậm chậm theo sau lưng họ, cười tà anh đọc chú ấn vào ngón tay sau đó bắn lên phía trước.

Chạy được một đoạn, Hải Minh nghe thấy tiếng có người gọi mình liền thắng xe lại tấp vào bên đường. Chỉ thấy xa xa có một đám thanh niên trai tráng thực mạng chạy marathon về hướng cậu, mặt ai cũng hiện lên tia quyết tâm cao độ.

“Hải Minh là của tôi graaaaaa”

“Mày đừng mơ, em ấy là của tao”, tên bên trái đánh tên phía trước một cái.

Ñơi Hoa Cuùc 37

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Ñồu

“Mày tránh ra, bọn mày không có cửa giành em ấy”

Phía sau một đám chạy bắn khói lại có một người nhàn nhã chạy như đi phía sau. Gì chứ giành nhau với mấy tên này chỉ tổ thêm phí sức, anh rẽ vào bên đường mua chai nước suối với ổ bánh mì. Sáng giờ toàn chạy với chạy đối đến rã rời thân thể, Giang đầu thối mặc cho bọn kia đấu đá lẫn nhau, anh ngồi bên vệ đường làm ngư ông đắc lợi.

Nói về bên này, sau khi năm người chạy đến trước mặt Hải Minh ai nấy đều thở hì hục. Cậu khó hiểu hỏi bọn họ “Các anh gọi tôi có chuyện gì không?”.

Tên tự phong mình là đại ca vuốt lại mái tóc, làm bộ trai ga lảng tẩn đến ghé mặt vào gần cậu nháy mắt “Baby làm người yêu anh nhé!”.

Cậu một trận xanh mặt, tự dưng lòi đầu ra tên biến thái này vậy, liếc mắt qua mấy tên khác cũng là bộ vuốt tóc chỉnh lại trang phục. Cậu méo miệng “Chẳng lẽ các người gọi tôi lại là vì chuyện này sao?”.

Cả bọn cùng cười “Ha ha ha! Hải Minh đừng nói em quên tụi anh rồi nhá”, nói xong năm tên đứng thành vòng tròn bao vây lấy cậu.

Một giọt mồ hôi chảy dài trên trán, cậu lắp bắp nhìn bọn nam nhân trai tráng ức hiếp đứa con nít như cậu, “Mấy anh là ai? Tôi không quen mấy anh”.

“Hải Minh, em quên rồi. Hồi đó tắm ao chung với tụi anh còn không nhớ sao? Anh còn nhớ lúc đó tiểu kê kê em còn bé tí teo nữa kìa”

Cậu đỏ bừng mặt “Anh đừng nói bậy, tôi cùng các anh khi nào...khi nào chứ....”.

Cả đám cùng cười “Ha ha ha! Vậy để tụi anh xem bây giờ tiểu kê kê em lớn lên chưa”, nói rồi cả đám nhào vào định lột quần cậu.

“A

~! Các anh muốn làm gì tôi? Bỏ ra, bỏ tay ra

”

Giang đầu thối ngồi chồm hổm bên này định xem kịch vui, cơ mà muốn nhìn tiểu kê kê của Hải Minh chỉ mình anh được phép. Lấy tay búng cái chóc đấm bên kia lập tức dừng lại. Anh cười hề hề tiếp ổ bánh mì.

“Tụi bây có thấy mát mát không?”, tên đầu sỏ hỏi.

“Đại ca, anh.....cái đó của anh.....”

“Cái nào?”

“Cái.....cái.....kia kia.....t.....í.....t.....e.....o.....a.....”

Ñơi Hoa Cuộc 38

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Ñoù

“Mày nói cái gì tí teo hả”

Lúc này anh ăn xong ổ bánh mì, đứng lên phải mông đi về phía lùm xùm kia, một ta che đi mắt cậu kéo vào ngực mình, một bên nói “Cái *beep* của mày tí teo chứ sao!”.

Hắn nhìn xuống phía dưới, qua một lúc gào lên “Aaaaaaa.....quần tao, quần tao đâu? Mày, mày đã làm gì tao hả?”, hắn lấy tay che đi chỗ quan trọng chân cũng khép lại xấu hổ.

Phụt! Phụt! Phụt! Phụt!.

Bốn tên còn lại cũng lần lượt bay mất quần, mọi người đi đường đều la hét che mặt quay sang chỗ khác, còn bên này cả đám năm người đều lấy tay bịt lại chạy thực mạng về nhà.

“Ha ha ha!”, anh cười thỏa mãn, “Muốn nhìn *beep* của bà xã ta à! Còn lâu tụi bây mới được xem”.

Hải Minh bị bịt mắt một trận ngơ ngác khi không còn thấy tên nào ở đây nữa, quay sang thấy Giang đầu thối cười đến mà sáng lạng, bèn hỏi “Họ đâu?”.

Anh gạt chống xe đạp leo lên ngồi đằng trước, “Họ nói muốn về ăn cơm nên chạy hết rồi. Bà xã, lên xe anh chở đi nè, không bà đi hai mắng cho đó”.

Cậu véo vào hông anh một cái rõ đau, “Cho anh nói lại. Ai là bà xã anh hả!”.

“Ai da da! Đau! À thì không phải bà xã thì là mẹ thằng tí vậy” anh xuýt xoa chỗ bị véo, méo miệng nói.

“Á à! Còn mạnh miệng nữa hả! Chạy nhanh đi” cậu leo lên yên sau hối thúc Giang đầu thối.

Một buổi sáng có ánh nắng chiếu ấm áp, trên con đường làng một chiếc xe đạp chở hai con người vừa chạy vừa ngất nhéo nhau.

“Ha ha ha! Người ta nói càng đánh càng yêu mà”

“Yêu nè! Cho anh chết”

“A

”

11. Chương 11: Đi Cầu Cá

Đạp xe một quãng đường cũng khá xa cuối cùng hai người cũng đến nơi. Vào nhà bà đi hai phải đi qua cây cầu nhỏ được xây bằng xi măng đơn giản. Khi đi lên cậu nhìn xuống dưới là một cái đường mương rộng bằng sỏi tay người lớn, bên dưới là những nhánh hoa sen nở rộ. Cậu trầm trồ khen ngợi.

“Woa! Hoa sen đẹp quá ha Giang đầu thối”

Anh dắt xe lên cầu ngó xuống dưới bĩu môi “Hoa đẹp nhưng người xem nó không đẹp tí nào”. Cậu quay sang nắm tai anh nhéo một cái “Anh nói ai không đẹp hả?”.

“Ai da da! Thì em đẹp, em đẹp hơn cả hoa sen”

“Hừ! Coi như anh biết nhìn người”

Nói rồi cậu hối anh mau vào nhà. Dắt xe dựng vào góc sân rộng, anh lấy tay chỉnh lại trang phục cho cậu “Ngốc! Đầu dích lá mà cũng không hay”. Cậu lè lưỡi làm mặt xấu một cái, xoay người đi vào trong.

“Thưa bà dì con mới tới”

“Ừ! Hải Minh con đến rồi à” bà dì đi từ trong nhà sau ra cười đón cậu, “Thằng út đâu, đem nước trà đường lên mời anh Minh với anh Giang nè con”.

Ngồi chơi một hồi bà dì nấu tiệc đãi hai người. Ăn uống no nê, dọn dẹp rửa chén bát phụ mọi người xong, tự dưng cậu cảm thấy đau bụng chạy lại len lén hỏi “Bà dì, cầu tiêu ở đâu vậy bà dì”.

Bà dì cười cười lấy tay chỉ về phía cái ao “Ồ đó đó con”.

Cậu trở mắt, không ngờ về quê lần này lại có dịp diện kiến lại cái cầu cá sau bao nhiêu năm xa cách, quay lại nhìn Giang đầu thối đang ngồi nói chuyện với ông cậu, cậu lập tức phi thân nhanh về phía cái ao.

Tùm!

Cậu thở phào nhẹ nhõm sau khi giải phóng một cục to. Nhìn xuống mặt nước đầy gợn sóng vòng tròn làm lá súng nổi nhấp nhô trên mặt nước. Gió thổi mơn man rung động nhánh cây, cậu cầm tờ báo lên đọc trước khi vò nó làm chuyện khác.

Ngồi một hồi nhìn xuống phía dưới thấy sợi dây cước được thả xuống chầm chầm còn có cái lưỡi câu nhỏ, cậu tò mò cổ vươn mắt nhìn theo. Cuối cùng lưỡi câu cũng được thả xuống ngay phía dưới chỗ cậu thả boom.

Nơi Hoa Cuộc 40

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Nỗỏu

Bó gối chăm chú nhìn xem có động tĩnh, một con cá tra đã cắn câu đang từ từ quẫy đuôi được kéo lên, cậu hớn hở vỗ tay “Ha ha ha! Con cá to quá”.

“To không? Cũng là nhờ quả boom cậu thả to thật đó!”, anh né người kéo con cá lên bắn nước tung tóe bỏ vào xô.

Cậu quay ngoắc người lại ra đằng sau, chỉ thấy Giang đầu thối hí hửng thả câu, “Anh làm gì câu cá ở đây hả?”.

“Ha ha ha, cậu không biết là cá tra rất thích ăn phân người sao?”, nói rồi anh lại vui vẻ thả chiếc cần câu xuống phía dưới chỗ cậu.

Cậu hét chí chóc “Đồ đầu thối! Anh là đang lợi dụng phân của tôi”.

Nhàn nhả ngồi câu cá, anh nói “Đâu có! Chỉ là bõ đi rồi phải tận dụng lại lợi ích cuối cùng của nó chứ! Ha ha ha mỗi câu cá này đúng là tuyệt phẩm”.

“Anh!”, cậu thật muốn một cước đá tên này cắm đầu xuống ao, vò lại tờ báo cậu lạnh lùng xé giấy lau, kéo lên khóa quần đập anh một cái, hậm hực đi vô trong.

Dường như câu được một con chưa thỏa mãn lắm vì thế Giang đầu thối lại kéo quần ngồi xuống thả boom của mình vừa thả cần câu.

Bùm! Bùm! Bùm!

Boom thì cứ thế mà rơi, mà cá thì chẳng thấy dính con nào. Giang đầu thối suy nghĩ “Chắc chỉ có boom của Hải Minh chúng mới cắn câu thôi”. Nghĩ rồi anh thu lại dây câu, xé giấy lau kéo quần cầm xô bước xuống ao.

Mưi đồ câu cá vẫn chưa thôi trong lòng, do đó Giang đầu thối chạy vào hỏi bà dì “Bà dì, mình ăn cái gì thì sẽ bị Tào Tháo rượt”.

Bà dì liếc mắt nhìn anh, “Con nhìn cây xoài ngoài kia, con hái trái nào xanh nhất sau đó để nguyên vỏ, đâm ít muối ớt mà chấm ăn, và điều quan trọng là phải uống nước đá”.

Giang đầu thối sau khi được truyền cho bí kíp, hai chân bốn cẳng nhảy lên cây xoài hái chục trái mang về.

Đến tối, Giang đầu thối rửa sạch xoài, đâm cho một chén muối ớt thật cay, chạy qua nhà hàng xóm bán tạp hóa mua hai ngàn nước đá thực hiện âm mưu câu cá tra của mình.

“Hải Minh! Lại đây, lại đây. Tôi có hái một ít xoài ở nhà bà dì nè, ngọt lắm, mau đến ăn không kéo hết”, anh buông lời dụ dỗ.

Nơi Hoa Cuộc 41

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Để cậu không nghi ngờ, anh còn gọi thêm ông ngoại vào tham gia, “Ông ngoại, ông cũng ăn xoài cho vui”.

Ông ngoại vượt chòm râu dê, nhe hàm răng súnng cười hô hô “Con thấy ông có ăn được không?”.

Giang đầu thối nhìn trân mắt thu lại lời nói “À! Vậy ông ăn đỡ trái chuối này vậy”.

Hải Minh nhìn mấy trái xoài non, bỗng dưng cảm thấy thèm thuồng đến chảy nước miếng, do đó cầm lên một trái chấm muối ớt ăn. Giang đầu thối bên này cười to trong lòng, bưng ca nước đá để trước mặt cậu. Hải Minh ăn muối ớt cay quá thấy ca nước bên bưng lên uống ừngực.

Sau khi chén sạch ba trái xoài và một ca nước đá, một tiếng sau cậu thấy bụng mình hơi chột chột muốn đi bự ngay lập tức. Giang đầu thối bên này thấy thế, liền hối thúc cậu “Hải Minh lên xe, tôi chở đến nhà bà dì chơi”.

Hải Minh hơi khó hiểu, nhưng nhìn anh rất muốn đi cũng không nỡ từ chối, leo lên xe để anh chở. Giang đầu thối cười xe đạp đèo Hải Minh phi thẳng đến chỗ cái ao.

Đến nơi, bụng cậu đau thắt liền chạy lên cầu cá thả boom. Giang đầu thối cười thầm, cầm cần câu đứng đỉnh lên ngồi sau lưng cậu.

“Ha ha, thoải mái quá”

Hải Minh sau khi thỏa mãn, kéo quần đi vào trong không đếm xỉa tới Giang đầu thối ngồi bên này ngồi thất thủ.

“Hải Minh, tại sao không có con nào cắn câu thế”

Liếc mắt, cậu khinh thường “Boom buổi sáng đặc ruột, boom buổi tối bị hóa lỏng nên không có con nào ăn đâu”

Trên mặt Giang đầu thối chảy hai hàng suối nhỏ “Thật sao?”.

12. Chương 12: Giang Đầu Thối Chính Là Đầu Thối Làm Sao

Lại một ngày, một ngày nữa trôi đi Giang đầu thối luôn hòa mình với các trai tráng trong làng tập tành ăn chơi. Hôm nay, anh lại xuất môn sớm để chạy đi tham gia đá

banh ở đầu làng. Phần thưởng là gì ư? Nhìn xem trên tay anh ta đang vác cái gì đó.

“Thả tôi ra a

~~Anh lại mang tôi đi đâu nữa hả?”

“Thôi nào bà xã! Không có em làm phần thưởng tụi nó có thêm chơi với anh đâu”

“Anh! A.....anh đi chơi thì kệ anh chứ.....sao lại bắt tôi làm điều kiện để đám lưu manh đó chơi với anh hả!”

Vừa đạp xe vừa vác cậu trên vai chạy đến điểm hẹn, còn cậu thì la hét chí chóc đánh vào lưng anh bôm bốp. Người đi đường còn tưởng cậu bị bắt cóc, hai ba người chạy chặn lại đầu xe của anh bấm số gọi 113.

“Giơ tay lên! Bỏ cậu ta xuống”, một chiến sĩ công an đeo mắt kính mát đen thui chĩa súng về phía hai người. Xung quanh không chỉ có người dân mà còn có năm sáu cây súng khác cùng chĩa vào một chỗ.

Cậu xanh mặt nhảy xuống nấp vào sau lưng anh, “Bác ơi! Không phải anh ấy bắt con đâu. Chẳng qua tụi con đang tập diễn kịch thôi”, mồ hôi chảy đầy sau lưng cậu sợ sệt kiểm soát.

Anh cũng giơ hai tay lên cười khì khì, “Các chú hiểu lầm rồi, tụi con là vợ chồng mà nếu có thì chỉ là cãi nhau bình thường thôi”.

Chú cảnh sát mắt đeo kính mát quay sang nhìn anh trợ lý kế bên “Bà xã, chúng ta cũng chỉ cãi nhau bình thường thôi phải không?”.

Anh trợ lý bên này bĩu môi, “Tối nay anh ra ngoài ngủ”.

Cuối cùng hai người cũng được thả ra, trước khi đi cảnh sát đeo kính mát tiến đến vỗ vai anh “Đồng môn, chúc anh may mắn”.

Giang đầu thối ánh mắt thâm sâu bắt tay lại ghé vào tai cảnh sát đeo kính nói câu gì đó khiến hắn ta cười đến thấy ông mặt trời.

Đến khi giải quyết vụ việc xong xuôi thì cũng đến trưa có chơi thì cũng chẳng được bao lâu. Nghỉ rồi anh lại đèo cậu đi về, dọc đường thấy người ta bu đông một chỗ anh cũng tò mò tấp xe vào.

“Mại dô! Mại dô! Mười ngàn ba món, mười ngàn ba món. Kẹp, cài, soi kiếng, soi gương, nhổ lông mày, tỉa lông nách đều có. Mại dô! Mại dô!”

Ñơi Hoa Cuộc 43

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏi Ñừ

Anh đứng ngắm một hồi kêu cậu vịn xe đi vào trong. Một lúc sau đi ra với hai món trên tay bắt đầu đáp lên người cậu.

“Nào! Nào! Đứng yên, đừng động đây để anh trang điểm cho”

“Ừ! Anh kẹp cái gì lên đầu tôi vậy hả? Bỏ ra!”

Cót két! Cót két! Anh lại đèo xe đạp chở cậu chạy trên đường làng. Nhìn mọi người qua lại cứ nhìn vào hai người làm cậu xấu hổ nấp vào lưng anh.

“Đồ đáng ghét! Sao lại mua kẹp tóc vương miệng cho tôi chứ! Tôi có phải công chúa gì đâu? Còn son môi này là thế nào? Màu gì mà sến quá đi!”

Cậu bĩu môi cầm cây son màu hồng nhạt trên tay tức tối lật qua lật lại.

“Ha ha ha! Em không phải công chúa mà là hoàng tử của lòng anh”

“Anh nói ai là hoàng tử hả?”

Chạy một hồi anh lại thấy có chỗ người bu đông, anh lại bắt cậu vịn xe sau đó chạy về hướng đó. Lúc đi ra trên tay lại cầm bó bông cúc được gói kỹ càng bằng giấy báo.

Cót két! Cót két!

“Đồ đáng ghét! Có ai đi tặng hoa cho người khác bằng bông cúc đâu hả? Sao lại có cây bông thọ trong này nữa là sao? Mà còn bao bằng giấy báo nữa chứ”

“Ha ha ha! Hoa cúc là em, anh là dưa chuột. Hay em mua dưa chuột tặng anh đi.

A

~”

Nhéo hông anh một cái rỗ đau, cậu nói “Anh là dưa héo, vậy để tôi mua dưa héo tặng anh”.

Trên đường làng, một người tựa đầu vào lưng người kia, trên môi đánh son hồng hây hây, một người vừa chạy vừa bị nhéo đến bầm tím.

Hôm nay nữa là kết thúc hai tuần về thăm quê ngoại, ngày mai cả nhà phải lên đường về thành phố rồi. Do đó, anh cầm điện thoại gọi cho bọn trai làng.

“Alo! Đại ca hăđại ca! Tối nay đại ca có rảnh mình chơi trò cướp hoa cúc đi.....À! Trò đó chơi thế nào ấy hả?.....Thì nó giống trò chơi cướp cờđó.....Ừ! Phần thưởng

cũng như mọi ngày thôi mà.....Vậy nha, hẹn anh bảy giờ tối nay”

Cúp máy, anh vào nhà hỏi thúc cậu “Hải Minh! Đi tắm đi, cậu hôi quá”, anh giả vờbịt mũi đẩy đẩy cậu vào nhà tắm.

Nhại Hoa Cuộc 44

Aùn Măĩng Coù Theả Cheát Ngồôoĩ Nồu

Đúng bảy giờ, anh vác cậu chạy đến điểm hẹn.

“A

~Giang đầu thối

~anh tại sao lại bắt tôi đi làm cái việc này cho anh

nữa hả?”

Đặt cậu xuống xe, anh búng tay một cái đằng sau lưng cậu xuất hiện chiếc áo công chúa, “Im lặng!”, nói rồi anh nhanh tay lột đồ cậu thay vào đó là bộ váy xềnh xoàng. Vừa lòng, anh cầm cái kẹp hình vương miện mới mua hồi sáng đeo lên đầu cậu, lấy son môi quẹt vài đường.

“Anh lại giở trò gì nữa hả?”

“Suyt! Không được nói chuyện”

Sau khi hoàn thành kiệt tác anh chạy ra sau gốc cây lấy sợi dây thừng kéo căng vài cái, sau đó thì.....

“Giang đầu thối! Thả tôi xuống.....aaaaa.....”

Cột lại sợi dây thừng thật chắc anh ở dưới đất nói với người trên cây “Bà xã! Đợi anh, anh sẽ giải cứu em ngay”.

Nói rồi anh đạp chống chạy xe đạp xuống đèo. Dưới chân đèo đã có lác đác hai, ba người đến. Anh dựng xe chạy lại hỏi “Đại ca! Đã đến đông đủ chưa?”.

“Ừm! Mà chờ chút, còn hai thằng nữa”

Trong lúc chờđợi hai người còn lại, anh triển khai luật chơi cho bọn họ, “Rồi! Mọi người hiểu chưa?”.

Cả bọn đồng loạt gật đầu. Cậu ở trên này nước mắt công chúa chảy ròng “Đồđáng ghét! Anh mà để thua bọn họ tôi sẽ chặt tay chân của anh”.

Đến bảy giờ rưỡi khi đã đủ người anh ra lệnh xuất phát, tức thì cả bọn sáu người chạy đua nhau lên đèo. Anh lại là người chạy sau chót, gì chứ trước khi xuống đèo anh đã đặt bẫy hết rồi. Chạy được một đoạn tên đại ca bị lọt vào hố, tên thứ hai bị dây thông lọng cột chân treo lơ lửng trên cây, tên thứ ba bị trắng quần lúi đi đâu không biết, tên thứ tư bị chó dại dí chạy lòng vòng trên đèo, chỉ còn tên thứ năm là chưa sập bẫy. Anh liếc mắt trông vềphía hấn ta “Mày cũng nhanh gọn”.

“Ha ha ha! Lần này công chúa sẽ là của tao”

Anh nghiêng rằng, tất thấy anh đặt mười cái bẫy vậy mà tên này đã tránh được hết tám cái, “Không ngờ hần ta cũng có võ công”. Hai người vẫn tiếp tục chạy đua trên đồi, trước mắt anh xuất hiện cái bẫy tinh vi nếu người nào không hay biết sẽ bị phi tiêu

Nơi Hoa Cuộc 45

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

phóng như chơi. Anh cười thầm trong bụng, giảm lại tốc độ nhìn tình hình phía trước. Tên thứ năm nhảy phốc một cái bay qua sợi dây cước mà anh đã dựng sẵn, quay lại nhìn anh cười hề hề.

Anh tức tối trừng mắt nhìn lại “Mày đừng có huênh hoang”. Chỉ còn lại cái bẫy cuối cùng, chính anh cũng trông chờ vào nó, nếu không công chúa sẽ lọt vào tay người khác mất.

Cái bẫy thứ mười cũng dần hiện ra trước mắt, anh liếc sang hần ta chỉ thấy một bộ dạng cười khoái chí. Cái bẫy cuối cùng anh đặt tên là ‘trứng bị đập nát’. Cái tên nói lên tất cả, ngay khi tên kia vừa lách qua cái rễ cây to chắn đường, anh bên này giật sợi dây tức thì hàng chục quả trứng thối từ bốn phía bay đến đập nát vào người.....anh.

Anh đứng ngẩn tò te. Ngược mắt lên nhìn tên thứ năm ngồi trên cây nhìn anh cười ngất ngẻo “Ha ha ha! Cả chục lần chơi với mày, tao đều để ý đến những vật thể lạ trong trò chơi. Ha ha ha, cuối cùng tao phát hiện mày là người đặt nó. Mày biết không hôm nay lúc mày đem Hải Minh lên đây tao đã đi theo rình đó. Mày chẳng kia đều không biết nên tao mới để tụi nó bị loại. Ha ha ha, cái này gọi là gậy ông đập lưng ông mà”.

Anh cuối gằm mặt không nói gì, kéo cái vỏ trứng trên đầu xuống cười đến quái dị “Ha ha ha! Nếu mày đã biết thì tao sẽ dành tặng mày món quà cuối cùng trước khi tao về thành phố”.

Tên thứ năm ngồi trên cây nghe anh nói cũng sợ run người, giật giật khóe môi “Mày còn chiêu gì nữa bày hết ra đi”.

Dưới lòng bàn tay anh xuất hiện một luồng khí đen sau đó lan ra cả thân thể, khóe miệng nở nụ cười quỷ dị, ngược mắt lên nhìn hần ta. Phốc một cái anh nhảy lên nhánh cây nơi hần đang ngồi, mặt kẻ mặt cười khi khi “Thì tao cho mày đi tắm sông tới sáng”. Nói rồi một cước mạnh anh đá tên thứ năm bay ra khỏi đồi té rầm xuống sông.

“Bà xã! Anh đến cứu em đây. Phù! Phù! Cuộc chiến thật là ác liệt mà”

Cắt đi sợi dây, cậu rơi tự do xuống đất, ngay lúc ấy anh bay đến bế lấy cậu “Bà xã! Em thấy anh giỏi không?”.

“Giỏi cái khỉ mốc! Mà.....sao anh thối quá vậy?”, cậu lấy tay bịt mũi nhìn trên đầu anh còn miếng vỏ trứng thì cong mắt thành nửa vầng trăng cười to “Kha kha kha kha”.

Trong đêm tối có người bế người nào đó xuống đồi, gió sông lại thổi mơn man, một ngày nữa ở quê lại kết thúc.

13. Chương 13: Làm Người Phải Biết Nuôi Dấm

Sau khi trở về thành phố, cuộc sống của gia đình Hải Minh trở lại bình thường nhưng sự xuất hiện của người nào đó trong nhà lại không bình thường chút nào. Mami phán “Hải Minh dù gì sau này tụi con cũng đính ước với nhau, thôi thì để thằng Giang ở có một mình cũng quá cô quạnh đi”.

“Cho nên”, cậu hỏi.

“Cho nên từ nay về sau Giang sẽ chuyển đến nhà chúng ta ở”

Nhìn từ xa thấy tên nào đó ung dung xách hành lý lên lầu, cậu ngồi dưới sofa hậm hực bực tức, “Nhưng cũng không thể là phòng của con”.

Mami bóc trái nho cắn ăn, “Hà há, con nói cũng phải nhưng nhà chúng ta đâu có phòng nào thừa cả đâu”.

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng nhị gì cả, mau vào sắp xếp hành lý phụ con về Giang đi”, nói rồi mami đứng lên đi vào trong, cậu giậm chân một cái chạy lên lầu nằm lăn gần mép giường ôm gối con heo, phụ má ứa nước mắt quay lưng lại về phía anh.

Anh móc chiếc áo vào tủ trông thấy cậu dỗi chạy vào phòng nằm im trong góc

giường bèn tiến đến kế bên, lấy tay khều cậu “Nè! Không thích tôi ở cùng sao?”.

Cậu vẫn không động đậy, “Vậy thì tôi sẽ nói với mami không ở đây nữa nhé”.

Cậu vẫn không nhúc nhích. Anh đứng dậy lấy quần áo bỏ lại vào va ly kéo đi. Khi nghe tiếng cửa đóng lại cậu bĩu môi “Nói đi là đi thật sao?”. Anh đứng bên ngoài tựa lưng vào cửa không rõ sắc mặt, trong lúc đó môi anh cong lên thành hình vòng cung.

Mấy ngày sau cũng không thấy Giang đâu thối đến nhà chơi, Hải Minh có chút không quen với sự vắng lặng khi không có anh lải nhải bên tai. Hôm nay là ngày thứ tư rồi, Hải Minh đã chịu đủ sự cô đơn rồi do đó cảm lòng không đành định đến nhà Giang đâu thối xem thế nào.

“Ha ha ha, cô khéo tay thật đó”

Từ ngoài cửa đã nghe tiếng Giang đâu thối cười nói vui vẻ với một người mà cậu đoán chắc rằng đó là một phụ nữ. Đôi tay thu lại cậu lặng lẽ quay đầu.

Anh ngồi trong này nhìn xuyên qua cánh cửa cười thầm, chống cằm trông theo bóng lưng cậu khuất sau cánh cổng.

Nơi Hoa Cuộc 47

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

“Thầy Giang, anh nhìn gì mà chăm chú vậy?”, cô gái trẻ đối diện quay về phía sau nơi anh đang nhìn khó hiểu hỏi.

Anh cầm lên cuốn giáo án “À! Không có gì! Cô Mai xem học kỳ sau mình có nên đổi cách dạy không?”.

Tối hôm đó, anh đến siêu thị mua một ít trái cây, một ít bánh mà cậu thích sau đó đạp xe đến nhà cậu.

Tính tang! Tính tang!

“Hải Minh! Ra mở cửa đi con”, mami ngồi cắn hạt dưa xem chương trình thực tế gọi với vào bên trong.

Cậu đang tắm dở mà nghe tiếng mami kêu muốn mơn cả tai cũng xối vài gáo cho xong. Đến khi ra mở cửa cậu đứng ngây người. Anh đứng ngoài đó tay cầm ít trái cây và một bó hoa còn có một hộp quà. Bỗng một cái trong phòng đèn điện tắt ngúm, cậu bị anh đẩy một cái vào trong nhà khóa chặt cửa.

“Này! Xảy ra chuyện gì? Cúp điện rồi sao? Ba mẹ, ba mẹ đang ở đâu?”

Cậu quờ quạng trong bóng tối cả Giang đâu thối cũng không thể thấy được, mà bình thường miệng anh nói bô bô thế mà bây giờ cả một chữ cũng không có. Vấp phải cái ghế nhỏ cậu mất thăng bằng ngã xuống, ngay lúc tưởng chừng như thân thể sẽ đau thì lại rơi vào vòng tay rắn chắc của ai đó.

Ghé vào tai cậu, anh nói “Chúc mừng sinh nhật”.

“Chào mừng sinh nhật của Minh. Chào ngày sinh nhật dễ thương. Mừng ngày đó

Minh sinh ra đời. Hãy nắm tay cùng chúc mừng”

Bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên bằng giọng của anh, baba và em gái cầm những cây pháo nhỏ nổ sáng trong đêm vừa đi vừa hát, mami bưng chiếc bánh kem trên đó có mười bảy ngọn nến sáng lung linh, trên bánh còn có con heo ú con màu hồng.

Cậu kinh ngạc trước những việc mà cả gia đình đã tạo cho cậu, giờ phút này cậu cảm thấy hạnh phúc biết bao. Anh đội lên chiếc nón sinh nhật cho cậu sau đó nói “Hải Minh, em ước gì đi”.

“Đúng đó, Hải Minh con được ước ba điều đó”, mami đặt chiếc bánh lên bàn mỉm cười nhìn cậu.

Cậu ngồi xuống trước ánh nến nhìn một lượt tất cả mọi người, chấp tay cầu nguyện sau đó thổi nến. Baba mở lên đèn, chạy nhanh lại hỏi “Hải Minh, con ước gì thế?”.

Nhà Hoa Cuộc 48

Aun Maing Coù Thea Cheát Ngöôoi Nöu

“Suyt! Bí mật”, cậu làm bộ nguy hiểm nói.

“Ha ha ha”

Tối đó, mọi người ăn uống no say, đến tiệc tàn anh cũng say khướt có muốn về cũng không đi nổi. Chốt lại một câu, anh sẽ lại qua đêm. Cậu dìu người nào đó ném lên giường, anh cũng thuận thế kéo cậu vào lòng ôm chặt.

“Anh! Bỏ tôi ra”

“Em nói gì?”, anh khàn khàn giọng hỏi.

“Tôi nói là anh bỏ tôi ra”

Dường như lời nói của cậu không có tác dụng, nhìn người nào đó ôm lấy mình nhắm mắt ngủ cậu lại thấy ấm lòng “Xùy! Thấy ghét”.

Má cậu hiện lên một tầng hồng phấn, đưa tay chậm chậm qua người anh, sau đó ôm nhẹ lấy lưng anh “Cô gái đó”.

“Cô gái nào?”

“A à! Là cái cô hôm nay đã ở nhà anh”

“Ừm! Thì sao?”

“Cô.....cô ta.....là ai?”

Anh buông cậu nằm ngửa ra nhìn lên trần nhà “Em không cần phải biết”, cậu nghe anh nói cảm thấy thất vọng và cũng có một chút ghen nẩy lên trong lòng.

“Ừ! Anh không muốn nói thì thôi”

Anh liếc mắt sang nhìn cậu nằm co như chú cún nhỏ liền lấy tay xoa đầu cậu “Em ghen”.

“Không”

“Nếu anh nói cô ta là bạn gái anh thì sao?”

Cậu quay lưng lại phía anh, “Kệ anh chứ”

Nhích người về phía trước, anh vòng tay ôm cậu vào lòng, tựa cằm lên đầu cậu hít nhẹ hương tóc, “Cô ấy là giáo viên trường ta”

Nhà Hoa Cuộc 49

Aun Maing Coù Thea Cheát Ngöôoi Nöu

“.....”

“Chỉ là đến bàn chuyện triển khai kế hoạch học kỳ sau thôi”

“Biết rồi”

Đến khi nghe tiếng hít thở đều đều của anh, cậu mới xoay người lại véo vào má anh một cái, bĩu môi “Sau này không cho anh đến gần cô nào nữa”.

Anh trở người tạo cho cậu tư thế thoái mái, rồi mới trả lời “Ừ! Tuân lệnh bà xã”.

“Bà xã nào chứ! Đáng ghét!”

14. Chương 14: Học Kỳ Mới Niềm Vui Mới

Ba tháng hè rồi cũng trôi qua, hoa phượng đã rụng hết để lại là những trái phượng dài đen thui lơ lửng trên cành cây, ngẫu nhiên cũng có vài trái xanh không chịu nổi sức ép muốn cất dây rốn của mình mà phải rơi xuống đất.

Hải Minh hí hửng chạy lại nhặt lên, sau đó ngồi trước thềm xi măng đập trái phượng xuống. Phượng ta khóc thét văng nước mắt ra ngoài để lộ ra những hạt bên trong, Hải Minh tách một đường nhỏ cổ moi chúng ra bỏ vào mồm ăn ngon lành.

“Ngọt thật, thơm nữa”

Bước vào trường nhìn ở góc sân có người nào đó ngồi chồm hổm tay ra sức vung lên rồi hạ xuống. Giang đầu thối đi đến bên ngồi cạnh, hỏi “Ăn gì thế?”.

Hải Minh khoe môi còn dính vỏ phượng, trông thấy anh lập tức đem giấu ra đằng sau, lắc đầu nói “Tôi đâu có ăn gì đâu”.

Giang đầu thối thấy Hải Minh giấu mình món ngon cũng cố mắt nhìn về phía sau lưng cậu, “Thế cái gì trên tay cậu vậy?”.

Cậu nhích người lùi ra sau cái chậu cây, nét mặt hóa ngây thơ nói “Không có thật mà”.

Anh trông hành động của cậu giống như trẻ nhỏ đang làm việc gì đó bị người lớn bắt gặp đều giấu sau lưng còn miệng thì chôi bay chôi biến, anh tà tà cười “A~ Tôi biết rồi nhá! Cậu dám phá hoại của của nhà trường ha! Tuần sau cậu sẽ được vinh danh lên cột cờ mà đứng nhá”.

Cậu nghe anh hăm dọa sợ xanh cả mặt, vội chìa tay ném trái phượng ra đằng trước, sau đó lấy hai tay xoa vào nhau, nhìn nét mặt của anh cậu bối rối nhỏ giọng mà nói “Tôi chỉ hái có trái phượng thôi, anh đừng có mách nhà trường nha”.

Anh cười khì, ngồi bệch xuống đất, cầm lên trái phượng lật qua lật lại, nhìn cậu hỏi “Trái này ăn làm sao?”.

Hải Minh trông anh như vậy, lá gan cũng to lên một chút lên mặt nói “Để tôi chianh”.

Một hồi đập rồi lại tách cậu cũng moi ra hết hạt phượng bỏ vào tay anh “Cho anh hết đó, nhớ đừng nói cho ai biết”.

Nói rồi cậu đứng dậy ôm cặp chạy vào lớp, nhìn theo bóng lưng cậu anh mỉm cười cho hạt phượng vào miệng cũng đứng lên gom hết vỏ bỏ vào thùng rác.

Ngày Hoa Cuộc 51

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoị Nỗu

Giờ lên lớp cậu lại ngồi vào chỗ cũ chỉ khác là phòng học mới, một hồi rồi tiếng trống trường cũng vang lên, giáo viên xách cặp bắt đầu nhận lớp chủ nhiệm. Cậu ở trong này chấp tay cầu nguyện “Lạy trời, lạy Phật cho trên đầu thối đó chủ nhiệm lớp khác”.

Cả lớp đứng lên chào giáo viên, còn cậu thì cứ miệng lầm rầm khấn vái thầy đến cũng không hay. Thầy ta thấy thế liền bước xuống dưới, gõ vào bàn cạch cạch “Hải Minh, em đang cầu gì vậy?”.

Nghe tiếng nói quen thuộc cứ như một đòn sấm đánh vào cậu cái rằm vậy, cậu mở mắt ra lại thấy cái bản mặt đáng ghét của tên nào đó đang cười kha kha.

Một năm học hắc ám nữa lại bắt đầu.

Ra chơi anh đến trước bàn cậu lấy ra một cái hộp đưa cho cậu “Nhận lấy”. Nói rồi anh xoay lưng lại ra ngoài. Cậu cầm lên cái hộp nhỏ cũng tò mò mở ra xem, phía sau cũng có năm sáu cái đầu khác nhoi lên đồng mắt vào thứ trên tay cậu.

Lấy ra sợi dây chuyền có giọt nước sáng lóng lánh, bên trong giọt nước còn khắc chữ G&M, cậu cười ngây ngốc.

“Ai da da! Còn nhận được quà của thầy Giang cơ đấy” tên phía sau chồm người lên giật lấy sợi dây chuyền từ tay cậu, sau đó chạy khấp lộp rêu rao.

“Tụi bây lại coi nè. Thầy Giang tặng dây chuyền cho Hải Minh còn khắc tên hai người nữa đó nha ha ha ha”

Cậu chạy theo tên đó muốn lấy lại sợi dây “Trả lại cho tao a~”.

Một hồi chạy loạn từ trong lớp ra ngoài hành lang sau lại xuống sân trường, chạy đến đâu tên kia cũng hét lên cho toàn trường biết, cậu bên này đổ bừa mặt rồi.

Chạy đã đời tên kia va vào người nào đó đứng giữa đường định đứng dậy mắng, ngờ đâu lại là Giang đầu thối, tên ta hải hùng xanh máu mặt lùi ra đằng sau. Vừa lúc Hải Minh kịp đến giật lại sợi dây.

Tưởng rằng Giang đầu thối sẽ làm gì đó kinh thiên động địa với tên ngồi dưới đất, anh bước lên một bước tên ta lại run lên một nhịp, lúc bước gần tới mình tên ngồi dưới vội chạy sang bên tẩu thoát lên phòng học.

Anh nhìn theo miệng khê nhếch, đợi đó xử sau. Tiến đến bên Hải Minh, anh cầm lên sợi dây chuyền mỉm cười nói “Để anh đeo cho em”.

Mặt cậu thoáng hồng nhìn anh, cúi gằm mặt xuống đất trông về phía khác. Anh mở nút khóa ra sau đó quàng qua cổ cậu ghé vào bên má hôn nhẹ một cái.

Ñoại Hoa Cuộc 52

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Ñoủ

Cảnh tượng linh linh tim hồng bay phấp phới thế này sao lại bỏ qua được, thế là mọi hoạt động lúc ra chơi đều ngừng lại dõi mắt về phía cặp đôi đang tình tứ đằng kia. Cả đám đồng loạt vỗ tay hô vang, “Hôn đêy! Hôn đêy!...”.

Cậu xấu hổ định chạy đi, ngay lúc này anh nắm tay cậu lại kéo vào lòng hôn xuống.

“Á

~~!”, cả trường hớn hở cầm điện thoại chụp tí tách.

Thầy phó hiệu trưởng đứng đỉnh đi ngang qua hai người dừng lại nói “Chú ý! Đây là nơi công cộng”. Xa xa, đứng sau cánh cửa có một đôi mắt khác đang nhìn về phía hai người, trong bóng tối khóe miệng người đó chợt cong lên.

Về đến nhà cậu nằm thừ ra ghé sô pha rên rĩ “Mệt quá”.

Cô em gái hí hửng với bộ tóc cột hai chùm như chiếc sừng trâu chạy ra ngồi lên lưng anh hai mở tivi lên xem, còn lắc qua lắc lại khiến cậu đã mệt nay còn đau cả lưng.

“Em gái, đừng xem lưng anh là ghế chứ”

Nghe cậu nói, em gái nhún thêm cho vài cái mới chịu nhảy xuống ngồi lên ghế.

“A

~~Đúng là đồ khó ưa mà”, cậu ngồi dậy xoa xoa cái lưng phát đau. Liếc mắt thấy vật gì đó sáng lấp lánh trong áo, em gái chồm tới lôi ra ngoài xem “À há! Tặng dây chuyền còn có khắc tên nữa kìa, ghê chưa”.

Giật lại, cậu kéo áo lên đứng dậy đi vào phòng, mặt quay sang hăm dọa “Cấm nói với ba mẹ nghe chưa”.

Em gái lẻ lười một cái chạy vào trong lú lo với mami. Cậu đặt tay lên trán cười khổ.

Tối đến, anh công tác trường xong đạp xe về nhà. Nói là nhà chứ giờ nhà của anh chính là ở chỗ Hải Minh nha. Từ trong hè anh theo lời mami đã chuyển về sống chung luôn rồi. Nói gì chứ cứ như là vợ chồng son vậy, chỉ khác là chưa chính thức đám cưới thôi.

“Bà xã! Anh làm về rồi”

Cậu ngồi xắn quần trong này giặt quần áo lằm bằm “Đồ mặc thì tự mà giặt đi chứ. Hừ! Ta hận.....ta xé.....”.

Anh nghe tiếng chửi rửa của cậu mở cửa thò đầu vào nhà tắm “Bà xã! Giặt nhẹ thôi rách áo anh bây giờ”.

Cậu quay ngoắt ra đằng sau hét chí chóa “Anh tự đi mà giặt đi”.

15. Chương 15: Đã Có Cơn Gió Từng Lướt Qua Em

Hải Minh đầu bù tóc rối đang nằm ngủ lại bị người nào đó kéo ngồi dậy.

“Hải Minh, em không dậy là trễ giờ học bây giờ”

Anh ngồi trên nệm vừa thắt caravat vừa lắc lắc cho cậu tỉnh. Mắt nhắm mắt mở cậu ngả về vai anh nói giọng mũi “Anh à! Cho em ngủ chút nữa thôi, một chút thôi mà”.

Nhìn lên đồng hồ đã hơn sáu giờ chỉ còn ba mươi phút nữa là trống lên lớp không thê nào để cậu đi học trễ được, anh đề cậu xuống nệm “Nếu em không dậy anh sẽ làm chuyện ấy thật với em nha”.

Cậu trở mình lèm bèm “Chuyện nào chứ, anh muốn làm gì nữa hả?”.

Anh nhìn cậu thật lâu rồi lấy tay vén lên lọn tóc xỏ trước trán nhẹ nhàng hôn má cậu, nói vào tai “Anh sẽ làm chuyện mà vợ chồng sẽ làm”.

Nghe câu đó mắt cậu mở sáng trưng như đèn pha vậy, thế là không chờ anh nhắc nhở cậu lập tức xuống giường chạy vào nhà vệ sinh.

Cót két! Cót két!

Anh đạp xe chở cậu đến trường, dọc đường đi cậu lại dựa vào lưng anh ôm lấy eo anh mà ngủ, anh nhìn cậu như thế chỉ cười mà thôi.

“Đúng là sâu nường mà”

Giờ ra chơi, cậu xuống căn tin ăn sáng, vừa đi vừa ôm cái bụng đói meo kêu ọt ọt suốt cả hai tiết học rồi. Ngồi vào bàn cậu gọi người đang đứng bên trong “Anh ơi! Cho em tô phở tái nha”, sau đó cậu nằm vật ra bàn.

Người trong này khóe môi chột cong lên.

“Anh bạn, phở anh đây!”

Ngóc đầu lên cậu cười tươi “A! Cảm ơn anh”, rồi lại nhanh nhẹn lấy dưa muống, xị tương, ngắt rau ngò vào tô ăn như hổ báo. Chưa đầy mười phút cậu đã chén sạch tô phở.

Thỏa mãn rót nước trà đá lên uống cậu đứng lên tính tiền, “Anh ơi! Bao nhiêu vậy anh”.

Nhà Hoa Cuộc 54

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

Người đó vẫn không quay lưng lại, chỉ nói “Tô này tô tặng cậu”.

Cậu kinh ngạc hỏi “Nhưng mà ăn rồi phải trả tiền chứ anh”, người đó vẫn luôn tay mức tô này đến tô khác cho cô phục vụ bên cạnh bưng ra cho các học sinh khác. Cứ như cậu bị lừa vậy, người đó vẫn không nói gì ngoài làm việc cả.

Hải Minh lại lên tiếng “Anh ơi! Em để tiền đây nha”, nói rồi cậu đặt tờ giấy polime màu xanh hai chục ngàn lên cái rổ trước mặt sau đó xoay người lên lớp.

Lúc này người ấy mới quay lại nhìn theo bóng lưng của cậu mỉm cười “Hải Minh em lớn nhanh thật đấy”.

Tan trường, cậu nán lại một lát ngồi trên ghế đá nhìn vào sân bóng rổ đang có hai đội chơi. Gió chiều lại thổi mơn man cuốn theo những chiếc lá vàng lìa cành bay xào xạc.

“Cậu uống không?”

Một giọng nói ấm áp sau lưng, cậu ngẩng mặt lên chỉ thấy một thanh niên đẹp trai đang chìa ly nước ngọt ra cho cậu. Ánh mắt đó mãi như không muốn rời khỏi người ở dưới, nhìn lên đôi mắt trong veo, rồi đến đôi môi hồng nhuận, thật mong rằng có thể hôn lấy nó.

Hắn ta ngồi bên cạnh uống một ngụm nước trông vào sân bóng rổ, nói “Cậu tên gì?”.

Ngốc thật đã biết người ấy là mối tình đầu không thể quên thế mà giờ lại bắt đầu lại từ con số không, hắn cười khuấy.

Hải Minh nhận ly nước từ tay hắn, bối rối trả lời “À ừm...tôi là Hải Minh, còn anh”.

Hắn đưa tay lau đi những giọt nước bám trên ly, “Tôi là Phong Lâm hay cậu gọi Phong cũng được”, nói rồi hắn quay sang nhìn cậu.

Dưới ánh mắt của hắn cậu đỏ mặt quay đi, ‘Anh ta sao lại dùng ánh mắt đó chứ’.

“Cậu chưa về sao?”, hắn lại uống thêm một ngụm.

Người áo đỏ nhảy lên một cái đẩy quả bóng vào rổ, đội bên kia đã thua một trái cầm lên quả bóng đập bình bịch dưới sân.

“Ừm! Tôi muốn ở lại một chút, còn anh sao chưa về”, cậu dời mắt theo từng chuyển động của đội áo đỏ.

“Tôi ấy hả? Tôi thì chỉ cần gặp một người mà tôi đã tìm lâu lắm rồi, muốn nói chuyện

với người đó. Cậu thấy tôi có ngốc không, khi mà người đó đã có bạn trai rồi”

Nỗoỉ Hoa Cuồc 55

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

Hải Minh nhìn hắn, lúc này ánh mắt của hắn vẫn như thế sự trầm mến, sự âu yếm dành cho người trước mặt, “Anh không ngốc, chỉ là anh quá đa tình thôi”.

Hắn cười “Cậu nói đúng, bởi người đó đã cướp trái tim tôi mất rồi”.

Giang đầu thối bàn giao công tác xong, xách cặp táp chuẩn bị đi về, khi đi ngang qua hành lang đến bãi đậu xe dành cho giáo viên, bất chợt anh lơ đãng trông về sân bóng rổ lại thấy cậu đang cười nói vui vẻ với người đàn ông khác. Tay anh nắm chặt thành nắm đấm, nhảy qua lang can đi tắt xuống sân bóng rổ đến chỗ của cậu.

Hắn thấy anh hậm hực đi về phía này khóe miệng nhếch lên nụ cười nói với cậu “Thôi! Tôi về trước nha, cậu ở lại vui vẻ, người yêu cậu đến đón rồi”.

Cậu nghe hắn nói cũng quay mặt trông về phía anh, “Ừm! Vậy anh cứ về trước”.

Khi hắn rời khỏi anh chạy lại nắm lấy tay cậu kéo đi, mắt lóe lên sát khí trông về Phong Lâm. Đến chỗ khuất người anh đẩy cậu vào tường khóa chặt hai bên, tức giận nói “Hắn ta là ai?”.

Hải Minh nhìn anh ghen ***g ghen lộn không khỏi phì cười “Anh ngốc à! Chỉ là nói chuyện vài câu thôi vậy mà anh cũng ghen được sao?”.

Anh nuốt xuống cơn ghen, hôn mạnh lên môi cậu, một nụ hôn mãnh liệt và đầy dứa đến khi cậu không thở nổi mới buông ra.

“Anh không cho phép em đến gần hân ta lần nữa”

Cậu không hiểu ý đồ của anh, nhìn sắc mặt như muốn giết người ngay lập tức của anh, cậu cũng tạm thời nhận lời “Ừm!”.

Là một người đàn ông, anh không thể không nhận ra tình cảm hiện lên trong đáy mắt hân dành cho cậu. Gì chứ Hải Minh chỉ là của mình anh thôi, còn những người đàn ông khác khi đến gần cậu chính là tình địch.

.....

Có một cơn gió đã đến bên em

Cơn gió cô đơn chạm vào má em

Có một cơn gió đang dần xa em

Thì ra nó đã lướt qua người em rồi

Nơi Hoa Cuê 56

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

Cơn gió ấy mãi mãi luôn nhớ đến em – Hải Minh cho dù em không nhận ra Phong Lâm này, cho dù tình cảm của anh không được em chấp nhận, mãi mãi anh sẽ là cơn gió của em.

16. Chương 16: Trái Tim Đập Sai Nhịp

Từ ngày hôm đó, Giang đầu thối lúc nào cũng đề phòng canh chừng Hải Minh một phút cũng không rời, trừ khi cậu vào toilet.

“Giang đầu thối, anh đừng suốt ngày lẻo đẻo theo tôi có được không?”, cậu ngồi trong phòng vệ sinh nói vọng ra.

Anh đứng tựa vào cửa cầm điện thoại của cậu cài đặt định vị trên bản đồ hồng phát hiện cậu có đi chốn nào gặp ruồi muỗi ve vãn còn nhanh chân đến mà đập.

“Em à! Anh chỉ là lo cho sự an nguy của em mà thôi”, anh nói.

Cậu đẩy cửa đi ra rửa tay, nhìn vào kính sửa lại góc áo “Anh thấy tôi có thể làm cho ruồi muỗi bu sao?”.

Anh xoay người cậu lại, xoa nhẹ lên má cậu ánh mắt thâm sâu nói “Bởi vì bà xã anh quá dễ thương, không thể để em chạy loạn được”.

Cậu dẫu môi xì một cái đi ra ngoài. Anh cười cười cũng nói gót theo sau. Đến giờ về anh lại chạy đến lớp chờ cậu sau đó tay nắm tay dắt đến bãi đậu xe.

“Giang đầu thối, anh không cảm thấy mệt sao, ngày nào cũng vậy không chán à”, cậu che miệng ngáp vài tiếng.

Anh không nói gì đến bãi xe để cậu ngồi sau đạp chở về nhà. Trên đường đi, anh nói “Có cực đến đâu, anh cũng phải bảo vệ bà xã của anh”.

Nhìn mồ hôi nhễ nhại sau lưng anh, cậu cũng mềm lòng “Được rồi! Tôi hứa với anh không nói chuyện với người đàn ông khác là được chứ gì”.

Anh mỉm cười đầy thích thú “Em hứa rồi nhé! Vả lại em phải tránh xa cái tên ở căn tin ra. Sau này anh sẽ chuẩn bị cơm cho em, cho nên em không cần xuống dưới nữa”.

“Biết rồi”

Tối đó, cậu đi học thêm cho nên từ rất sớm Giang đầu thối đã nấu cơm, giặt giũ xong chờ Hải Minh đến tận lòng chân.

“Để anh mang dép cho em”, anh ngồi xuống lấy đôi dép trên kệ sau lại đeo vào chân cậu.

Cậu cứ như ông hoàng mặc cho anh phục vụ, sáng ra chỉ cần đánh răng còn mặc đồ, chải tóc anh lo tất. Tối về chỉ cần tắm rồi ngồi đó xem ti vi chuyện nhà anh làm hết.

Nơi Hoa Cuộc 58

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Cậu ung dung xách giỏ đi học anh lại làm tài xế đưa cậu đến nhà thầy, sau đó ngồi trước cửa mà đợi cậu ra nhất quyết không để ruồi muỗi đến phá hoại.

Mặc dù đã cố gắng hết sức thể nhưng Giang đầu thối cũng có lúc không thể ở bên cậu mãi được, chính vì thế cậu dần dần đã quen với sự có mặt của một cơn gió – Phong Lâm.

“Phong này, hôm nay anh được về sớm hả?”, cậu cầm ly trà sữa lên hút cái rọt đến nửa ly.

Phong Lâm vừa lau bàn ghế vừa nói chuyện với cậu “À ừ! Còn cậu sao giờ chưa về”, trong lòng trống ngực đập thình thịch.

Hải Minh ngả người ra đằng sau lắc lắc chân trả lời “Tôi phải đợi một người”.

Hắn ngưng lại động tác, một lúc lại nói tiếp “Là thầy Giang sao?”.

“Ừ mà anh Phong, người yêu anh như thế nào?”, cậu xoay người ngồi nghiêng trên ghế nhìn Phong Lâm làm việc.

Hắn bưng rổ muống dưa để vào trong kho, dọn dẹp vài thứ sau đó khóa cửa đi ra nói “Cậu ta rất dễ thương và hoạt bát lắm”. Phong Lâm đến trước mặt cậu nghiêng người lên phía trước chống hai tay lên bàn đem cậu gần như nhốt vào trong ngực, ánh mắt âu yếm nhìn cậu.

Hải Minh ngẩng mặt lên, chỉ thấy bộ dạng hắn trông rất buồn bã, ánh mắt rũ xuống cứ như cậu chính là người yêu ấy của Phong Lâm, cậu vội đẩy hắn ra bối rối xoay người lại nói “Thế người ấy hiện giờ đang ở đâu?”.

Phong Lâm bị cậu đẩy cảm thấy mất mát, “Ừm! Cậu ấy đang ở gần đây thôi, cậu về đi thầy Giang sắp ra rồi đấy”.

Cậu nghe Phong Lâm nói liền đứng dậy xách cặp cúi đầu chào hắn sau đó chạy nhanh về phía văn phòng. Phong Lâm nhìn theo Hải Minh cho đến khi khuất bóng, lại ngồi

xuống chiếc ghế cậu vừa nãy đã ngồi, cầm lên ly trà sữa cậu uống dở hút một ngụm.

“Cái này có thể được gọi là hôn gián tiếp không?”, hắn cười.

Vừa ra khỏi cửa Giang đầu thối liền thấy cậu đứng bên ngoài, vui vẻ khoát chỉ đi lại hỏi “Bà xã, nhớ anh đến thế sao?”.

Cậu liếc mắt nhìn anh, nắm lấy caravat kéo đi “Tôi muốn đi xem phim, tối nay anh rảnh không?”. Giang đầu thối cười hề hề, gật đầu nói “Em thích thì mình đi”.

Nơi Hoa Cuộc 59

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Ngồi trong rạp tối thui, cùng nhau xem bộ phim tình cảm sến súa. Lâu lâu lại nghe thấy tiếng hít thở không thông của cặp đôi nào đó lợi dụng bóng tối mà giả trò xàm sỡ nhau. Giang đầu thối nhìn thấy thế cũng muốn thử lắm chứ.

Đưa mắt về người ngồi kế bên chân tay anh lại tấy má không an phận, đặt tay lên đùi cậu vuốt ve. Hải Minh trở mắt ếch nhìn bàn tay của ai đó đang râm rê trượt lên xuống đùi mình, thấy thế liền đánh vào tay anh một cái, nghiêng rằng nói “Giang đầu thối, tối nay anh muốn ra ngoài”.

Anh lập tức thu tay lại, mắt chăm chú nhìn lên màn hình xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Bà xã, đợi anh chút”

Sau khi xem phim xong anh dắt cậu ra ngồi ở ghế chờ, còn mình thì đi vào trong mua ít đồ. Chờ một lúc lâu cậu cảm thấy buồn chán nên bước chân ra cổng siêu thị nhìn đoàn người chạy xe trên đường.

Một lon nước ngọt mát lạnh chạm vào má, cậu giật mình quay sang chỉ thấy Phong Lâm mỉm cười nhìn mình. Nhận lấy lon nước cậu cảm ơn.

“Sao anh lại ở đây?”

Phong Lâm kéo cậu ngồi lên bậc thềm chỗ hàng cây xanh, hắn nói “Tôi đi mua ít trái cây tình cờ gặp cậu thôi”.

Hải Minh cũng không nghi ngờ, mở lon nước ra uống một ngụm “Vậy sao, thế nhà anh ở đâu?”.

Gió ban đêm thổi nhẹ lay tóc cậu bồng bềnh bay trong gió, Phong Lâm vuốt lên mái tóc Hải Minh không nói gì. Dưới ánh đèn xanh đỏ chớp tắt chớp tắt, Hải Minh cảm nhận được Phong Lâm thật sự có thể biến mất bất cứ lúc nào cứ như một làn gió mỏng tan vào trong đêm. Một chuỗi yên lặng, cậu để cho Phong Lâm vuốt tóc còn Phong Lâm thì muốn được ôm chặt lấy cậu.

“Minh à! Cậu thật khiến cho người khác điên đảo. Tôi yêu cậu”

Lời nói của Phong Lâm bị tiếng còi xe lẩn át đi mất, vì thế Hải Minh không nghe được câu nói đó của hắn, ngây ngốc nhìn Phong Lâm thu tay lại sau đó đứng lên bước đi lẩn vào đám đông phía trước.

Giang đầu thối sau khi mua đồ xong ra ngoài không thấy cậu đâu lập tức chạy đi

kiếm, trong lòng dâng lên nỗi bất an “Không lẽ bị con ruồi nào đó dắt đi rồi”

“Hải Minh! Em ở đâu?”

Ñơi Hoa Cuộc 60

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Ñồù

Loay hoay một hồi anh cũng thấy được cậu đang đứng gần hàng cây xanh trông mất về phía nào đó. Anh vội chạy đến vỗ vai cậu “Hải Minh”.

Cậu giật bắn người quay lại nhìn anh mồ hôi đầm đìa trên trán, lại cảm thấy có lỗi lấy tay lau nó đi “Ngốc! Em chửii hóng gió chút thôi”.

Anh nhanh ôm cậu chặt vào lòng, xiết mạnh đến nỗi cậu phải rên lên một tiếng “Hải Minh, anh sợ lắm. Anh sợ em sẽ bỏ rơi anh”.

Hải Minh bị anh ôm phát đau, cũng không nỡ đẩy anh ra, chậm chậm vòng tay sau lưng anh, cậu nói “Được rồi! Sống chung gần hai tháng rồi anh còn sợ em chạy đi sao?”.

Hôn lên trán cậu, anh mỉm cười lấy lòng “Vậy mình làm chuyện ấy được không, bà xã”.

Mắt cậu chợt lóe sáng hơn cả đèn pha một phát đánh vào má tên nào đó buông lời nói dụ dỗ trẻ vị thành niên.

“A

~! Bà xã

~”

17. Chương 17: Giang Đầu Thối Giả Gái Thì Sẽ Ra Sao?

Điều làm Giang nhà ta nhức đầu chính là cái lễ hội truyền thống của bên nhà nội vợ – Tất cả đàn ông phải giả thành nữ.

Chính vì thế để chuẩn bị cho cái ngày trọng đại này Hải Minh phải lên kế hoạch đo số đo ba vòng của Giang đầu thối đi đặt may một cái đầm sắc sỡ.

“Anh đứng im một chút có được không?”, cậu cầm sợi dây đo chạy theo anh.

Nhảy qua ghế sofa, anh nói “Có ngực anh mới đứng lại đó. Mà sao nhà này chỉ có mình anh? Em cũng là con trai mà!”.

Hải Minh cười đến mà sáng lạng, cầm sợi dây quay quay “Ha ha ha, tôi nhờ ai đó mà trở thành nửa nam nửa nữ rồi còn tham gia được cái trò đó sao?”.

Cậu tiếp tục rượt đuổi Giang đầu thối khắp thôn cùng ngõ hẻm, chạy một hồi cậu cũng bực bội đứng thẳng người chống nạnh “Anh mà còn chạy nữa tối nay đừng hòng vào nhà”.

“Em đo rộng một chút chật quá anh không mặc được đâu, có khi nghẹt thở chết ấy”, Giang đầu thối nước mắt lưng tròng đứng giang hai tay.

Giở cuốn sổ tay ra cậu ghi ghi chép chép, “Ngực 120, eo 86, mông 130, cậu quay sang nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới dẫu môi ghen tị “Anh ăn cái gì mà thân hình chuẩn thế”.

Giang đầu thối nghe cậu khen liền tự hào lên mặt, “Anh có ăn gì đâu chỉ là vì em nên anh phải cố gắng khổ luyện để body chuẩn thế này đó”, anh cọ cọ má lên tóc cậu ôm từ phía sau lưng.

“Xi!!!! Anh dẻo miệng quá”

Thời gian đến lễ hội chỉ còn vài tiếng đồng hồ, bộ đầm của Giang đầu thối cũng đã may xong, cầm trên tay bộ trang phục Hải Minh vui vẻ vướm thử lên người anh.

“Ha ha ha, anh xem nó hợp với anh quá đi”

Giang đầu thối liếc mắt xuống cái áo đầm, trong đầu lại tính toán điều gì đó, cuối cùng nở một nụ cười tà mị, anh nói “Hải Minh, em ra phụ mọi người đi lát anh ra sau”.

Lợi dụng lúc Hải Minh không chú ý anh lên ra bên ngoài chạy vào phòng ông nội. Ông nội đang *** ngồi trang điểm lên mặt thấy cậu vào liền hỏi “Cháu rể, vào đây tìm ông có chuyện gì sao?”.

Nơi Hoa Cuộc 62

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Vẽ chân mày màu đỏ đậm, ông nội đặt xuống cây bút chì đẩy cái ghế ra cho anh. Giang đầu thối đến ngồi nhìn ông nội khen ngợi “Ông nội, ông trang điểm đẹp quá đi”.

Ông nội nghe anh khen nức khen nở cũng vui vẻ nói “Hô hô hô, ông biết ông đẹp mà. Cháu muốn không lại đây ông trang điểm cho”.

Nhìn cái mặt lờ lợt hơn cả con công, anh xua tay từ chối “Ông à! Con có chuyện muốn bàn với ông”.

“Chuyện gì vậy cháu rể Giang”

Ông nội mở tủ lựa váy công chúa, hoàng hậu hay phù thủy. Đứng một hồi cũng không thấy cái nào ưng ý cả, ông chắc lưỡi “Biết lấy cái nào đây”.

Anh bên này liếc mắt nghiêng dọc, lấy tay vẽ loạn một hồi xuất hiện một bộ đồ sáng nhất đêm nay, nói “Ông nội ông thấy cái này thế nào?”.

Ông nội liếc mắt về phía anh, ánh mắt lập tức tỏa ánh hào quang giật ngay bộ đồ

“Cha cha cha, cái này đẹp à nha. Cháu Giang có việc gì cứ nói, ông sẽ giúp cháu”.

Anh mỉm cười nhếch môi.

Hải Minh nằm chơi điện tử trong lúc chờ Giang đầu thối đi đâu đó về, bỗng ông nội mở cửa nhảy vào phòng mặc bộ đồ phải nói là xấu đến xúc phạm người nhìn. Cậu mím chặt môi ngăn tiếng cười phát ra “Ông nội....khục....khục.....ông....sao lại đến đây?”.

Ông nội chống nạnh ngẩng mặt dạt dào nói “Hô hô hô, ông đến đây muốn báo cho con việc trọng đại”.

Cậu nghe ông nói có chuyện quan trọng lập tức kéo ghế ra ngồi xuống khoanh tay tựa cằm lên thành ghế hỏi “Ông nội muốn con làm gì?”.

Ông nội lấy tay móc rỉ mũi, cười nói “À há! Con và cháu rể Giang phải giả thành nữ.

Vả lại cháu Giang sẽ vào vai cô bé lọ lem còn con.....”

Cậu không tin vào mắt mình cứ ngỡ năm nay sẽ thoát nạn “Ông nội tha cho con một lần đi”.

“Không được! Ý ông đã vậy rồi con mau đi lựa đồ đi chỉ còn hai tiếng nữa là bắt đầu rồi đó”

Hải Minh buồn rĩ rượi, trong nhà chả ai dám cãi lệnh ông cả huống chi thánh chỉ đã ban làm sao mà chống lại chứ.

Nỗi Hoa Cuộc 63

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

“Vậy con vào vai gì”

Ông nội liếc mắt nhìn cậu, lấy rỉ mũi trên đầu ngón tay búng ra chỗ khác “Chuột”.

Giang đầu thối ở bên ngoài ôm bụng cười ngặt nghẽo “Ha ha ha ha”, Hải Minh hóa đá ngay tại chỗ từ từ hóa bụi gió thổi bay đi xa.

Buổi tiệc cũng bắt đầu, ông nội bận bộ đồ kinh khủng bước lên sân khấu, chỗ nào cần che thì lại lộ, chỗ nào cần lộ thì quần áo rách tơi tả.

“Alo! 1, 2, 3, 4....Alo! Alo! Ha ha ha ha! Xin chào toàn thể con cháu bà con nội ngoại gần xa đã họp mặt đây để dự buổi tiệc tìm kiếm nam hậu do ông tổ của ông tổ của ông tổ của ông.....đã tổ chức ra cuộc thi này. Xin mọi người nhiệt liệt cho một

tràn pháo tay”

Ông nội cúi đầu một cái, lại nói tiếp “Buổi tiệc chính thức bắt đầu”.

Bên dưới đông đảo thí sinh vỗ tay rền vang, ông cười rạng rỡ “Mở màn là bài thi của gia đình bác Năm trong vở Tấm Cám”.

Cuộc thi biểu diễn cứ tiếp tục diễn ra, hết người này uốn người kia éo, hết đi bình thường lại chạy ra sân khấu hết sức bất bình thường nếu phải nói là làm quá. Cuối cùng tiết mục của gia đình cậu cũng đến. Mặc bộ đồ con chuột còn phải chồng thêm cái váy ngắn bên ngoài cậu xấu hổ rứt mắt.

“Hải Minh, em làm gì mà mặt bí xị vậy. Vui lên, được làm chuột cho cô bé Giang lọ lem đây không phải dễ đâu nha”

Cậu thất thủ đi sau lưng anh cầm lên bộ váy công chúa hộ tống Giang đầu thối đến dự buổi tiệc nhảy múa với Hoàng tử nào đó, khóc không ra tiếng.

“Xin quý vị trật tự. Tiếp sau đây chúng ta sẽ đến với vở Cô bé lọ lem do cháu rể

Giang và cháu Minh thể hiện”

Giang đầu thối làm bộ mặt hạnh phúc của cô bé lọ lem khi được đến cung điện gặp Hoàng tử còn Hải Minh cầm tà áo đi theo sau hết kêu chít chít rồi lại lắc mông cho váy bay bay. Giang đầu thối bước đi kiêu người mầu xoay một vòng hại Hải Minh cũng phải cầm tà áo chạy một vòng. Hết đi bên đông lại đi bên tây bên nào cũng bắt Hải Minh quay vòng vòng mới chịu thôi.

Đi đến chỗ ông nội Giang đầu thối bỗng dừng giật micro nói “Alo! Tiếp sau đây vợ chồng tụi cháu xin làm một buổi biểu diễn ảo thuật xin mọi người hãy theo dõi”.

Nơi Hoa Cuộc 64

Aùn Mẫing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

Nói xong Giang đầu thối vỗ tay vài cái đèn sân khấu tối lại chỉ còn một ống ánh sáng chiếu về phía hai người, Giang đầu thối kéo từ trong ra một cái tủ, sau đó mở cửa kéo Hải Minh đứng vào trong.

Hải Minh mồ hôi chảy ròng ròng “Giang đầu thối anh lại giở trò gì nữa hả?”.

Anh mỉm cười nói “Chỉ là đâm em vài nhát thôi ấy mà”.

Cậu xanh mặt định chạy thoát thân, ngay lúc đó Giang đầu thối lấy ra một cây kiếm dài đâm một cái xuyên qua vách tủ bên kia, một lưỡi kiếm chắn ngay tầm mắt cậu. Hải Minh bủn rủn tay chân muốn chạy cũng không được.

Giang đầu thối lại giật micro “Xin mọi người chú ý, ai có yếu tim hay bệnh nan y đề nghị không nên xem phần biểu diễn này”, vừa nói anh vừa tuốt kiếm đâm xoạt xoạt qua người cậu.

Hải Minh hai mắt trắng dã xỉu ngay trong tủ khi nhát kiếm chí mạng đâm vào cổ cậu. Giang đầu thối đứng bên ngoài cười hề hề. Mọi người bên dưới ai nấy đều đứng tim hồi hộp cả một tiếng nói cũng không có.

Sau khi đâm hết kiếm Giang đầu thối lấy ra một tấm vải to trùm lên cái tủ xoay vài vòng, cười bí hiểm. Anh đứng trước tủ múa may quay cuồng “Úm ba la! A ba lúm! Úm ba la! A ba lùm”.

Xoạt!

Kéo xuống tấm vải Hải Minh ngã nhào ra đằng trước, mọi người nhất loạt ồ lên vỗ tay tán thưởng không ngớt. Cậu nhìn toàn cảnh như vậy lại không hiểu vì sao, chỉ thấy Giang đầu thối bây giờ lại trong bộ trang phục Hoàng tử khom người chìa tay ra mỉm cười nói với cậu “Công chúa có thể nhảy với tôi một bài được không?”.

Cậu lắp bắp nhìn anh, sau đó nhìn lại mình kinh ngạc. Cậu đã thay đồ từ lúc nào vậy, bộ con chuột biến mất rồi.

“Công chúa, người không muốn nhảy cùng ta”

Hải Minh ngược mặt lên, đưa tay ra nắm lấy tay anh. Giang đầu thối kéo cậu dậy, ôm eo xoay một vòng khiến mọi người bên dưới ôm mặt hú hét, có những cô gái cũng muốn mình được như thế liền xả vào lòng người bên cạnh.

Đêm nay, hai người hạnh phúc cùng nhau nhảy giai điệu tình yêu lãng mạn. Tất nhiên giải thưởng không thuộc về ai khác mà là thuộc về.....ông nội.

Mặt Giang đầu thối =..=

18. Chương 18: Học Sinh Thì Phải Chinh Chiến Khắp Mặt Trận

Sau khi dự buổi lễ truyền thống của gia tộc xong, Giang đầu thối và Hải Minh đèo xe đạp về nhà. Đến nơi cũng đã mười một giờ hơn, cậu nằm bẹp trên giường rên rĩ “Giang đầu thối anh thối lắm hại tụi suýt nữa là chết rồi”.

Giang đầu thối vào phòng bắt đầu cởi áo để lộ khuôn ngực rắn chắc sáu múi đầy đặn, vài giọt mồ hôi chảy dọc xuống thân. Hải Minh nhìn không chớp mắt.

“Bà xã, em đừng nhìn nữa nếu muốn nó như thế thì đêm nay đến với anh”

Cậu dẫu môi xì một cái nghiêng người giở cuốn sổ tay ra xem mai học cái gì. Lật trang đầu tiên là những ghi chú bình thường, lật trang tiếp tiếp tiếp theo vẫn là bình thường, lật trang kế kế kế nữa....

“A.....a.....a.....”

Một tiếng hét lãnh lốt thánh thót vang trong đêm, Giang đầu thối đang tắm nghe cậu hét liền lấy khăn quần người chạy ra hốt hoảng hỏi “Hải Minh em làm sao thế”.

Cậu nước mắt ngấn dài miệng cong lên thành chữ M nhìn anh cầu khẩn “Anh Giang anh có thương em không?”.

Giang đầu thối đi lại giường ngồi xuống nắm chặt vai cậu ánh mắt thâm sâu nói “Anh thương em nhất mà. Có chuyện gì vậy?”.

Tựa đầu vào bờ ngực anh cậu lên tiếng “Anh có yêu em không?”.

Giang đầu thối nghe cậu hỏi còn nghĩ trong đầu Hải Minh đã thấy được người cậu yêu không ai khác là anh, do đó cũng vui vẻ gật đầu “Anh yêu em. Mà rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Hải Minh câu cổ Giang đầu thối “Anh Giang nếu anh yêu em như vậy anh hứa giúp em một chuyện được không?”.

Anh thấy hành động của cậu thật sự rất cao hứng liềm ôm chặt hôn lên trán “Em à, có chuyện gì phải bắt anh hứa thế. Nói đi nếu làm được anh sẽ giúp em”.

Cậu cười rạng rỡ ghé vào tai anh nói nhỏ “Đề thi ngày mai là gì vậy?”.

Ñơi Hoa Cuộc 66

Aùn Mẫng Coù Theả Cheát Ngồôoi Ñoù

Giang đầu thối hóa đá thì ra lời yêu này giờ của Hải Minh đối với anh chỉ đáng giá bằng đề thi kiểm tra ngày mai thôi sao. Giang đầu thối không thể chịu nổi đả kích quá lớn đẩy cậu ra nằm ngửa trên giường, nghiêng răng ken két “Nếu em muốn nó như vậy thì tự đi mà học bài đi”.

Nói rồi anh đứng dậy đi vào nhà vệ sinh tắm tiếp. Âm mưu dùng thủ đoạn dụ dỗ Giang đầu thối thất bại cậu khóc rưng rức mở vở ra đọc bài.

Tùng! Tùng! Tùng!

Trống vào lớp, cậu nằm vật ra bàn với đôi mắt gấu trúc, “Tụi bây chép phao hết chưa?” cậu hỏi thằng bạn bên cạnh.

Thằng bạn ngẩng mặt hất cằm về phía cậu “Mày nhìn đi”, sau đó vén ống quần lên lấy tay chỉ chỉ lên đó.

Cậu trố mắt, thằng bạn thật là có tương lai mà, ngay cả cọng lông chân cũng không có trên đó chỉ có chỉ chít chữ với số mà thôi.

“Tao mới đi tẩy lông tối qua. Nói thật với mày chứ ngồi viết lên cũng lâu lắm nha với lại thầy ngồi ở trên thì tao kéo lên thầy xuống tao che lại”

“Thế lờ thầy bắt mày thì sao? Chặt chân mày à!”

Thằng bạn gãi đầu “Ha ha ha bắt quá tao đi rửa thôi, mà mày đừng nói xui vậy chứ”.

Tạm gác tên này qua một bên, cậu quay qua tên còn lại “Mày có chép phao không?”.

Thằng thứ hai liếc mắt khinh thường nhìn cậu “Mày nghĩ tao như vậy mà đi chép phao hả”. Hải Minh bị ánh mắt khinh thường của thằng thứ hai cảm thấy mình thật thua kém xa trình độ chép phao của nó.

“Mày cứ nói đại là mày chép phao lên bàn đi ai nói mày ngu đâu, làm bộ ta đây thanh cao lắm vậy đó”, cậu không khách khí vạch trần bộ mặt thật của thằng bạn.

Thằng bạn thứ hai bị cậu nói đến nổi xì hơi ra bên ngoài, cậu giơ tay lên bịt lấy mũi “Kinh tởm”, thằng bạn cười hề hề.

Giang đầu thối vào lớp, tất cả mọi người đứng lên chào sau đó ngồi xuống lấy tập bút giấy ra làm bài kiểm tra. Anh từ tốn mở cặp cười cười lấy xấp đề, nói “Kiểm tra ha”.

Mặt trận lúc này các binh lính đều đã sẵn sàng ra, ai nấy đều thủ vũ khí trong người. Lớp trưởng vuốt tóc nhìn nhìn xấp tài liệu photo nhỏ xíu cỡ bàn tay giấu trong kẹp bàn. Đội trưởng đội văn nghệ ngó ra cửa sổ rung rung đùi, nhìn kỹ lại sẽ thấy có mảnh giấy nằm giữa đầu gối kẹp với mặt bàn phía dưới. Quay sang bên cô gái trẻ

Nhại Hoa Cuộc 67

Aùn Mẫing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

trong bộ áo dài trắng muốt ngồi gập máy bay dường thấy vậy mà tưởng lầm, trong bóp viết cô ta có vật gì đó làm bằng kim loại mở chế độ màn hình quẹt lên sẽ thấy chữ.

Người ngoài đi ngang đều cảm nhận được sự nghiêm túc trên mặt các binh lính chúng ta, thật ra ai nấy đều có mưu tính trong lòng.

Giang đầu thối đứng dậy đồng loạt binh lính ngóc đầu lên tay khoanh tay ngoan ngoãn nhìn từng cử chỉ động thái của Thầy. Tờ đề đầu tiên đáp xuống bàn đầu tiên, cô gái ồ lên tất cả binh lính chúng ta nhao nhao dòm ngó.

Phát hết đề kiểm tra, Giang đầu thối ngồi chống cằm lên bàn nhìn xuống dưới lớp phán “Bắt đầu tính giờ làm bài”.

Ai da da binh sĩ chúng ta bắt đầu rục rịch rời nha, Hải Minh khuê thẳng bạn kế bên “Ê mày có chép câu này không?”.

Thẳng bạn kéo giấy nhìn lên mặt bàn, mồ hôi chảy ròng “Chết rồi mày ơi, câu này tao chưa kịp chép”.

Hải Minh tiếp tục quay sang thẳng còn lại “Còn mày”.

Thẳng bên này lấy tay vén ống quần lên hết chân này đến chân kia sau đó quay sang Hải Minh rướm rướm nước mắt “Không có”.

Giang đầu thối cười cười.

Dãy bên kia đã bắt đầu triển khai kế hoạch. Lớp trưởng thò tay vào hộc bàn kéo xấp giấy trong kẹp ra liếc mắt nhìn Giang đầu thối một cái rồi lại lật lật “Chít men! Câu này nằm ở đâu vậy trời”.

Cô gái tóc dài áo trắng tinh đưa đôi mắt lơ đãng nhìn ra ngoài kia còn tay thì quẹt xẹt xẹt trong bóp viết “Cái lẽ gì thốn! Không có vậy chài”.

Đội trưởng đội văn nghệ nhẹ nhàng thả lỏng đùi kéo tờ giấy ra nhìn nhìn “Trời ơi! Sao chẳng thấy ở đâu hết”.

Giang đầu thối nhìn một lượt khắp mặt trận, đứng dậy đưa tay sau lưng khom người đi xuống, lập tức các binh sĩ đột ngột trở nên nghiêm túc tiếng xoạt xoạt đồng loạt vang lên, mặt ai cũng nguy hiểm theo nhiều góc độ.

“Lớp trưởng đem giấy để lên bàn đứng khoanh tay lại cho tôi”

Lớp trưởng giật thót tim, xanh mặt cầm giấy kiểm tra để lên bàn ngay cả phao cũng để một bên. Giang đầu thối tiếp tục quét mắt rà soát.

Nhại Hoa Cuộc 68

Aùn Mẫing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

“Hai bạn trai ngồi cạnh Hải Minh, một đưa đề chân lên bàn, một đưa ra chồng chuối”

Hai thẳng bạn ỉu xiu đứng dậy, Hải Minh mặt mũi xanh mét nhìn nhìn tờ giấy vẫn chưa có gì trong đó. Giang đầu thối đi đến cuối lớp xoay người lại nhìn dãy bên kia “Áo dài, mang điện thoại lên chuẩn bị cho tôi tờ giấy mời phụ huynh”.

Áo dài thất thủ đi lên. Đi một hồi vài vòng trong lớp các binh sĩ chúng ta lần lượt gục lên súng mũ đứng khoanh tay trước lớp, bấy giờ mặt trận chỉ còn lác đác vài người trong đó có Hải Minh.

Hải Minh run sợ nhìn lên chỉ thấy bốn mươi mấy cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình, lại quay sang Giang đầu thối cầm cây dũa móng tay thối thối.

“Đội trưởng đứng lên”

Ngay lúc này Hải Minh cảm thấy chưa bao giờ cậu muốn mình được đứng trong hàng ngũ đó cả. Nếu không chắc rằng hết tiết hôm nay cậu sẽ không lết ra được khỏi lớp. Chính vì thế cậu cầm lên tờ phao mình đã chuẩn bị hiên ngang lăm liết để lên mặt bàn chép lấy chép để, trong lòng thì cầu nguyện “Giang đầu thối đến bắt tôi đi, mau bắt tôi đi”.

Khổ nỗi phao của cậu nhìn sơ qua chỉ như tờ giấy trắng, nhìn kỹ lại thì chữ chi chít trên đó được viết bằng bút hết mực.

Giang đầu thối đi đến kế bên ngoáy mũi nhìn cậu, sau đó lại đi sang chỗ khác.

“Giang đầu thối anh không thấy tôi viết phao sao, bắt tôi đi, cầu xin anh đó”, trong lòng Hải Minh khóc thét.

“Hết giờ làm bài, tắt cả mang giấy lên”

Hải Minh lệ trào đầy mặt “Giang đầu thối anh giết tôi rồi”.

Ngay khi chuẩn bị đi ra, Giang đầu thối phán một câu xanh rờn “Ai chép phao ngày hôm nay, tôi tha cho một mạng còn có lần sau thì đừng trách. Tốt nhất là đối xử với Hải Minh đàng hoàng, nếu không...”.

Một lời này của anh đã cứu vớt những linh hồn tội lỗi, mọi người nhất loạt vỗ tay nước mắt lưng tròng nhìn Hải Minh “Cám ơn mày nhé, tối nay hãy chăm sóc thầy Giang cho tử tế đó”.

Miệng cậu chảy dài xuống bàn, “Không.....!”.

19. Chương 19: Ngày Chủ Nhật Của Minh

Sau một tuần học tập và bức hiếp một cách khốn khổ Hải Minh lại vui sướng chào đón ngày nghỉ của mình. Hôm nay, Hải Minh tự cho phép bản thân ngủ nướng đến mười giờ.

Lần người cuộn tròn trong tấm chăn bông cậu chép miệng chép chép. Giang đầu thối ngồi trên đầu giường lưng trần cầm xấp bài kiểm tra ra để lên bàn định ăn sáng rồi vào chấm, vươn vai một cái anh xoa lên tóc cậu đặt xuống trán một nụ hôn rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Xuống bếp anh bắt đầu phụ giúp mẹ vợ làm điểm tâm sáng, anh nói “Mẹ! Sáng nay nhà mình ăn gì để con đi mua”.

Mami ngáp một tiếng nghĩ ngợi rồi nói “Nấu bánh canh giò heo được không con?”.

Anh nhận lệnh rồi mặc áo khoác xách xe chạy ra chợ. Lúc này Hải Minh lồm cồm ngồi dậy mắt liếc lên xấp bài kiểm tra cười man rợ.

Giang đầu thối vừa chạy xe đạp vừa mở ma pháp trận xem tình hình ở nhà, lại thấy người nào đó thập thò nhìn ra ngoài sau lại đóng cửa khóa chốt len lén đi đến bên xấp giấy đặt trên bàn. Anh nhếch miệng.

Bấy giờ, Hải Minh ngồi vào ghế lục tìm bài của mình với ý định viết lại tờ khác ít chữ hơn cho bằng bạn bằng bè không thì khi phát bài ra sẽ có án mạng ngay tại phòng học.

Nhìn một lượt qua những tờ giấy khác chỉ có vài dòng chưa đến được trang giấy bên kia lòng cậu chợt thấp thỏm “Cái đà này lớp mình sẽ bị liệt môn này mất”.

Chính vì thế cậu cầm lên cây bút viết thêm vào bốn mươi bốn tờ giấy còn lại, tờ nào cũng cùng một nét chữ. Giang đầu thối đi chợ mua nguyên liệu xong vẫn giữ tốc độ

chạy tàn tàn về nhà chủ yếu để người nào đó hoàn thành công việc sai trái của mình.

Cạch!

Cậu giật thót khi nghe tiếng mở cửa dưới lầu lập tức phi thân lên giường kéo mền giấu mình. Giang đầu thối đi vào phòng nhìn người nằm cuộn trên giường cười cười đi đến lay cậu “Hải Minh, dậy đi em sáng rồi đó”.

“Ừ....ừ...cho em ngủ chút nữa thôi”, cậu lèm bèm nói.

Nhại Hoa Cuộc 70

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Anh một bên nín cười một bên lại muốn xem cậu diễn kịch đến khi nào, “Hải Minh nhà ta hư quá. Thôi thì anh có mua kí xoài nếu em không dậy anh cho em gái hết nha”.

“A! Không, đừng mà” cậu ngồi bật dậy cứ như cái lò xo, nhìn lại thì ra mình có làm hơi lố một chút thể là mặt cậu đỏ lựng lên, gãi gãi đầu “Giang đầu thối anh mau xuống nấu bữa sáng đi lát em xuống sau”.

Anh cười khì khì khụ một tiếng “Ừm! Em nhanh lên đó”.

Đến trưa, anh ngồi vào ghế bắt đầu chấm bài, Hải Minh ngồi trên giường ăn xoài mà lòng hồi hộp không thôi. Mỗi cử chỉ mỗi động tác của Giang đầu thối đều khiến cậu ăn không ngon nằm cũng không yên, ngay cả khi anh hắt xì cũng khiến cậu giật thót.

“Chặc! Chặc! Lốp chúng ta cứ như là bốn mươi lăm trong một nhĩ, sao nét chữ giống nhau dữ vậy cà”, Giang đầu thối kéo mấy tờ giấy cầm hai bản lên so qua so lại.

Hải Minh một trận mồ hôi đầm đìa.

“Hải Minh! Lại đây”

Keng! Con dao rớt xuống nền gạch cậu run rẩy hai chân đi đến bên Giang đầu thối, “Anh gọi em....là....có.....chuyện gì không?” cậu nuốt nước bọt.

Anh xoay người nhìn cậu không khỏi phì cười liền kéo cậu ngồi vào trong lòng vuốt nhẹ mái tóc, đặt cằm lên vai cậu âu yếm nói “Em biết sai chưa?”.

Hàm răng cậu va vào nhau cách cách “Em.....em.....biết sai rồi!”.

Coi như là cậu thành khẩn, anh cũng không truy cứu nếu để điểm như vậy lớp Hải Minh có mà đội sổ “Anh không ác như em nghĩ đâu. Tuần sau anh sẽ cho làm lại bài khác, nhưng lần này không được giở tài liệu nghe chưa”.

Cậu nắm lấy tay anh run run nói “Anh Giang, anh không trách em chứ”.

“Rất là đáng trách”, anh véo mũi cậu một cái, “Ngốc! Ai kêu em làm vậy hả?”.

“Chỉ là em thấy.....điểm hơi thấp.....”

Đề cậu lên bàn anh rướm người lên hôn mạnh vào môi cậu “Nếu vậy anh thấy mật độ âu yếm của chúng ta cũng rất thấp”.

Cậu bị hôn đến trời long đất lở, thở phì phò liếc mắt nói “Còn lâu tôi mới cho anh đụng vào tôi, mới nói nhẹ mấy câu mà đã hiện nguyên cái bản mặt *** dặt của anh rồi”.

Nhại Hoa Cuộc 71

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Cậu đẩy người anh ra ngồi vào giường tiếp tục ăn xoài, cắn một miếng nhồm nhoàm nói “Anh ráng mà đợi đi khi nào đám cưới anh muốn sao cũng được”.

Giang đầu thối ngồi nghiêng trên ghế ánh mắt thâm sâu nhìn cậu “Anh sẽ đợi, nhưng trước tiên anh muốn tối nay em đi chơi với anh đi. Lâu rồi tụi mình chưa đi đâu hết”.

Cậu nghĩ ngợi một hồi gật đầu đồng ý “Ừm! Anh định đi đâu?”.

Gom lại mấy bài kiểm tra anh bỏ vào ngăn kéo, đứng lên cầm miếng xoài ngả người trên giường nói “Đi dạo dọc bờ sông thôi, hóng gió, trò chuyện, uống trà sữa, ăn hột gà nướng em thấy thế nào?”.

Cậu cũng nhào người nằm úp xuống nệm tay gọt gọt vỏ xoài “Anh thích thì đi thôi, em sao cũng được”.

Tối đó, hai người tay nắm tay đi dọc bờ sông, đứng cạnh lang cang cậu giang hai tay đón nhận từng cơn gió thổi vào mặt “A! Mát quá”.

Anh bên cạnh quàng tay giữ lấy eo cậu xiết chặt, hít nhẹ hương tóc nhẹ nhàng nói “Có muốn tắm không?”.

Cậu xoay người liếc mắt về phía Giang đầu thối lặp lại “Anh vừa nói gì, tắm gì ở đây hả?”.

“Thì tắm đó, tắm sông ấy mà”, vừa dứt lời anh bế xốc cậu lên ném qua lang cang bờ sông chỉ nắm lại đôi chân của Hải Minh, đầu Hải Minh chúc xuống gần mặt nước hai tay phách nước phạch phạch la chí chớ “A.....a.....Giang đầu thối, anh mau kéo tôi lên.....mau kéo tôi kên.....ực.....ực.....a.....”.

Anh nhúng cậu vài cái hại cậu uống mấy ngụm nước, sau thì anh thả chân cậu ra cảnh cũng nhảy xuống sông.

Mọi người đứng xung quanh còn tưởng hai người tự tử chết vì tình yêu đồng tính bị cảm đoán liền nhanh tay cầm điện thoại gọi 113 và 115.

Trong làn nước lạnh lẽo Hải Minh dần chìm xuống đáy sông, cậu không nghĩ đến mình sẽ chết mà chỉ nghĩ rằng khi lên được bờ nhất định cậu sẽ bắt tên kia thành trăm mảnh.

Giang đầu thối bơi trong nước cứ như chàng tiên cá hết bơi qua bên trái lại bơi qua bên phải bên nào cũng hôn vào má cậu một cái mới chịu thôi, còn cậu gần mất không khí chết tới nơi rồi thấy người nào đó còn nhàn nhã chơi đùa cậu giờ chân định đá cho một phát.

“Ừc.....ực.....”

Ñơi Hoa Cuùc 72

Aùn Mãĩng Còu Theả Cheát Ngồoị Ñòu

Mắt cậu trắng dã hơi thở gần như đứt quãng lúc này Giang đầu thối mới nắm lấy tay kéo cậu vào lòng hôn truyền khí. Bắt được hơi thở của anh cậu cũng tỉnh được một chút, luồn qua chiếc lưỡi mềm mại anh tiến sâu vào trong khoang miệng ấm áp.

Khoảng thời gian hai người vừa hôn vừa trôi dạt đến bờ sông bên kia, anh lướt nhẹ môi cậu vuốt mái tóc ướm cười nói “Em thấy nụ hôn dưới sông thế nào? Có thích không?”.

Cậu hửu khí vô lực đánh vào ngực anh thở phì phò “Anh.....ực.....anh không chọc tôi một ngày anh.....chịu không nổi sao?”.

“Hi hi! Anh thấy vui mà”

Giang đầu thối ngã người nằm ngửa ra nhìn bầu trời đêm đầy sao kéo cậu sát vào lòng ngực ôm chặt lấy cậu anh âu yếm nói “Nếu hai đứa mình cứ như thế này mãi sẽ hạnh phúc biết bao em nhỉ?”.

Cậu tựa vào vai anh véo lấy mũi anh bĩu môi “Có anh vui chứ em bị anh hành hạ thế này có mà chết sớm ấy”.

“Ha ha! Em sao mà chết được chứ, cố mà sống để còn hôn nhiều kiểu với anh nữa”

Nhéo hông anh một cái rõ đau cậu liếc mắt nghiêng răng nói “Anh tốt nhất là mau đi chết đi”.

Phía bờ bên kia còi xe cảnh sát kêu inh ỏi cử thợ nhái lặn dưới sông tìm xác hai người đàn ông tự tử chết vì tình. Một ngày chủ nhật nhộn nhịp.

Phía bên này sông có hai thân ảnh nào đó đang quần lấy nhau.

“Anh này!”

“Hi hi cho anh chọt lét mấy cái nữa đi”

20. Chương 20: Ân Ký

“Anh đó, hại em ướt hết cả rồi nè! Hơ.....hơ.....bắt.....xì.....!!!!”, cậu đưa tay khịt khịt lau nước mũi vừa bắn ra khỏi hai cái ống cống.

Giang đầu thối cởi áo mình ra khoác lên người cậu sau lại để tay qua eo Hải Minh bước từng bước về nhà “Anh xin lỗi mà!”, nói rồi vòng tay anh xiết chặt thêm.

Trên con đường vắng không người anh và cậu hai con tim vui đùa trong ánh trăng sáng trên bầu trời đầy sao.

“A! Sẵn đường ngang qua nhà anh thôi thì tối nay tụi mình ở lại đây đi mai về nhà ba mẹ sau”, anh nắm tay cậu đứng trước cổng đẩy nhẹ hàng rào dẫn cậu vào nhà.

Mở lên công tắc điện ánh sáng lập tức trở lại, cậu chạy nhanh vào phòng trùm mền run cầm cập.

“Em sao vậy?”, anh thấy cậu trùm kín trên giường liền ngồi xuống đưa tay đặt lên trán cậu, “Em sốt rồi”.

Nhìn người nào đó vì hành động dại dột của mình mà đổ bệnh anh tự trách trong lòng, lập tức mở tủ lấy quần áo thay cho cậu, sau lại nhanh đi giặt khăn ấm đắp lên trán Hải Minh.

“Hải Minh em cảm thấy sao? Em ngồi dậy ăn ít cháo rồi uống viên thuốc hạ sốt đi”, anh lo lắng hỏi.

Cậu vẫn run rẩy môi trở nên xanh mét, trán đổ đầy mồ hôi “Ủ.....em lạnh lắm.....anh ôm em được không?”.

Anh xót xa mở chăn nằm cạnh ôm chặt cậu, vuốt bên má đỏ lừng “Đến bệnh viện nha em, em sốt cao quá”.

“Ủm.....không cần đâu.....một chút thì em khỏe thôi.....khụ.....”, cậu dụi dụi vào lòng anh tham lam hít hơi ấm đang dần tỏa ra.

Giang đầu thối đan tay vào tóc cậu kéo cậu gần anh hơn “Anh xin lỗi!”.

Khoảng thời gian ước chừng qua được nửa tiếng nhiệt độ cơ thể cậu càng tăng cao, lúc này anh không thể để cậu ở nhà được nữa liền nhanh chóng bế xốc cậu lên định đi đến bệnh viện.

Trong lúc cậu mê man bất tỉnh tại ở một nơi nào đó trong tiềm thức lại có cuộc chiến xảy ra.

Nơi Hoa Cuội 74

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Nồu

“Hải Minh! Hải Minh!”

“Ai! Là ai đang gọi tôi?”, trong không gian đen tối cậu nghe thấy tiếng ai đó đang gọi tên cậu.

“Hải Minh! Người mau chết đi”

Bé cậu trên tay, anh cảm giác như đang có chuyện không ổn liền đặt cậu lên ghế sofa vén lên tấm áo, từng vệt ký tự dùng để phong ấn sức mạnh của cậu đang dần dần di chuyển khắp người.

“Hải Minh! Cơ thể này là của ta, người mau chết đi”

Lại giọng nói đó, lại là muốn cậu chết, “Tại sao? Anh là ai?”.

Trong bóng đêm một bàn tay trắng muốt chìa ra bóp lấy cổ cậu “Ha ha ha! Ta là người mà người cũng chính là ta”.

Cậu nằm trên không trung đen đặc, cảm nhận có người đang bóp nghẹt cổ mình, đôi mắt vẫn không thể mở được, cậu lắc đầu nói “Ta không biết người là ai? Nhưng tại sao người muốn giết ta?”.

“Hải Minh! Em làm sao vậy? Hải Minh! Trả lời anh, trả lời anh đi”, anh lay lay người cậu, lòng bất an, “Chẳng phải họ đã phong ấn nó lại rồi sao? Sao bây giờ lại thành ra thế này!”.

Cơ thể một người bình thường không thể chịu đựng được sức mạnh quá lớn đang dần dần phá vỡ ký trên lưng. Những đường ngang dọc màu đen chạy dọc khắp thân của Hải Minh phát ra những luồng khí đen đặc nâng cậu bay lên không trung.

Ngay lúc này muốn cứu được cậu anh buộc phải hiện nguyên hình mãng xà tinh, thân dưới là rắn thân trên là người uốn lượn khắp phòng khách quán lấy người cậu thật chặt dùng phép thuật năm ngàn năm đạo hạnh truyền khí qua người cậu.

Anh đọc một dãy câu thần chú nhằm ngăn chặn những dòng ấn ký đang bay ra. Gió lốc tốc bay đờ đạc trong nhà vỡ loảng xoảng.

Người trong tiệm thức một tay bóp cổ cậu, một tay chống trả sức mạnh của anh, một lúc quyết liệt ta đánh người phong ấn lại, hần bị chú đánh bị thương chảy từng giọt máu trên cánh tay trái. Liếm lên bàn tay đầy máu, hần âm hiểm tà độc cười, đôi mắt đờ đờ sát khí “Máu ngon lắm. Xà Vương máu người thế nào?”.

Anh dùng hết sức lực dùng chú tạo ra một vỏ bọc màu trắng bao lấy cậu, đưa lên tay mình anh cắn một cái nhỏ vài giọt máu xuống tấm bùa phóng vào vòng tròn lơ lửng trên không.

Nơi Hoa Cuội 75

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

“Ha ha ha! Người nghĩ có thể ngăn cản ta được sao?”, cánh tay dừng lại thả lỏng cổ Hải Minh, sau lại vuốt lên tóc cậu “Nếu bây giờ ta xuất hiện thì còn gì vui nữa. Xà Vương ta đến để báo thù người, chẳng phải con người này rất quan trọng với người sao? Ha ha ha! Hải Minh còn cậu trước khi đến tương lai dám chối bỏ phần người của ta hại ta phải chia thành hai thực thể, cậu và hần cùng là một giuộc mà thôi. Ta sẽ cho các người vui vẻ một thời gian nữa”.

Nói rồi cánh tay biến mất, những dòng ký tự cũng thu về chỉ còn lại một nửa trên lưng một nửa khi này đã cổ thoát ra bên ngoài. Sau khi mọi thứ đã lắng thân thể cậu rơi xuống.

Nhìn người đang say ngủ trong lòng, anh xót xa gọi tên cậu “Hải Minh!”.

Giang đầu thối phục hồi nguyên trạng thành người bế cậu đặt vào trên giường. Trên trán cậu đã hiện lên một cánh hoa màu đỏ. Bông hoa này nếu anh nhớ không lầm có tất cả ba cánh, chỉ có ma cà rồng thuần chủng mới có, giờ đã hiện lên một rồi, nếu sự việc còn xảy ra một lần nữa Hải Minh mà anh quen biết sẽ không còn lần Hải Minh của hiện tại mà là một Hải Minh giết người không gớm tay.

“Ta cần máu của người, Xà Vương của ta. Ha ha ha! “, chiếc lưỡi dài liếm qua bàn tay đỏ thắm, hần nấp trong người cậu nhìn anh cười tà.

Sáng hôm sau, cậu tỉnh dậy ôm lấy đầu đau như búa bổ, thân thể từng khớp xương như vỡ vụn đau không thể tả, đôi mắt nặng trĩu thật lâu mới thấy mờ xung quanh. Nằm bên cạnh là anh, cậu đưa mắt sang ngắm nhìn gương mặt mệt mỏi tiểu tụy chỉ sau một đêm.

Cậu đưa tay lên đầu vỗ vài cái ngồi dậy, “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”.

Nhìn lại Giang đầu thối chỉ thấy anh trần như nhộng, cậu nhìn lại mình cũng không khác gì anh, liền hét lên “A.....a.....a.....”, lấy gối đánh bộp bộp vào người nằm

bên cạnh “Giang đầu thối anh dám làm loại chuyện này với tôi.....a.....”

Đang nằm dưỡng sức lại bị người nào đó đánh tới tấp, Giang đầu thối còn tưởng mình bị ám sát liền ngồi bật dậy khóa chặt người kẻ bên.

Anh thở phào “Hải Minh là em. Anh còn tưởng là tên ăn trộm nào chứ”, nói rồi anh gục vào người cậu ngất xỉu.

Hải Minh còn chưa nói được câu gì anh lại ngất rồi, cậu hốt hoảng để anh nằm lại thẳng thớm, nhắc điện thoại gọi cho người thân và 115.

Một lúc sau anh cũng được đưa lên xe cán chở đến bệnh viện vào khoa cấp cứu hồi sức. Bác sĩ nam hỏi “Tối qua hai anh đã chinh chiến đến nông nổi này sao?”.

Nhại Hoa Cuê 76

Aun Maing Coù Thea Cheát Ngöôoi Nöu

Cậu ngồi trên ghế đờ bưng mặt ấp úng nói “Con! Con không biết”.

Bác sĩ nam đập bàn một cái “Cậu nói là không biết hả, đến nằm trên bệnh viện kiệt sức rồi mà còn nói hai anh không có chuyện gì nữa hả? Nói, có dùng bôi trơn không?”.

Hải Minh ngơ ngác nhìn ông bác sĩ trẻ đẹp hỏi “Bác sĩ, bôi trơn là gì?”.

Bác sĩ nam tức giận nắm cổ áo bác sĩ trưởng khoa, mặt đen thui nói “Anh mau giải thích cho cậu ta”.

Bác sĩ trưởng khoa khụ một tiếng “Em à! Cái này em rành hơn anh mà, sao em không giải thích”.

Bác sĩ nam cứng họng. Sau một hồi giáo dục giới tính cậu cũng biết được thế nào là bôi trơn thế nào thì hai người đàn ông sẽ có khoái cảm. Cúi đầu rũ rượi rời khỏi phòng bác sĩ cậu hướng về phòng hồi sức cấp cứu.

Khều khều Giang đầu thối giọng lí nhí nói “Giang đầu thối, tối qua chúng ta.....chúng ta.....có.....có.....ấy.....không?”.

Giang đầu thối đã tỉnh khoảng một tiếng trước đang tập luyện lắc lắc vai, nhìn cậu mặt gian trả lời “Hôm qua em rất là nhiệt tình”.

Đầu cậu càng cúi thấp hơn, sần nảo gục mặt lên giường bệnh. Anh vuốt tóc cậu còn trong lòng thì đầy lo lắng.

21. Chương 21: Giang Đầu Thối! Tôi Có Xxx Với Anh Không?

Mấy ngày nay từ sau khi cậu và Giang đầu thối ngủ qua đêm tại nhà anh, lúc nào Hải Minh cũng nơm nớp lo sợ. Khi thì chạy vào nhà vệ sinh xem có bị trĩ không, khi thì chạy lại hỏi Giang đầu thối, “Anh nói đi, anh nói cho tôi biết tôi và anh có gì không?”.

Giang đầu thối đã năm sáu ngày rồi bị cậu lần qua lần lại chỉ để hỏi có XXX không, Giang đầu thối mặt cũng muốn chọc ghẹo cậu một mặt lại phiền muốn chết. Anh nắm chặt vai cậu nghiêm trọng nhìn vào đôi mắt Hải Minh nói “Em nghe cho rõ, tối hôm đó không có gì hết”.

Cậu chẳng tin lời anh nói, mếu máo khóc “Anh nói dối, ngay cả bác sĩ cũng bảo là có mà, anh đừng có mà an ủi em hu hu”.

Thấy cậu nước mắt ngấn dài, anh kéo cậu vào lòng vỗ đầu cậu “Ngốc! Đã nói là không có”.

Mặc dù đã nói hết nước hết cái mà Hải Minh vẫn cứ đinh ninh hai người đã xảy ra chuyện vượt giới cấm. Suốt ngày dính mắt vào màn hình vi tính tra hỏi bác Google đàn ông quan hệ xong sẽ thế nào có để lại bệnh nan y chết người không.

Anh nằm trên giường đọc sách chốc chốc Hải Minh lại hốt hải chạy đến kéo anh “Giang đầu thối, anh lại đây nhìn xem. Người ta nói có thể bị bệnh lậu kia còn bị trĩ nữa hu hu tôi sắp chết rồi. Cũng tại anh hết, anh trả lại sự trong sạch cho tôi”.

Giang đầu thối đặt tay lên trán không biết nói gì thêm nữa, nỗi ám ảnh ba chữ X đó đã khiến Hải Minh ngày đêm túc trực ở nhà tắm, ngay cả mua thuốc vệ sinh phụ nữ về rửa cậu cũng làm.

“Hải Minh! Em đừng khiến mọi chuyện thêm phức tạp có được không?”

“Hu hu hu! Anh có gan làm mà không có gan nhận là sao? Hả!”

Cậu đánh vào người anh bôm bốp, chốc lại ngồi xuống tiếp tục gõ cách cách trên bàn phím. Anh nhìn cậu lắc đầu kéo chăn đi ngủ.

“A..a.....a.....”

Đang mơ màng kéo củi lên rừng lại nghe tiếng thét như heo chọc tiết anh hốt hoảng ngồi bật dậy “Có chuyện gì? Hả!”, quay sang người bên cạnh lại thấy Hải Minh ôm đầu gào thét.

“Trời ơi! Con phải làm sao đây?”

Ñơi Hoa Cuộc 78

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Ñoù

Lúc này anh có muốn làm ngơ cũng không thể nữa liền dè cậu trên giường, mặt gần mặt nghiêng rằng nói “Nếu em muốn biết em có bị XXX không thì bây giờ anh sẽ cho em thấy XXX là thế nào”.

Cậu nước mắt lưng tròng hồng hồng khoe mắt nhìn anh lắc đầu “Không! Em không muốn biết”.

Anh thở dài một cái tựa đầu vào hõm vai cậu ghé vào tai nói “Hải Minh, anh đã nói chúng ta không có gì mà”.

Nhìn lên trần nhà cậu khóc nức “Thế tại sao mấy ngày trước anh nói chúng ta đã XXX, còn có anh nói em rất nhiệt tình nữa hu hu anh hãy giải thích đi”.

Lau đi giọt lệ, anh âu yếm trả lời “Chỉ là anh chọc em chút thôi. Ngốc à!”.

Đưa đôi tay dụi dụi, cậu chớp mắt dẫu môi nói “Anh không được lừa em nữa đó”. Anh cười cười cắn vào cổ cậu một cái “Biết rồi. Sau này có gì anh sẽ XXX thật không XXX qua lời nói”.

“Anh!”

Cậu đổi quay mặt sang chỗ khác đưa lưng về phía anh “Ghét hà!”.

Nói gì chứ mấy ngày nay tìm hiểu cậu đã biết được đôi chút quan hệ giữa hai người đàn ông là thế nào, nhưng với anh cậu biết anh sẽ không đụng đến cậu nếu như cậu không cho phép, bỗng dưng trong lòng lại mong chờ ba ba chữ X đó, cậu đỏ mặt chui vào chăn.

Thấy cậu đã an ổn không quấy nữa anh thở phào nhẹ nhõm chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp vừa kéo được cái mền chưa tới nửa lưng, lại nghe tiếng tru tréo của ai đó, anh bắt đầu nổi cáu “Hải Minh, lại chuyện gì nữa?”.

Cậu quay sang anh mắt long lanh nói “Em không ngủ được”.

Anh nhích người ôm cậu vào lòng “Vậy anh phải làm sao để giúp cho em ngủ đây”, anh vừa nói mí mắt cứ thế kéo sụp xuống, đến lúc cậu vẫn còn mắt sáng nhìn anh mà anh lại ngủ mất tiêu.

Cậu phịu má “Thôi vậy!”.

“Chíp! Chíp! Chíp!”

Tiếng chim hót ngoài dây điện đưa anh từ giấc ngủ đầy ác mộng ba chữ X của Hải Minh trở về với hiện tại, xoa đi đôi mắt còn mờ anh cố gắng ngồi dậy chuẩn bị đi lên

Ñơi Hoa Cuộc 79

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Ñoù

trường quay sang lại không thấy người nào đó, anh khàn giọng nói “Hải Minh, em trong nhà tắm sao?”.

Anh dựa lưng vào cửa khoanh tay chờ. Mãi một lúc lâu không nghe cậu lên tiếng anh đưa tay gõ cửa “Hải Minh, cho anh vào với anh chịu hết nổi rồi”.

“Ừ...anh.....khoan hãy vào”

Giang đầu thối từ đứng thành ngồi, từ ngồi lại tranh thủ tập thể dục buổi sáng thế mà cửa vẫn chưa mở. Anh nóng ruột búng ngón tay cánh cửa tự động bật ra. Chưa kịp chui đầu vào nhà tắm thì một gáo nước lạnh ngắt tạt vào người anh.

Hải Minh hốt hoảng cuốn quýt chạy đến lấy khăn lau, vừa nói “Xin lỗi! Em tưởng có trộm đột nhập”.

Chụp lại cánh tay anh đẩy cậu sát vào tường mặt đen thui hỏi “Nói, sáng giờ em làm gì ở trong này?”. Hải Minh co giật khòe môi mắt liếc sang chỗ khác đánh trống lảng “Đâu có, em chỉ là.....là.....muốn tắm một chút thôi”.

Giang đầu thối nhìn một lượt nhà vệ sinh, sau lại quay mặt ghé vào tai cậu cười bí hiểm “Tối qua, em có một giấc mơ tốt phải không?”.

Hải Minh tiu nghỉu “Anh biết rồi”.

“Ha ha ha! Hải Minh nhà ta lớn rồi nha”

Cậu bị anh chọc làm cho đỏ mặt, đẩy vào ngực anh mà nói “Người ta vì sao lại như vậy mà anh còn cười được”, cậu dẫu môi nói tiếp “Cũng tại anh”.

Bài giáo dục giới tính của hai chàng trai bác sĩ hôm nọ cộng với trình độ hiểu biết tăng lên sau từng phim gõ cậu cũng được khai quang mắt nhãn thế nào là giấc mơ tốt của những cậu trai mới lớn. Thì ra chính là như vậy.

Cậu hồng hồng đôi má “Thả em ra, sắp trễ giờ học rồi kìa”.

Giang đầu thối tâm rất vui nhưng cũng không muốn cậu trễ học đành để cậu chạy ra ngoài, còn anh thì đặt tay lên môi cười thầm, sau đó dọn dẹp lại những thứ cậu dùng để phi tang cái gọi là giấc mơ tốt đầu tiên của Hải Minh.

Trên tấm lịch treo trên tường có thêm một vòng tròn màu đỏ, trên ấy ghi ‘Hải Minh em đã lớn khôn’.

Không biết tại sao mấy ngày sau cậu dần dần tránh né Giang đầu thối. Vì thế Giang đầu thối đầu đầy thắc mắc chặn đường Hải Minh hỏi “Em làm gì mà tránh anh hoài vậy?”.

Nơi Hoa Cuộc 80

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

Hải Minh nhìn xuống những ngón chân đang ngọ nguậy của mình lí nhí nói “Đâu có đâu, chỉ là bạn em bảo đi chơi với tụi nó cho nên.....cho nên.....”.

“Cho nên em cùng hội bạn tập tành tìm hiểu mấy cái loại chuyện người lớn sao”

Cậu bị anh nói trúng tim đen, đầu một trận mồ hôi tuôn xuống, đỏ mặt liếc sang trái không dám nhìn vào anh, “Không.....chỉ là.....chỉ là.....muốn.....muốn xem một chút.....thôi.....”.

Anh cúi gắt nắm lấy tay cậu kéo lên nghiêm mặt nói “Hải Minh! Em nên biết tuổi của em còn nhỏ đừng suốt ngày xem mấy cái loại phim ảnh đó nữa. Nhớ! Dù gì sau này anh cũng là chồng của em, anh không thích bà xã mình nghĩ linh tinh mấy chuyện X với chả X. Em lo mà học đi”.

Nói rồi anh bỏ mặc cậu hậm hực đi về văn phòng. Cậu khóc nức, ngồi xuống ghé đá tự dằn vặt bản thân “Biết rồi mà! Em không nghĩ về chuyện ấy nữa”.

Vài ngày sau cậu cũng dẹp bỏ được mấy loại này sang một bên chăm chú vào việc học cộng với sự giám sát 24/24 của anh, cậu cũng không còn thắc mắc tại sao người ta phải X. Giang đầu thối nhìn cậu ngồi học bài liền đến bên cạnh đặt xuống một đĩa trái cây.

“Chỗ này sai rồi! Em phải làm như vậy....như vậy....”

“Ừ....ừ....”

22. Chương 22: Ngày Quốc Tế Phụ Nữ – Hải Minh Cũng Nằm Trong Số đó

Giang đầu thối đang ngồi soạn giáo án thì Hải Minh hốt hải chạy vào nắm tay anh lắc lắc “Giang đầu thối anh xem ngày mai là ngày gì?”.

Anh bị cậu lắc muốn té xuống ghế cũng nhanh mắt liếc sang tấm lịch có một vòng tròn màu đỏ “Hai mươi tháng mười”.

“Đúng rồi! Vậy ngày mai là ngày gì? Anh nói đi”, cậu chỉ ngón tay vào cái vòng tròn nhỏ.

Anh cười cười “Thì là quốc tế phụ nữ”.

Cậu búng tay cái chóc, đắc ý dạt dào đặt mông xuống nệm, nói “Vậy anh biết ngày mai anh phải làm gì rồi đó”.

Giang đầu thối nghiêng người cầm cây bút quay quay “Vậy anh phải làm gì nè!”.

Hải Minh mím chi mím môi chúm chím, cười bí hiểm “Làm nô lệ cho em một ngày hi hi”.

Anh gãi gãi đầu, liếc mắt qua lại rồi đứng dậy đi đến bên cậu quỳ xuống một bên chân, nắm lấy tay cậu hôn xuống “Bà xã của tôi! Em muốn anh làm gì?”.

“Hi hi hi! Ưm....Em muốn anh phải đối xử tốt với em, không ức hiếp bắt nạt em nữa,

với lại phải yêu thương em vô điều kiện”

Cậu hí hửng đứng đưa hai chân nhìn anh vui vẻ nói. Giang đầu thối nghiêng người lên trước hôn má cậu một cái “Tuân lệnh bà xã”.

Trong lòng anh cũng muốn hỏi rằng ‘Em cũng là phụ nữ sao?’, nhưng khi thấy cậu vui đến thế anh cũng chẳng cần bận tâm cậu là nam hay nữ chỉ cần cậu thích là được.

“Hôm nay, em muốn đi đâu?”, anh xếp lại cuốn giáo án bỏ vào ngăn bàn. Cậu đứng từ phía sau ôm eo anh nũng nịu nói “Em muốn đi du lịch hay đi tắm biển cũng được. Anh thấy sao?”.

Nắm lấy đôi tay cậu anh xoay đầu lại cười “Nếu em thích thì mình đi tắm biển đi”.

“Hừm!”, cậu đưa mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ sau đó dẩu môi chu chu nói “Lỡ có cá mập thì sao?”.

Anh kéo cậu để lên đùi sau đó ngồi xuống ghế “Nếu có thì anh sẽ hi sinh em cứu lấy mình ha ha ha”.

Nơi Hoa Cuộc 82

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Cậu ngắt hông anh một cái “Ha! Anh hay ha! Dám bỏ em cho cá mập nè....em ngắt cho anh chết luôn”.

“Ui! Đau! Anh....ha ha ha.....anh nói đùa thôi mà”

Đội lên đầu cái nón đi biển rộng vành cậu nhảy nhảy xuống mặt nước cho sóng đánh vào người, nhìn những hạt cát bị nước cuốn đi tạo một lỗ hõm dưới chân cậu thích thú ngồi xuống phác nước vào anh.

Anh nhào đến đè cậu ngập sâu dưới nước lặn qua lặn lại hại cậu uống mấy ngụm muối loãng vào miệng.

“Khụ...khụ....anh....”

Cái nón tuột khỏi đầu cậu trôi lênh đênh trên biển, vuốt mặt cho cát trôi đi cậu nhìn anh ra lệnh “Mau lấy nó về”.

Anh đưa tay lên trán nghiêm mặt nói “Tuân lệnh”, sau thì chạy bước hướng về cái nón mỗi lúc một xa bờ, cậu nhìn theo tướng anh ôm bụng cười ngặt nghèo.

Ngụp lặn dưới nước anh bơi lại gần cậu nắm lấy đôi chân cậu kéo ra phía biển. Đang ngồi đắp cát lên đầu gối lại thấy hai bàn tay anh liền cầm một cục cát ném mạnh một cái trúng đầu Giang đầu thối.

“Ha ha ha”

Anh ụp mặt dưới nước nhếch miệng cười tiếp tục nắm chân cậu kéo đi. Chọi một hồi nước đã đến cổ cậu trông lại hoàn cảnh của mình thì ôi thôi có muốn vào bờ cũng là một chuyện khó khăn.

“Á.....á.....”

Anh lôi cậu xuống mặt nước vuốt nhẹ lấy người cậu, bàn tay không an phận cứ mò mẫn xung quanh.

“Ọc...ọc...ọc...”

Cậu lại thấy khó thở, với kinh nghiệm ở dưới sông lần trước cậu ôm chặt lấy anh tìm đến môi anh mà hôn lấy khí. Anh cười trong bụng cũng thuận theo hôn lấy cậu, lại một nụ hôn nữa dưới nước, Hải Minh cũng cảm thấy như vậy là một loại tình thú.

Hai người trôi nổi sau những cơn sóng dập vào bờ, trôi mãi đến bãi đá không người thế mà anh vẫn hôn cậu chưa buông. Trượt xuống cái cổ trắng ngần anh cắn nhẹ sau lại đến bờ ngực phập phồng nhịp thở, anh nói “Em thích không?”.

Ngày Hoa Cuộc 83

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Cậu hỏn hỏn, đỏ mặt trả lời “Ừm....cũng vui hi hi”.

Anh chọt chọt eo cậu khiến cậu co người cười không ngớt “Ha ha ha, anh nhẹ thôi”.

Giang đầu thối nhìn nhìn xuống dưới, nén lại tiếng cười “Hải Minh, quần em trôi rồi kìa còn kê kê của em nó đang chào cờ đó khục....khục...”.

Hải Minh đỏ mặt lấy tay che lại nằm nghiêng sang bên, liếc mắt về phía anh lí nhí nói “Thế....thế.....bây giờ phải làm sao? Cũng tại anh lúc này làm quá trớn để nó tuột mất rồi”.

Anh bế cậu nằm lên tảng đá to xung quanh, chống tay hai bên khóa cậu ở giữa “Thế thì mình tiếp luôn đi”.

Mặt cậu như muốn bốc khói, hai tay vẫn còn che lại tiểu kê kê, “Anh....ừm.....thôi đi.....ở đây đông người lắm.....”.

Giang đầu thối véo mũi cậu cười nói “Vậy em để như thế mà về khách sạn sao?”.

Hải Minh không còn lời gì để nói, ngó xung quanh thấy mấy sợi dây leo cậu chỉ chỉ gọi anh “Giang đầu thối anh lại đó làm cái quần bằng lá cho em đi”.

Anh trông theo hướng tay của cậu cười càng lớn hơn hại cậu như muốn chui xuống lỗ. Cười đã đời anh đứng dậy lấy lá cây làm quần chíp cho cậu.

Đến khi cái quần được làm xong mắt cậu như muốn bung ra ngoài “Anh! Anh!”

“Anh thì sao? Em nhìn nè đẹp không?”, vừa nói anh vừa lắc lắc cái quần bằng dây và trên đó chỉ có một chiếc lá to nhất dùng để che lại chỗ quan trọng. Thế chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua thôi, có bao nhiêu nó lộ bấy nhiêu.

Cậu đen mặt vài sợ hắc tuyến chảy trên đầu, “Giang đầu thối! Anh muốn chết”.

Anh đưa tay lên môi nén cười “Thì nó cũng che được mà”.

Để cái quần chíp lá sang một bên anh lấy tay búng nhẹ ra biển, anh nói “Hải Minh em nhìn đi có cái gì nhô lên trên biển kìa”.

Cậu ngồi bật dậy neho mắt nhìn ra, “Hình như có một vật gì đó hình tam giác, màu xanh xám, bơi rất nhanh”.

Cái hình tam giác bơi lòng vòng trước mặt cậu sau đó lại gần bất động. Hải Minh đứng dậy đi xuống tảng đá lấy tay kêu kêu “Ha ha ha, Giang đầu thối anh nhìn này nó giống như con cá gì ấy nhỉ?”.

Ngày Hoa Cuộc 84

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

“Cá mập”, anh ngồi khoanh tay khoanh chân bình thản nói.

Cậu lấp bắp chưa hiểu kịp vấn đề, hỏi lại “Cá cá gì chứ?”.

Giang đầu thối đứng dậy đi về phía cậu ghé sát vào tai nói nhỏ “Là cá mập đó, anh đi đây, em ở lại bảo trọng”.

Nói rồi anh giả vờ chạy chỗ khác còn Hải Minh vẫn ngơ ngác lăm lăm há miệng trông mắt về cánh tay mình đặt trên cái vi của con cá. Cái vi ấy từ từ chuyển động, cậu giật mình rút lại tay. Cái vi bắt đầu nhoi lên khỏi mặt nước nhô lên cái hàm răng sắt nhọn há ra cạp về phía cậu một cái.

Hải Minh hoảng hồn chạy té khói về chỗ Giang đầu thối nhảy lên người anh bám chặt, nước mắt ngấn dài khóc thét “Hu hu hu! Có.....có.....cá mập.....anh.....ợc.....anh lại dám bỏ tôi một mình.....”.

Cậu ngồi bịch xuống đất khóc nức nở, anh cười cười xoa đầu cậu nói “Hải Minh! Em là bà xã phải cứu chồng mình chứ”.

“Ai thèm cứu anh chứ.....oa.....oa.....”, cậu đánh vào ngực anh bôm bốp.

Anh chụp lấy tay cậu giơ lên cái quần chíp bằng lá “Mặc vào đi mình về, con cá đó anh xử nó rồi”.

Cậu dẩu môi khé mắt hồng hồng quay lại nhìn con cá, chỉ thấy máu văng tung tóe con cá lè lưỡi chết bất đắc kỳ tử.

“Thấy chưa, anh vừa cứu em đó”

“Dù gì anh cũng bỏ mặc em trước cho nên.....”

“Cho nên.....”

Cuối cùng cậu cũng về được với khách sạn còn người nào đó phải mặc quần lá cây đi về, cậu liếc nhìn xuống phía dưới của anh lạnh lùng nói “Cũng to ấy chứ”.

“Em muốn không?”, anh cười lấy tay chỉ chỉ vào đại đại của mình.

Cậu khinh thường khịt khịt mũi đi vào phòng tắm nói vọng ra “Không!”.

23. Chương 23: Cuộc Truy Ván Lý Lịch Gia Đình Giang Đầu Thối

Hải Minh đang ngồi làm bài tập tự dừng quay sang nhìn Giang đầu thối thông dong mở ti vi lên xem làm trong lòng cậu có chút ghen tị với người nào đó. Nhìn lại đồng bài tập cao ngất ngưỡng cậu lặng thầm rơi lệ.

Viết được đôi ba câu cậu ngáp dài ngáp ngắn vội gấp lại cuốn vở đi đến ghế sofa đá đá Giang đầu thối.

“Giang đầu thối, đến bây giờ tôi vẫn không biết anh từ đâu đến nữa. Nói đi gia cảnh cha mẹ anh đâu, và lại sao anh lại là bà con xa lắc xa lơ gì đó của tôi hả?”.

Anh cầm lên cái điều khiển bấm chuyển kênh cầm tách trà nhấp nói “À! Chuyện đó hả! Cái đó có gì đâu mà quan trọng, quan trọng là cậu chỉ cần biết khi bắt đầu tôi đã là thầy của cậu”.

Cậu ngồi xuống bên cạnh lấy cái gối để lên đùi ôm ôm “Hở vậy tôi gặp anh lần đầu tiên ở đâu nhỉ mà tôi nhớ không lầm từ lớp 1 tới giờ anh toàn chủ nhiệm tôi là thế quái nào? Anh sao mà nhiều bằng sư phạm quá vậy hả?”.

Giang đầu thối xoa đầu cậu cười nhếch môi “Anh còn biết cậu khi em mới sinh, còn ị cả phân su nữa kìa”.

Cậu đỏ mặt đánh pặc cánh tay anh ra khỏi đầu “Thế lúc đó trông tôi có.....có.....dễ thương không? Lúc sơ sinh ấy”.

Anh vuốt cằm lưỡng lự hồi lâu nói “Lúc đó em nhỏ như thế này này, chút xíu hà!”, anh làm động tác tay diễn tả sau lại thành như trái mít non.

Cậu xì mũi tức giận “Chứ lúc tôi còn nhỏ chắc anh cỡ lớp hai lớp ba gì chứ mấy! Hở! Mà khoan, bây giờ anh mấy tuổi”.

Sấm chớp nổ đùng đùng sau đầu Giang đầu thối, anh một trận mồ hôi hột.

“Nếu tôi nhớ không lầm anh hiện lại là hai mươi sáu tuổi, để tôi tính xem”, nói rồi cậu giơ ngón tay của mình ra đếm. Anh nhích người từ từ ra phía ngoài sô pha định chuẩn lên phòng.

“Ha!!!!!! Giang đầu thối anh nói xem lúc tôi mới sinh anh chỉ có chín tuổi thôi. Anh đứng lại, định chuẩn sao?”, cậu bay tới nắm áo anh kéo lại.

Giang đầu thối mặt mày méo xẹo khoe môi giật giật nói “Em tính nhầm rồi đó sao anh lại mới chín tuổi chứ, không lẽ anh làm thầy em lúc mười bảy tuổi sao?”.

Ñạoi Hoa Cuùc 86

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

Cậu nhào đến giữ anh lại “Hôm nay anh phải nói rõ cho tôi. Ha!!!! Nay biết lừa tôi nữa ha! Nói lúc tôi học lớp một anh mấy tuổi?”.

Anh bị cậu ngồi khóa lên người ngay cả muốn chạy cũng không được, bụng tính toán kiếm cớ để nói dỏc, khổ nỗi anh từng nói với cậu anh năm nay hai mươi sáu tuổi nha làm sao để cậu tin anh làm giáo viên lúc mười bảy tuổi chứ, ngay cả bằng sư phạm cũng không có.

“Hải Minh em nghe anh nói, hồi nhỏ tại anh học giỏi quá cho nên anh học nhảy lớp, bởi vậy anh mới có bằng sư phạm ra hành nghề giáo viên. Em tin anh đi”

Cậu ngồi chống cằm suy nghĩ đến méo miệng “Anh nói thật sao? Vậy tạm tin anh”.

Giang đầu thối thở phào nhẹ nhõm. Cậu nhảy khỏi người anh phải mông ngồi xuống sô pha bắt chéo chân tiếp tục tham vấn “Thế vụ anh là bà con xa lắc xa lơ đến nỗi tôi không biết anh là dòng dõi của ai ở nơi nào, anh nói đi anh là ai?”.

Anh lồm cồm ngồi dậy gãi gãi đầu “Ừ thì! Anh là con của ba má anh, là cháu của ông nội ông ngoại anh, là chất của ông cố nội bà cố ngoại anh, là chít của ông sơ nội ông sơ ngoại anh,...”.

Cậu ngồi nghe anh nói mà muốn nổi cáu, liên hệ này giờ cậu chốt lại một câu “Công nhận xa dữ ha”.

“Ha ha ha, xa thật mà”, anh cười cười.

Cậu khoanh tay tiếp tục hỏi “Thế giờ ba má anh đâu?”.

Anh xoay cậu lại mắt nhìn chăm chăm nghiêm mặt nói “Em muốn biết họ đang ở đâu sao?”.

Mặt cậu cũng hiện lên tia nguy hiểm theo anh “Ừ! Anh mau nói”.

Giang đầu thối nhìn cậu một hồi xịu vai xuống “Mỗi mắt quá!”.

Mặt cậu đen thui cốc đầu anh một phát rõ đau, nghiêng răng ken két “Còn giở trò nữa anh đừng trách tôi”.

Anh đáng thương hề hề cười lấy lòng “Thôi nào bà xã khuya rồi mình đi ngủ đi”.

“Anh đừng đánh trống lảng. Mau nói ba mẹ anh hiện giờ làm gì? Ở đâu? Để tôi còn biết mà đi chào hỏi”

Giang đầu thối quay mặt sang chỗ khác nước mắt chảy ròng ròng, đưa tay lên miệng thút thút trả lời “Ba má anh ấy hả? Hu hu hu! Ba má anh.....”.

Ñạoi Hoa Cuùc 87

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

“Ba má anh làm sao?”, cậu nghe giọng anh run run cũng cảm thấy nóng ruột lo lắng cho ba má chồng.

Anh khóc nức “Ba má anh.....! Họ.....”

“Họ làm sao anh nói nhanh đi”, cậu gấp đến độ chuẩn bị cầm remote sẵn sàng đánh anh nếu anh còn giở trò.

“Họ.....hu hu.....”, người anh đỏ mồ hôi ròng ròng không biết nên kiếm cớ gì đây. Nếu nói họ chết thì có làm Hải Minh đau lòng không? Nếu nói họ định cư nước ngoài cậu sẽ đòi mua vé máy bay hay xin số điện thoại mà gọi qua bên đó. Thôi thì anh bấm bụng quay sang nhào vào lòng cậu khóc rưng rức “Họ ly dị rồi!”.

Cậu nghe anh nói như sấm đánh bên tai, nhìn lại người trong lòng thương tâm không ngớt, cậu rơi một giọt lệ “Không ngờ hoàn cảnh của anh lại như thế”.

Giang đầu thối dụi dụi vào ngực cậu “Ba anh có vợ khác còn má anh cũng có người đàn ông khác, chỉ còn mình anh sống tự lập từ lúc mười hai tuổi đến giờ thôi hu hu”.

Hải Minh xoa đầu anh khóc theo, “Được rồi! Anh đừng buồn nữa, có em đây”.

“Hức.....ừ.....em biết không? Đến khi gặp em anh mới cảm nhận được em chính là ánh sáng của cuộc đời anh, do đó anh mới không từ mọi cố gắng để được ở cạnh em”, Giang đầu thối giả vờ lau nước mắt tranh thủ ăn đậu hủ non của cậu.

“Ừ! Ừ! Em biết rồi, anh vui lên đi”

Anh nín khóc ngồi dậy nhìn vào mắt Hải Minh “Thế em không còn gì để hỏi nữa phải không? Vậy mình đi ngủ nha”.

Nói rồi anh vội vàng phi thân nhảy qua ghế sofa chạy nhanh lên lầu đóng cửa thờ hồng học “Nguy hiểm quá”.

Rầm! Rầm!

Giang đầu thối chưa kịp đặt mông ngồi xuống nệm lại bị tiếng gõ cửa làm cho giật bắn người, “Giang đầu thối, anh định nhốt tôi ở ngoài sao?”.

Anh nắm chặt tay đi ra mở cửa đón thái hoàng thái hậu vào phòng “Hải Minh, em ngủ đi khuya rồi”, vừa nói anh vừa xoa vai cho cậu.

Cậu lắc lắc cổ “Bên này! Ừm! Nhẹ thôi”

“.....”

Nhại Hoa Cuội 88

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗỏĩ Nỗũ

“Giang đầu thối, thế lần đầu tiên tôi gặp lại anh sau khi gia đình anh ly hôn là khi nào?”

Giang đầu thối cứ ngỡ cậu sẽ không còn tham vấn nữa chứ, “A ha ha ha! Thì sau khi em sinh ra ấy, anh cùng ba mẹ về quê ở một thời gian sau đó hai người thấy không hợp cho nên ly hôn với nhau, anh được ba chu cấp cho căn nhà như hiện tại, sau đó anh muốn ở một mình cho nên không cần ba má, cho nên từ đó ba má em đã chăm sóc cho anh, bởi vậy từ lúc đó anh được tiếp xúc với em dẫn đến nảy sinh tình cảm đó mà”.

Cậu híp mắt khoanh tay nói “Thật không?”.

“Thật mà! Anh nói thật đó”

“Ừm! Tạm tin anh.....hờ....ờm.....thôi ngủ đi”, cậu vươn vai ngáp một cái sau đó nằm xuống kéo lấy chăn. Anh bên này thở một hơi, một mũi chửi lại góc mền cho cậu thất thủ đi vào nhà tắm.

“Cuối cùng cũng kết thúc”

Sau khi đến tương lại Giang đầu thối điều tra lý lịch cụ thể nơi Hải Minh sẽ đến tá túc liền nhanh chóng thay đổi ký ức của ba má hiện tại của Hải Minh thành Hải Minh

chính là con của họ và anh là bà con xa. Mọi việc cho đến giờ đều hoàn hảo cả.

Anh yên lòng tắt đèn khoác tay lên eo cậu từ từ chìm vào giấc ngủ.

24. Chương 24: Binh Pháp Học Sử

Một binh đoàn toàn tráng sĩ xung phong trong mọi mặt trận của lớp Minh chúng ta đang rũ rượi giở từng trang sách sử ra mà đọc thuộc lòng. Nói gì chữ học sử cũng có cái hay nhưng cũng có cái chán của nó. Chán là sau mỗi tiết lên lớp lại có thêm một hai trang vở về nhà cứ thế mà học lên trả bài.

Một thời gian thì chữ nghĩa cũng bay đi, học sử từ cấp một tới giờ trong đầu trắng sạch chúng ta chỉ còn sót lại tên các vị anh hùng, còn sự kiện nào chiến thắng nào của các vị ấy đồ ai nhớ được.

“Hải Minh, mày học tới đâu rồi”, tên bạn ngồi bên cạnh chống cằm nhè nhè nói.

Còn Hải Minh ngửa mặt lên trời, ụp cuốn sách lên mà lẩm bẩm “Chiến thắng Điện Biên Phủ ngày bảy tháng năm năm một ngàn chín trăm năm mươi bốn...”.

Tên bạn dờ mắt qua phía cậu trong lòng cũng ngán ngẩm, than “Ước gì môn Sử đổi cách học nhỉ, cứ học thuộc lòng thế này mãi thì có mà nổ đầu”.

Tùng! Tùng! Tùng!

Cô giáo dạy Sử bước vào lớp, tất cả tráng sĩ đứng dậy nghiêm chỉnh chào. Cô cười cười vẫy tay cho cả lớp ngồi.

Hôm nay, ngồi trên bàn giáo viên nhìn xuống mặt trận phía dưới cô giáo chúng ta cảm nhận được sự chán nản trên mặt của các tráng sĩ, liền nói “Cả lớp có muốn học sử như thế này nữa không? Mỗi ngày chép bài cứ thế mà làm con vẹt”.

Mặt trận đổ gục xuống bàn đầy tiếng than vãn “Cô ơi! Cô có cách gì mà không cần học cũng nhớ không cô”.

Cả mặt trận nhao nhao ý kiến ý cò, cô giáo chúng ta mỉm cười “Có! Các em muốn thử không?”.

Một tiếng có của cô làm các tráng sĩ hồ hởi đập tay xuống bàn rần rần “Cô ơi! Cách gì vậy cô”.

Cô chỉ tay gọi Hải Minh lên bảng, sau đó nói “Các em tưởng tượng Hải Minh là vua Nguyên Hốt Tất Liệt cử quân xâm chiếm lãnh thổ nước ta. Các em có nhớ ai là người đánh bại quân Mông – Nguyên lần thứ ba không?”.

Mặt trận phía dưới có tráng sĩ giơ tay đứng lên nói “Thưa cô! Đó là vị anh hùng Trần Quốc Tuấn ạ!”.

Cô gật đầu “Thế em lên đây làm Trần Quốc Tuấn”.

Ñạoi Hoa Cuộc 90

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Ñoù

Tráng sĩ hùng hổ đi lên héch mặt về phía Hải Minh nói “Hốt Tất Liệt hãy đợi đấy!”.

Hải Minh trong vai Hốt Tất Liệt đứng chống nạnh xì mũi trả lời “Trần Quốc Tuấn, người đừng có vội đắc ý ta sẽ cử những tướng tài giỏi của nước ta đánh bại nhà ngươi muhahahaha”.

Cô giáo nói tiếp “Các em còn nhớ trong trận thứ ba Hốt Tất Liệt đã cử tướng nào không?”.

Rất nhiều tráng sĩ giơ tay, cô giáo chọn một người, học sinh trả lời “Thưa cô! Là Ô Mã Nhi và Phàn Tiếp chỉ huy ạ”.

“Mời em và bạn bên cạnh vào vai Ô Mã Nhi và Phàn Tiếp”

Hai tráng sĩ nữa nâng ngực cong hông áo dài bước lên sàn diễn. Cô giáo nói tiếp “Tiết học hôm nay cô dùng để khái quát những tiết học sau, do đó các em về đọc trước tài liệu và chọn cho mình nhân vật lịch sử mình yêu thích nhất, khi lên lớp cô sẽ chọn một số bạn lên làm diễn viên cho bài học hôm đó. Các em thấy thế nào?”.

Cả mặt trận đều vui vẻ hưởng ứng “Cô ơi! Mình cứ học luôn như vậy cho thoải mái đi cô, chứ học thuộc lòng sau này em cũng quên hà”.

“Đúng rồi đó cô”

“@#\$\$#%”

Ngày hôm đó, cả lớp Hải Minh tiếp cận được phương pháp học tập không phải mới mà cũng không phải cũ, phương pháp này giúp trí não các tráng sĩ chúng ta hoạt động

và thêm vào những câu chinh chiến học được khi xem phim Tàu chế lại. Ví dụ như:

“Hỡi ba quân chiến sĩ mau tiêu diệt bọn xâm lược để mà tối nay chúng ta còn cày game thâu đêm nữa chứ! Tiến công!!!!”

Hay một câu nào đó ngẫu nhiên xuất hiện của diễn viên quần chúng “Bán mền! Bán mền!”.

Về đến nhà Hải Minh cầm lên cây chổi đứng trên sô pha chống một tay bên hông giơ cao cây chổi lên làm cờ khởi nghĩa “Hỡi bà con cô bác, ông có đi qua bà có đi lại mau mau tụ họp cùng tôi điều binh khiển tướng đi đánh giặc thù! Ai có chổi dùng chổi, ai có chảo dùng chảo, ai có nồi cơm điện dùng nồi cơm điện,.... Khi giặc đến nhà thì bà già cũng đánh dzô dzô.....”.

Giang đầu thối đang giặc đồ trong nhà tắm nghe được tiếng gọi khởi nghĩa của cậu cũng nhanh chóng cầm cái quần đang giặc dở chạy ra ngoài hô toán.

Ñơi Hoa Cuộc 91

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngổoỏi Ñoủ

“Thằng nào! Thằng nào dám vào nhà ông ăn trộm hả? Hải Minh, nó chạy đi đâu rồi?”

Hải Minh đầu đội chổi lông gà nghiêng người mặt hiện lên tia nguy hiểm chỉ tay về phía anh, nói “Hỡi Giang đầu thối đứng đằng kia! Mau mau cầm quần theo ta đánh giặc ngoại xâm ngay lập tức”.

Giang đầu thối há hốc mồm không đỡ nổi, còn tưởng giặc ngoại xâm là tên ăn trộm liền cầm quần đội lên đầu cầm thêm cây lau nhà đứng nghiêm chỉnh, lên tiếng “Tướng quân! Người có gì cần sai bảo cứ nói”.

Hải Minh nhảy xuống sô pha hất mặt nhìn ra ngoài trề môi ra lệnh “Hiện nay, trên truyền thông báo chí đưa tin có giặc ngoại xâm nơi biển cả xa xôi. Nay ta ra lệnh cho Giang đầu thối nhà người mau mau chèo thuyền ra biển đánh đuổi quân thù ngay lập tức”.

Giang đầu thối có chút chậm chạp hiểu hiểu, trong đầu hiện lên cảnh tượng tên ăn trộm cầm theo bình nước nóng nhà mình bỏ chạy, chấp tay nói “Xin Tướng quân chỉ cho thần đây chính xác hẳn ta chạy hướng nào còn đuổi kịp mà bắt giao nộp công an”.

Cậu hùng hổ tiến lên đứng trước cửa nhà, anh trông theo bóng lưng cậu lòng thập phần lo lắng cho cái bình nước nóng. Một lúc sau Hải Minh quay lại hỏi “Giang đầu thối, anh vừa nói công an gì đây là ý gì?”.

Anh đầu đội quần tay cầm cây lau nhà bước lên một bước trả lời “Chẳng phải ý của cậu là tên ăn trộm lấy mất bình nước nóng nhà mình sao?”.

Hải Minh trông mắt về phía góc nhà, chỉ chỉ “Nó còn đó mà”.

Giang đầu thối quay lại nhìn miệng cũng đùng đùng tới đất. Hải Minh cười bỏ chổi lông gà, cất cây chổi chỗ khác dần dần khuất bóng sau cánh cửa, còn người nào đó vẫn đứng ngay đơ hóa đá.

“Hải Minh! Em lừa anh!”

Vài tuần sau đó cứ mỗi lần học tiết sử nào xong cậu cũng chạy về nhà cầm chổi làm cờ khởi nghĩa, hết lần này đến lần khác đều hại Giang đầu thối hết đội quần rồi lại đội chảo. Hôm nay, sự việc lại diễn ra.

“Thằng nào! Thằng nào lại vào nhà ông làm xằng làm bậy nữa hả?”

Giang đầu thối đã cố gắng đề phòng Hải Minh nổi loạn khởi nghĩa, nhưng cứ mỗi lần tiếng cậu cất lên là y như rằng anh tưởng nhà bị phục kích.

Nơi Hoa Cuộc 92

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

“Giang đầu thối ta nói cho người biết. Hôm nay đúng là có trộm vào nhà ta ăn cắp cái đùi gà để dành kia. May thay! May thay ta về kịp nếu không ngay cả cái phau câu gà

cũng không có”

Anh nhanh mắt liếc ngó xung quanh, cầm theo cái vá múc canh đi xem tình hình “Tướng quân, hấn chạy đi đâu rồi”.

Hải Minh hùng dũng chạy ra ngoài sân chỉ tay năm ngón nói “Giang đầu thối người nhìn xem, nó đang hí hửng gặm đùi kia kìa”.

Anh đưa mắt dõi theo ngón tay của cậu chỉ thấy một bóng lưng ngồi trên ghế. Giang đầu thối cẩn thận cùng Hải Minh lén lút mai phục, khi đã đến gần hai người lập tức bổ nhào ra hét lên.

Anh nói “Tên nhãi nhép nhà người dám vào nhà ta ăn trộm cái đùi gà. Mau giơ tay lên đầu hàng nếu không ta báo công an ngay lập tức”.

Cậu nói “Hồi tên kia, người còn không mau quỳ xuống xin thứ lỗi”.

Mami tay cầm cái đùi gà xé nhỏ định làm gỏi, lại bị hai kẻ nào đó tưởng ăn trộm chạy ra uy hiếp cũng một trận hốt hoảng, đánh rơi cái đùi gà đang xé dở.

“Hai....hai.....đứa.....làm gì đó?”

Giang đầu thối gỡ mắt kính mát ra nhìn thấy mami liền buông vũ khí ha ha cười nói “Mẹ à! Con không có liên quan đến vụ này. Tất cả là do Hải Minh nghi mẹ là ăn trộm đó, con không có làm gì hết”, anh vừa nói vừa chạy lại lấy lòng mami.

Mami đưa tay lên vỗ ngực bịch bịch “Mấy đứa.....mấy đứa.....muốn hù chết mẹ sao? Hải Minh con còn chơi cái trò đánh giặc này một lần nữa là mẹ đánh con thật đấy”.

“Đúng đó mẹ, tại em ấy mà con cũng suýt nữa đánh mẹ trọng thương rồi, phải phạt thôi!”

Tội nghiệp cho Hải Minh đứng run lấy bầy không nói được lời nào bị mami lôi vào nhà giáo huấn cho một trận.

Giang đầu thối thở phào nhẹ nhõm, từ nay không phải hốt hoảng đi đánh giặc trong tưởng tượng của Hải Minh nữa rồi.

25. Chương 25: Hoàng Tử Long Phương Xuất Hiện

Một đêm khó ngủ, một đêm bị hành động của nhóc nào đó phá phách hết bóp mũi rồi lại cắn má, hết cắn má rồi lại thăm dò cơ thể người ta. Anh nhúu mày bắt lấy tay người nọ.

“Hoàng tử Long Phương, người chơi đủ chưa?”

“Hi hi hi”

Người nào đó che miệng cười khúc khích “Xà Vương, người nhận ra ta sao?”.

“Ừm! Người từ khi nào chiếm được thể xác của Hải Minh bà xã ta?”, anh nghiêng người sang bên trái đặt Hoàng tử Long Phương nằm xuống. Hoàng tử Long Phương vuốt lọn tóc dài đưa đôi mắt màu đỏ thắm sáng trong đêm nhìn anh “Xà Vương người từ khi nào có bà xã hả? Chẳng qua khi ngủ Hải Minh không phòng vệ được ta mới có cơ hội xuất hiện nha! Cơ mà được cử động thoải mái như thế này, cầm nắm những vật chưa từng chạm ta thấy cũng có chút thú vị”.

Nói rồi Hoàng tử Long Phương nhảy xuống giường đi đến bàn học của Hải Minh ngồi xuống chống cằm nhìn những vật nhỏ trên bàn. Kỳ thật Hoàng tử Long Phương không ác như mọi người vẫn nghĩ về một ma cà rồng thuần chủng, con người ấy cũng chỉ muốn làm những thứ mình thích mà thôi.

“Xà Vương! Ta nghĩ kỹ rồi. Khi ta ở trong Hải Minh nhìn ra thế giới bên ngoài ta thấy cũng không nhàm chán và lại người cũng rất yêu mến Hải Minh. Thôi thì cho ta

xin lỗi chuyện hôm nọ vậy”

Hoàng tử Long Phương cầm lên cây bút nhỏ hí hoáy mở vỏ ra viết từng con chữ “Ta cũng muốn đi học, muốn có nhiều bạn như Hải Minh, ta cũng muốn được mọi người chấp nhận. Ta tha thứ cho người, thật ra nếu đem hận thù dẫu mãi trong lòng hoài cũng khó chịu lắm”.

Anh nhích người ngồi dậy dựa lưng vào tường, xoa mũi nói “Hoàng tử Long Phương, nếu người đã có suy nghĩ như vậy thì người cũng có thể làm những việc mà người thích”.

“Thật không?”, Hoàng tử Long Phương nhảy cẫng lên vui thích, phi một cái nằm ịch ra nệm “Ta có thể đi học sao? Nhưng tóc ta dài thế này, mắt ta đỏ thế này, trên trán còn

có dấu ấn nữa, ta còn là ma cà rồng. Người nghĩ xem ta đi học bằng cách nào?”

Giang đầu thối cầm lên lọn tóc đen mượt, anh nói “Chỉ cần người và Hải Minh nhập lại thành một, sau đó người muốn gì cũng được. Chẳng phải người là Hải Minh, Hải Minh là người sao?”.

Ñơi Hoa Cuộc 94

Aùn Maĩng Còu Theỏ Cheỏt Ngổỏoỉ Ñỏu

Hoàng tử Long Phương bấu môi di di hai ngón tay vào nhau “Nhưng mà, Hải Minh có chấp nhận ta không, một ma cà rồng thuần chủng. Khi ta và cậu ấy thành một, hình

dạng cậu ấy cũng sẽ thay đổi. Liệu cậu ấy có muốn một phần người như ta không?”.

Ánh mắt tha thiết long lanh của Hoàng tử Long Phương nhìn chằm chằm vào anh, làm anh cảm thấy Hoàng tử Long Phương thật ra cũng là một tên nhóc mà thôi, cũng không độc ác như những ma cà rồng khác.

“Giang đầu thối.....a.....ừm.....ta có thể gọi người như vậy không?”

Anh cười xòa kéo Hoàng tử Long Phương vào lòng, “Hải Minh! Ta có thể gọi người như thế không?”

Hoàng tử Long Phương cười híp mắt “Người thấy ta và Hải Minh ai làm cho người thích hơn?”.

Vuốt nhẹ mái tóc cậu, anh chậm rãi nói “Khi yêu một người, chính là yêu cả phần con người còn lại của người đó. Hải Minh của ta là một đứa trẻ năng động, hoạt bát và rất trong sáng. Ta yêu Hải Minh và cũng yêu phần còn lại của Hải Minh. Chính là ta cũng yêu người Hoàng tử Long Phương”.

“Người thật biết cách lấy lòng người khác, chẳng trách Hải Minh lại thích người như vậy”, Hoàng tử Long Phương phịu má nhè giọng nói.

“Ha ha ha, Hoàng tử quá khen à không Hải Minh cậu quá khen tôi rồi”

“Bluê!”, Hoàng tử Long Phương kéo mí mắt lè lưỡi truê anh, “Hải Minh! Ừm thì cũng tốt, dù gì sau này ta cũng là Hải Minh mà”.

Nằm trên người anh một hồi Hoàng tử Long Phương lại nói “Nhưng ta vẫn không

hiếu tại sao cậu ấy lại ruồng bỏ phần ma cà rồng của ta. Ta đã làm gì sai chứ”.

Hoàng tử Long Phương nghẹn ngào khoe mắt hồng hồng sóng mũi cay cay “Ta cũng là một con người mà, ta cũng muốn được sống như cậu ấy”.

Anh không nói gì chỉ im lặng vỗ nhẹ lưng Hoàng tử Long Phương.

Đêm hôm đó, hai người trò chuyện với nhau rất lâu, anh kể cho Hoàng tử Long Phương nghe những thú vui hàng ngày, những chuyện mà cậu chưa biết. Đến gần sáng Long Phương tựa vào ngực anh ngủ say, cơ thể cũng dần dần biến đổi thành Hải Minh.

Anh ôm chặt lấy thân thể trước mặt “Hoàng tử Long Phương, ta sẽ giúp Hải Minh chấp nhận người, một phần người còn lại của cậu ấy”.

Nơi Hoa Cuộc 95

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

Đặt Hải Minh xuống nệm, anh kéo chăn đắp nhẹ lên người cậu, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Con rể Giang, dậy sớm thế”

Ngồi trên ghế sofa là ba vợ đang đọc báo nhâm nhi tách trà nóng hổi bốc khói nghi ngút. Anh đi xuống lầu ngồi bên cạnh, nói “Dạ, con không ngủ được thôi. Mà ba cũng dậy sớm nhỉ!”.

Buông tách trà baba mỉm cười “Hải Minh còn ngủ hả con? Hôm nay ngày nghỉ hai đứa đi đâu đó đổi gió đi”.

“Dạ”

.....

Những ngày sau đó, cứ đến đêm lúc Hải Minh chìm vào giấc ngủ Hoàng tử Long Phương lại xuất hiện.

“Giang đầu thôi, người nói xem khi ta thành người ta nên đi đâu trước”

Hoàng tử Long Phương xé mảnh giấy vuông chăm chú xếp thành con hạc nhỏ, vừa ê a hát vừa hỏi anh. Giang đầu thôi ngồi bên cạnh lấy con hạc bỏ vào lọ thủy tinh to, “Cậu muốn đi đâu?”.

“Hi hi! Ta muốn đi xem cầu vồng, muốn ngồi tàu lượn siêu tốc, muốn đi đâu cũng được miễn có người cùng đi”

Nói rồi Hoàng tử Long Phương kéo bàn tay anh ra đặt vào đó một con hạc “Khi ta xếp đủ một ngàn con hạc giấy Hải Minh sẽ chấp nhận ta chứ?”.

Anh cầm lên con hạc cậu xếp ngắm nghía trả lời, “Ừ!”.

“Giang đầu thôi, người nói cho ta biết vì sao người phải truy sát cả nhà ta, người có mục đích gì? Quyền lực hay danh vọng?”

Anh hơi bất ngờ vì câu hỏi của cậu, nhưng đồng thời cũng nhận ra mình làm như vậy chẳng vì mục đích nào cả, khi mà thế giới ma cà rồng nổi loạn, có rất nhiều những thành phần độc ác khác muốn phá hoại trật tự của ma cà rồng bấy lâu làm cho thế giới một trận cuồng phong.

“Ta.....nếu ta nói.....ta truy sát gia tộc cậu chỉ vì muốn xác lập hòa bình. Cậu tin không?”

“Thế gia tộc ta đã làm gì mà người phải truy sát”

Nơi Hoa Cuộc 96

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

Anh suy nghĩ một chút rồi lại trả lời “Ho đã giết tất cả những ma cà rồng thuần chủng khác. Cậu có lẽ không biết, thật ra cha cậu chính là chủ mưu trong vụ việc này”.

“VẬY sao?”

Hoàng tử Long Phương không nói gì nữa chỉ im lặng xếp hạc giấy đến lúc hoàng hôn khi mà cậu chìm vào giấc ngủ.

“Hoàng tử Long Phương, xin lỗi cậu. Có những chuyện cậu không nên biết sẽ tốt hơn”

26. Chương 26: Có Nhiều Vợ Cũng Là Một Loại Phiền Phức

Mỗi ngày sáng tối đều phải tiếp hai người trong một hình hài bà xã Giang đầu thối, cứ như có vợ cả rồi lại còn cò kè thêm vợ lẽ. Sáng dỡ dành vợ lớn Hải Minh, tối chiều chuộng vợ lẽ Hoàng tử Long Phương. Đến nay đã hơn mười ngày, mười ngày không ngủ không được làm gì khác ngoài nói chuyện tâm phào, bắt chớ đầu này đi đến đầu kia. Sáng sáng phải chờ vợ lớn đi học, trưa về chõ đi uống trà sữa, tối xuống phải dẫn Hoàng tử Long Phương bay đi du lịch đó đây đến bình minh mới về.

Giang đầu thối bệnh rồi nha. Sắc mặt xanh xao, hốc hác, râu tóc lởm chởm, đứng trước gương cầm dao cạo mà mắt nhắm nghiền đầu óc còn mơ ngủ, xẹt một cái dao cắt vào cằm máu chảy lênh láng. Giang đầu thối mất máu chóng mặt ngã cái rầm xuống nền nhà ngất xỉu.

Ấy vậy mà người bệnh Giang đây cũng không được nghỉ ngơi nữa chứ. Hải Minh vắt khăn vào nhà tắm đánh răng, gặp người nào đó co người nằm ngủ, trên cằm còn dính đầy bọt cạo râu, dưới sàn là một vũng máu mà cứ tưởng là siro không thôi. Hải Minh giơ chân đá đá, “Giang đầu thối, mau đi thay đồ chờ tôi đi qua nhà thằng Vũ nhanh lên”.

Đôi mắt sưng húp còn đen hơn cả gấu trúc, Giang đầu thối lồm cồm ngồi dậy đầu xoay mòng mòng ngã nhào vào cái bồn cầu úp mặt vào đó ngủ tiếp.

Hải Minh lắc đầu chắc chắc, đi đến kéo Giang đầu thối đứng dậy lấy khăn lau sạch sêbọt trên cằm, dịu người nào đó không còn sức sống ném lên trên giường.

“Anh ăn cái giống gì mà nặng kinh khủng vậy hả?”

Cậu lắc người cho dân gân dân cốt, xâu chuỗi lại những ngày vừa qua cảm thấy Giang đầu thối là lạ cứ như có việc giấu giếm mình, bèn xuống bếp cầm theo con dao lên kê ngay cổ Giang đầu thối, lạnh giọng tra hỏi “Nói! Mấy ngày nay anh lén lút đi với con yêu tinh nào hay sao mà trở nên ốm yếu vậy?”.

Giang đầu thối đang ngủ cảm thấy có cái gì đó sắc bén lạnh ngắt kề cổ mình cũng cố gắng hé mí mắt ra xem xét tình hình hiện tại. Khung cảnh mờ nhạt, trước mặt hình ảnh lúc nhòe lúc hiện rõ chút. Sau một lúc làm quen lại với ánh sáng, anh mới nhận ra rằng mình đang ở hoàn cảnh nào. Hốt hoảng bật người dậy, giật lại con dao từ tay Hải Minh.

“Hải Minh! Em định ám sát chồng mình sao? Định làm Nỗi oan Thị Kính hả?”

Hải Minh cười nhếch miệng mặt gần mặt với anh mắt lóe hàn quang nói “Anh có tạt giạt mình nha! Giang đầu thối, anh mau tự đầu thú đi!”.

Nhại Hoa Cuộc 98

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗôoỉ Nỗu

“Đầu thú! Anh tại sao phải đầu thú!”

“Anh giả vờ hay nhĩ? Nói, anh có con hồ ly tinh nào sao?”

“Khự.....anh.....anh làm gì có ai chứ!”

“Nói lắp là đang nói dối! Anh.....thối lắm, sau này tôi không tin anh nữa!”

“Này! Hải Minh!”

Nói rồi Hải Minh hùng hù chạy ra ngoài. Anh thở dài ngao ngán, nỗi sợ của bọn đàn ông chính là bị vợ mình đánh ghen nha. Đàn bà đánh ghen đã đáng sợ, đàn

ông mà là thụ đánh ghen còn đáng sợ hơn. Haiz!!!!!!

Tối đến.

“Giang đầu thối, mau dậy dẫn tôi đi chơi đi.....”

Hoàng tử Long Phương ngồi khoanh chân trên nệm đánh đánh vào ngực Giang đầu thối. Giang đầu thối ban sáng bị thương ở cằm, đêm xuống còn bị người nào đó đánh muốn lâm trọng bệnh. Không cam tâm tình nguyện ngồi dậy trưng con mắt gấu ra nói giọng đứt quãng “Bà xã! Tha cho anh một ngày thôi, một đêm thôi có được không?”.

Hoàng tử Long Phương rướm rướm nước mắt “Anh nói đi! Ban ngày anh đã có con hồ ly tinh nào rồi phải không cho nên Hải Minh mới giận như thế! Hức! Tôi và Hải Minh đúng là nhìn nhăm hạng người như anh mà! Hu hu hu”.

Kéo lên tấm chăn Hoàng tử Long Phương vùi mặt vào khóc rưng rức. Cánh tay Giang đầu thối dửng dưng giữa không trung, trong lòng gào thét “Trời ơi! Một Hải Minh ban sáng còn chưa đủ sao? Ban đêm lại còn Long Phương bà xã hiểu lắm nữa! Trời ơi là trời! Con đã tạo oan nghiệt gì sao a

~!”.

“Bà xã! Em.....em.....hiểu lắm rồi.....”

“Nói lắp là nói dối! Tôi không tin anh nữa”

Vứt xong câu đó, Hoàng tử Long Phương phi thân ra ngoài cửa sổ bay mất hút. Một ngày mà chịu đả kích đến hai lần, mặt Giang đầu thối cứng ngắt, môi trắng bệch nứt nẻ, dù có muốn đuổi theo cũng không còn sức nữa rồi. Thế là anh chấp nhận số phận ngày mai ra sao cũng được, trước tiên tối nay ngủ lấy sức cái đã.

Sáng sớm.

“Giang đầu thối!!!!!!!!!!!!!! Tối qua anh đi với con hồ ly tinh nào mà giờ còn nằm ngủ hử!!!!!!!!!!!!!!”

Nơi Hoa Cuộc 99

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hải Minh ghé sát vào tai anh hét to như hổ gầm nơi rừng xanh, anh bị sức công phá của cậu lấy tay ôm lấy bên tai mà muốn sắp điếc đến nơi. Hôm nay, mặt anh cũng chẳng khác nào hôm qua, có điều man dại hơn một chút.

“Không! Không! Tối qua anh chỉ ngủ thôi mà!”

Hải Minh giận đỏ mặt khi nghe lời chối cãi của anh, liền chạy vòng sang bên cạnh lấy ra cái áo đêm qua Hoàng tử Long Phương giận dỗi ra ngoài đến nơi mô nào đó mang về.

“Anh nói đi! Cái này là cái gì? Anh hay quá nhỉ, nay còn nhân lúc tôi ngủ say đem con đàn bà về nhà luôn chứ! Hu hu hu, tôi thật là tội nghiệp mà”

Hải Minh ngồi bệch xuống sàn khóc rống. Giang đầu thối nghẹn mặt, vuốt lấy đầu không biết phải giải thích ra làm sao, chẳng nhẽ nói ‘Hải Minh cái áo này là em đem về đó’, chắc chỉ một giây sau anh sẽ thành con chim cu nướng.

Giang đầu thối bước xuống giường bế người nào đó vào trong lòng dỗ dành, anh thở dài nói “Hải Minh, anh không có lừa em. Anh chỉ có mình em thôi! Em hiểu mà!”.

“Hức....ừ.....thế anh nói xem cái áo này là thế nào?”

“Cái áo này”, anh cầm lên cái áo ngực phụ nữ mất trên trời nuốt nuốt nước bọt, “Cái này xem chừng của mami đó. Em đừng có đa nghi nữa mà”.

Cậu thút thít nói giọng mũi “Nhưng mà mami có bao giờ mặt cái loại ren tua tua như vậy chứ?”.

Anh híp mắt ngủ giữa chừng, lúc tỉnh lúc mơ nói “Có có! Khi mà mami muốn hấp dẫn baba sẽ mặc nha”.

“Thật sao? Vậy tôi muốn hấp dẫn anh cũng phải mặc cái này à!”

“Ừ! Ừ!”

Hải Minh nghe anh trả lời nhìn lại vòng một của mình bĩu môi, “Thế tôi phải làm sao cho nó to lên đây?”.

Tối đến.

Hoàng tử Long Phương trong lòng đầy trăn trở có nên dùng phép thuật giúp Hải Minh không? Đôi bàn tay chạm nhẹ vào nơi ngực “Nó xẹp lép”.

“Hoàng tử Long Phương, không cần phải vậy đâu! Tôi đâu phải vì cái đó mới thích cậu chứ”, Giang đầu thối chống tay trên trán tay viết viết soạn giáo án.

Nơi Hoa Cuộc 100

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

“Chẳng phải anh nói với Hải Minh rằng để hấp dẫn anh cậu ấy phải.....chỗ này.....mới.....”, vừa nói Hoàng tử Long Phương vừa làm động tác minh họa. Giang đầu thối nhìn cậu giở áo lên xoa xoa nơi mẫn cảm mà mũi trào máu phun ào ạt ra ngoài. Bịt lại ngăn dòng chảy màu đỏ, anh nói “Hoàng tử Long Phương, cậu đừng thắc mắc nữa. Cái đó cậu quên đi”.

Cậu xịu vai thất thủ nằm xuống giường “Anh chắc không quan tâm về vấn đề này nữa chứ”.

Anh qua sang mặt thiếu sức sống đi đến bên cạnh an ủi “Không quan tâm! Không quan tâm!”.

Hoàng tử Long Phương bĩu môi “Vây thì tốt”. Nói rồi cậu đi đến bàn học xé ra mảnh giấy nhỏ viết vài dòng lên đó, sau quay lại nhìn anh nhờ vả “Cái này mong anh phải đưa cho Hải Minh. Nếu anh phi tan tôi sẽ giết anh ngay lập tức”.

Giang đầu thối tay run run nhận bức huyết thư, đầu một trận mồ hôi hột “Biết.....đã biết.....!”.

Sáng hôm sau.

Hải Minh thấy mảnh giấy nơi đầu nằm tò mò mở ra xem.

Gửi Hải Minh.

Xin chào Hải Minh, tôi là Hoàng tử Long Phương bà xã của Giang đầu thối. Tôi viết lá thư này mong cậu từ nay về sau đừng mơ mộng ngực mình sẽ to nữa, vì nó chẳng to lên được chút nào đâu. Chấp nhận số phận đi.

Ký tên: Bà xã Giang đầu thối.

Chắc mọi người cũng có thể đoán ra được kết thúc của chương truyện ngày hôm nay. Giang đầu thối không toàn mạng trở về nhà và cấm cửa một tháng.

27. Chương 27: Dạy Chồng Từ Thuở Bơ Vơ Mới Về

Mấy ngày rồi Giang đầu thối đều quỳ trước cửa mong được giải oan và cầu xin tha thứ.

Buổi sáng.

Hải Minh lạnh lùng không thèm liếc mắt đến người nào đó cầm bó hoa đỏ quỳ trước sân, gương mặt thành khăn.

“Hải Minh, em nghe anh nói! Sự việc không như em nghĩ đâu?”

Mami bắt cái ghế cho cậu ngồi tay lăm lăm cầm theo con dao, baba cầm trái quýt lột vỏ đút cho cậu, em gái hí hửng chạy ra xem kịch vui.

Hải Minh bắt chéo chân tra khảo “Nói, bức thư này là thế nào? Con hồ ly tinh nào dám quyến rũ chồng ông hả?”.

Cậu gơ hai ngón tay lắc lắc mảnh giấy của Hoàng tử Long Phương để lại, nói tiếp “Hoàng tử Long Phương là ai? Anh và cậu ta đã kết hôn rồi sao còn tìm tôi làm gì nữa chứ?”.

Mami phóng con dao cái vèo cắm ngay trước mặt Giang đầu thối làm anh một trận đổ mồ hôi, “Cậu Giang, nếu cậu không yêu quý con chúng tôi thì xin cậu mau mau đi khỏi nơi này tránh cho làng xóm chê cười”.

Baba đẩy gọng mắt kính “Đúng đúng, tôi thật sai lầm khi đồng ý cho cậu quen con tôi”.

Mami liếc mắt “Cả anh cũng vậy”, mami làm động tác tay cắt ngang cổ khiến baba rụt lại đôi vai, tách múi quýt đưa cho cậu cười hề hề.

“Ba, mẹ, Hải Minh, em gái, các người hiểu lầm rồi! Ngoại trừ Hải Minh ra tôi không có yêu ai hết”, Giang đầu thối bắt lực tay chống trên đất nói lời thật lòng.

Nhưng có người không muốn biết cũng không muốn hiểu, vật chứng trong tay có thể phán anh tội chết anh cũng không thể không chấp hành.

“Vậy anh nói đi! Hoàng tử Long Phương là ai?”

Anh run run, miệng ngập ngừng trả lời “Là.....là.....”

“Là ai?”, cậu mắt kiên nhẫn quát lớn.

Nỗi Hoa Cuộc 102

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Trước sự uy hiếp của cậu, Giang đầu thối giật nảy mình kiếm cớ nói dỏc, trong lòng gào thét ‘Cớ gì đây? Mau nghĩ đi! Trời ơi! Mọi lần mày hay lảm mà.....!’.

“Là.....là.....bạn.....bạn.....anh.....”

Hải Minh ngược mặt cười khuấy, “Có người bạn nào lại viết thư như thế này không? Còn ký tên ‘Bà xã Giang đầu thối’ nữa chứ”.

Mami nhìn baba, hai người cùng nháy mắt.

“Thôi Hải Minh, con rể Giang biết lỗi rồi! Chắc bạn bè của nó định chọc con thôi”, mami nói.

Baba cầm lên ly nước đưa cho cậu, “Đúng đó con, bạn của ba lâu lâu cũng chọc ba vậy đó, còn gửi quà tình yêu cho ba nữa. Lúc biết được, mẹ con cũng phạt ba một trận rồi. Sau chính bạn ba nói mẹ mới tha cho ba”.

Cậu nghe baba mami nói cũng có chút mềm lòng, rướm rướm nước mắt nhìn anh nói “Vậy anh mau kêu bạn anh đến đây nói với tôi rằng chính anh ta đã gửi bức thư này cho tôi, tôi mới tin anh”.

Baba, mami cười cười. Một người chạy lại đỡ Giang đầu thối đứng dậy, còn mami vuốt lưng cậu nhẹ giọng khuyên nhủ “Con đừng giận nữa, thằng Giang biết lỗi rồi! Thôi cho nó vào nhà đi con”.

Giang đầu thối mặt cúi xuống dưới đất, bước từng bước đến trước mặt cậu, nói “Anh xin lỗi!”.

Cậu ghen giọng nước mắt chảy giàn giụa “Anh có thể vào nhà, nhưng không được ngủ cùng tôi”. Nói rồi cậu chạy một mạch về phòng đóng cửa nằm xuống nệm khóc òa.

Giang đầu thối đứng ngoài mà lòng tê tái, thở dài một hơi rồi đi xuống lầu đến trước mặt ba mẹ vợ, cúi đầu nói “Con cảm ơn ba, con cảm ơn mẹ”.

Baba và mami cười xoa vỗ vai Giang đầu thối, “Con rể Giang ba mẹ biết con không phải loại người như vậy. Chuyện đầu còn có đó, con mau lên an ủi Hải Minh đi.

Anh nhận lời xoay người lên lầu tay ngập ngừng gõ cửa phòng “Hải Minh! Anh có chuyện muốn nói với em”.

“Hức.....ừ.....tôi và anh còn gì để nói nữa chứ! Anh mau đi đi! Tôi không muốn

nhìn thấy mặt anh....hức.....”

Ñơi Hoa Cuộc 103

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñoù

Nghe người nào đó khóc nức anh cũng một trận xót xa. Thật là, Hải Minh đã ngốc thêm mà Hoàng tử Long Phương lại ngốc hơn. Biết rằng hai người ai cũng là người anh hết tâm, nhưng cũng đừng bắt anh phải mang tiếng ngoại tình chứ. Anh vò đầu bứt tóc, thở phào suy nghĩ nên giải quyết thế nào.

Haiz!!!!!! Tốt nhất là chờ đến ban đêm khi mà Hoàng tử Long Phương xuất hiện rồi nghĩ cách sau.

“Hải Minh! Anh ra ngoài một chút! Tối anh về”

Nằm trên giường lắng tai nghe động tĩnh, đến khi biết rằng không có người bên ngoài cậu mới rón rén đi đến mở cửa, bĩu môi nói dối “Nói đi là đi thật sao? Lần này tôi sẽ cho anh bài học nhớ đời. Sau này xem còn lừa tôi nữa hay không?”.

Cậu đóng cửa lại đi đến kéo ngăn bàn lấy ra những bức thư khác. Ai da da, Hải Minh nhà ta lâu lâu cũng thông minh đột xuất nha. Mấy ngày nay cấm cửa Giang đầu thối, cậu và một người được biết với bút danh bà xã Giang đầu thối thư từ qua lại nha.

Lúc đầu Hải Minh còn ngạc nhiên vì sao mỗi sáng thức dậy trên đầu nằm đều có mảnh giấy nhỏ, sau thì cũng ngộ ra một điều.

Trong một buổi tối nọ. Khi Hải Minh chìm vào giấc ngủ mơ màng nghe thấy được giọng của Giang đầu thối nói chuyện với ai đó. Cậu cố mở mắt nhưng không tài nào làm được, cậu cảm giác thân thể cứ chuyển động không theo ý muốn, lúc thì chạy, lúc thì bay, lúc thì nằm trên người Giang đầu thối cười đùa.

Vài ngày sau đó, sự việc cứ lặp lại như một vòng tuần hoàn. Bấy giờ, Hải Minh cố gắng cố gắng nhăn trán méo miệng mở được nửa đôi mắt nhìn ra bên ngoài. Toàn cảnh lạ lẫm bày ra, cậu đang lơ lửng trên không nha, cậu kinh ngạc nhú mày ẩn trong Hoàng tử Long Phương lóng tai nghe Giang đầu thối và người nào đó nói chuyện.

“Giang đầu thối, Hải Minh sẽ chấp nhận tôi chứ”

“Hải Minh sẽ chấp nhận cậu thôi! Vì cậu cũng là cậu ấy mà”

Hải Minh khó hiểu, cái gì mà người kia cũng là cậu chứ. Hình như câu nói này cậu đã nghe đâu đó rồi thì phải.

“Làm ma cà rồng cũng có cái thú của nó. Tôi hy vọng rằng Hải Minh sẽ thích thôi”

Ma cà rồng cái gì chứ, nghe cứ như phim khoa học viễn tưởng vậy, Hải Minh tiếp tục đóng tai nghe trộm.

“À mà Giang đầu thối! Tôi xin lỗi chuyện hôm trước, tôi không nên viết thư cho Hải

Minh”

Ñơi Hoa Cuộc 104

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñoù

Giang đầu thối khoanh chân ngồi giữa trời ném cục đá xuống hồ nước “Không sao? Tôi sẽ làm cho Hải Minh tha thứ cho tôi. Hoàng tử Long Phương, cậu cũng có hoàn

cảnh không khác gì tôi, cùng bị Hải Minh chối bỏ”

Hoàng tử Long Phương tủi thân, dựa vào ngực anh khóc nức “Nếu Hải Minh biết mình là ma cà rồng thì anh nghĩ cậu ấy sẽ phản ứng thế nào?”.

À há, Hải Minh phát hiện được bí mật lớn rồi nha. Cậu chồng cầm đưa mắt lên suy nghĩ “Đúc kết mấy hôm nay mình nghe lén đến bây giờ, thì ra thân phận mình cũng bí hiểm quá nhỉ? Ha ha ha, nếu mình là ma cà rồng thì có nhiều cái vui lắm nha còn là Hoàng tử Long Phương nữa chứ hắc hắc. Việc trước tiên sau khi thành ma cà rồng là sẽ hút cạn máu tên nào đó cho bỏ ghét. Hừ!”.

Vài ngày sau cậu lại biết được thân phận của Giang đầu thối cũng không bình thường, “Là Xà Vương đó! Hắc hắc”, mắt cậu cong lên thành nửa vầng trăng.

Lật lật những lá thư trên bàn, cậu mỉm cười trả lời với chính bản thân mình “Hoàng tử Long Phương tôi chấp nhận cậu, nhưng trước tiên chúng ta nên dạy dỗ lại Giang đầu thối!”.

Tục ngữ có câu:

Dạy con từ thuở còn thơ

Dạy chồng từ thuở bơ vơ mới về.

28. Chương 28: Bà Xã Anh No.1

Giang đầu thối ngồi trong phòng giáo viên đặt tay lên trán suy nghĩ.

“Haiz!!!!!! Mình đã tạo nghiệt gì đến nỗi đi thưa về gửi, chơi xin phép vợ thế này”

Bọn đàn ông trong phòng đông tai lên nghe mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng cũng đủ để họ kịp nhận ra vấn đề. Tất cả đồng loạt thở dài ngao ngán.

“Thầy Giang, không phải riêng anh bị vợ quẫn thúc đâu? Tôi cũng chẳng khác gì anh cho cam”, thầy Tú dạy Toán than.

Thầy Phó hiệu trưởng mập mạp được cho là nhân vật hiền lành nhất cả trường cũng đập bàn lên tiếng, “Ra đường vợ là nhất. Về nhà vợ nói hai không được nói một. Các thầy nên nhớ, có ra đường ở cũng phải để vợ nơi sung sướng nhất. Cầm than vẫn, ai mà còn nói vợ hà bá, sư tử Hà Đông trừ lương nửa tháng”.

Nói xong thầy ú đi ra văn phòng nước mắt lưng tròng chảy dài trên má. Gì chứ, thầy đây cũng muốn thật lòng bày tỏ bức xúc của mình nha, cơ mà vợ thầy đang ngồi trong đó sao mà giải tỏa được chứ.

“Hức....ừ.....!!!!!!”

Mấy thầy chụm đầu lại bàn tán “Thầy Giang có nghe tiếng ai oán của thầy ú không?”.

“Suyt! Nói nhỏ thôi! Để Ú nghe, Ú sẽ buồn đó”

“@@#%\$^%&^”

Thiên hạ được một trận ngồi nói xấu vợ cho bà con chòm xóm nghe. Ngoài trừ Giang đầu thối.

“Thầy Giang! Thầy không có bức xúc gì sao?”

Giang đầu thối nằm dài xuống bàn gõ nhẹ “Vợ anh rất tốt, tốt nhất trong bà xã của các cậu đây”.

Năm sáu cái đầu nhìn nhau lắc nhẹ, tất cả cùng chung ý nghĩ “Thầy Giang sợ vợ thì đúng hơn”.

Tan trường, việc làm trước tiên là phải dắt xe chờ sẵn chờ bà xã đi ăn kem.

“Hải Minh! Cậu muốn đi chỗ nào?”

Nhà Hoa Cuộc 106

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

Hải Minh lưỡng lự nhìn mấy tờ giấy quảng cáo các cửa tiệm kem, một lúc sau cậu quyết định “Đi nơi này”.

Anh nhìn vào ngón tay cậu chỉ tên tiệm cộng với bản đồ chỉ dẫn mà muốn ngắt.

“Hải Minh! Cậu chính là bóc lột sức lao động của người khác mà. Từ đây đến đó ba mươi cây số, đi xe buýt cũng mất một tiếng rưỡi, đi xe máy cũng mất gần năm mươi

phút nếu đi đường tắt, còn chúng ta đi xe đạp cậu nghĩ bao giờ chúng ta đến. Hả?”.

Hải Minh khoanh tay, mắt lóe hàn quang mở miệng nói lời cảnh cáo “Anh không muốn!”.

Giang đầu thối tiu nghỉu, đạp chống xe bảo “Em leo lên”.

Cậu cười tươi rói, ngồi phía sau ngắt anh một cái “Nhanh lên một chút”.

Kót kót! Kót kót!

Giữa cái trời trưa nắng gay gắt trên chiếc xe đạp màu trắng có hai thân ảnh ngồi trên đó. Một người đạp xe mặt không còn chút máu, một người ngồi sau lấy dù che cho cả hai, tay kia cầm bịch bánh trân trộn ăn ngon lành. Lâu lâu nhìn anh mỉm cười thích thú.

Chạy đến giữa chừng cậu đổi ý “Giang đầu thối tôi không muốn ăn kem nữa! Mình về thôi!”

Két!!!!!!!!!!!!!!!

Xe thắng lết bánh, Giang đầu thối thở phì phò đầu chảy đầy mồ hôi, uống công đạp này giờ gần đến đích cậu lại phán một câu xanh rờn. Giang đầu thối nhảy xuống xe bụng một trận tức giận, giơ ngón tay lên chỉ chỉ lên trời, mặt cũng méo xệch muốn nói rồi lại thôi. Thở phè một cái anh biết thân biết phận quay đầu xe.

Hải Minh bước xuống xe, cúi đầu rướm rướm nước mắt, nghẹn giọng nói “Xin lỗi! Chỉ tại tôi thấy anh mệt nên muốn về thôi”.

Giang đầu thối mềm lòng nhất chính là khi thấy nước mắt của cậu nha, dù có bực mình cũng không dám to tiếng lại, nắm tay cậu dắt qua bên đường chờ cậu về.

Hải Minh cảm thấy vui vẻ vì mấy ngày điều giáo Giang đầu thối trở thành thê nô có tác dụng rồi. Cậu hí hửng tựa vào lưng anh, hỏi nhỏ “Giang đầu thối, anh có phải yêu tinh không?”.

Phụt!!!!!!!!!!!!!!

Nỗoỉ Hoa Cuộc 107

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoỉ Nỗu

“Khụ.....khụ.....”, Giang đầu thối vừa chạy vừa uống nước nghe cậu nói thì phun tất cả những gì trong miệng ra ngoài, tay lái loạn choạng ngã cái rầm xuống bên vệ đường.

Cậu may mắn nhảy kịp, còn anh thì nằm chổng mông lên trời người không ngừng co giật. Hải Minh che miệng cười híp mắt, ngồi bên cạnh lắc lắc vai anh “Giang đầu thối, anh sao thế! Bị say nắng à!”.

Thật vất vả anh mới lấy lại bình tĩnh tiếp tục chở cậu về nhà.

Đến nhà, việc làm thứ hai là đợi cậu cởi giày ra sau đó anh để lên kệ, cầm cặp và áo khoác lên lầu đem cất. Kế tiếp lấy bộ đồ khác và khăn đến cửa nhà vệ sinh đưa cho cậu tắm.

Cuộc sống cứ như là osin không công. Giang đầu thối cũng không oán trách, miễn bà xã vui là được.

Thời hạn cấm cửa vẫn còn hiệu lực, chính vì thế tối nay Giang đầu thối lại phải ra ngoài sô pha nằm ngủ. Đến đêm.

Trời nóng bức, không khí ngột ngạt Hoàng tử Long Phương thức giấc cảm thấy khó chịu trong người bèn lột quần áo mình quăng chỗ khác, chạy xuống lầu tìm Giang đầu thối.

Việc thứ ba chính là, khi bà xã có làm bất cứ hành động hấp dẫn bạn đến mức nào cũng phải cố gắng mà chịu đựng nếu không được bà xã cho phép.

Phụt!!!!!!

Lần này là cả máu mũi máu miệng chảy lênh láng, Giang đầu thối khó khăn ngăn lại con mãnh thú trong người mình, ngồi cứng người trên sô pha mặc cho Hoàng tử Long Phương hết cọ rồi lại cọ trên thân thể anh.

“Woa! Giang đầu thối là Xà có khác nha, nhiệt độ cơ thể cũng không nóng như người bình thường”, Hoàng tử Long Phương tay mân mê cơ thể anh, miệng nhỏ vài giọt nước bọt.

Nếu như Hải Minh là bà la sát thì Hoàng tử Long Phương chính là kẻ sát nhân giết người không cần dao. Ngay lúc này đây, Giang đầu thối ước gì mình cũng mau chết đi để không phải chịu đựng cảm giác có đờn trước mắt mà không thể sờ mó.

Khóe miệng co giật, mặt nhăn mày nhú, tay run rẩy kéo người đang dán sát thân thể mình ra, nói “Hoàng tử Long Phương, chẳng phải phòng có quạt sao? Cậu về phòng mình mở quạt đi, sẽ mát hơn đó”.

Nơi Hoa Cuộc 108

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hoàng tử Long Phương lắc đầu, bĩu môi “Tôi không thích, tôi chỉ muốn ôm thân thể mát lạnh của anh thôi”.

Nói rồi Hoàng tử Long Phương tiếp tục ôm chặt lấy anh, hai cánh móng cọ cọ con rắn to to của Giang đầu thối. Các người nhìn xem nó ngẩn đầu rồi, ngang ngạnh đứng lên cứng như thép, nóng như lửa đỏ. Hoàng tử Long Phương liếc mắt xuống, trong bụng một trận cười thầm ‘Hắc hắc! Chậc! Chịu hết nổi rồi kìa! Hải Minh hoàn thành bước một”.

Hoàng tử Long Phương vui vẻ tựa cằm vào hõm vai anh cắn cắn. Giang đầu thối khó khăn chặt vật, chịu đựng. Đến cực hạn, anh vội đẩy cậu ra chạy nhanh vào nhà vệ sinh giải quyết nhu cầu. Nằm dài trên sô pha Hoàng tử Long Phương vắt chân, cầm tờ giấy ghi vài chữ lên đó.

“Kế hoạch dạy dỗ Giang đầu thối công nhận vui ghê. Hải Minh! Được rồi, đừng chọc anh ta nữa thấy cũng tội lắm, có sủng mà không được dùng! Hi hi”

29. Chương 29: Gió Lại Thổi

Học vật vãi nằm tiết trên trường làm Hải Minh cảm thấy suy yếu, sức sống bị rút cạn sạch. Cho nên giờ phút này đây cậu đang tàn sát hai ly trà sữa, ba cái bánh tráng nướng trong căn tin.

“Hải Minh! Cậu ăn nhiều như vậy không sợ bội thực sao?”, chàng thanh niên có tên Phong Lâm đã vắng bóng vài chương nay lại được xuất hiện, không khỏi xúc động cầm theo ly trà đá ngồi xuống trước mặt cậu nhắc nhở.

(Phong Lâm: Tác giả sao lâu mới cho tôi lên sàn hả?

Tác giả liếc mắt: Không phải không cho anh lên à nha, phải trách số anh chỉ làm nam phụ thôi! kkkkkk

Phong Lâm nháp trà: Lần sau còn bỏ quên tôi, tôi nhất định đốt nhà của cô. À mà tốt nhất cho tôi làm nam chính. Không thì.....

Tác giả xanh mặt: Éc! À vâng! Sẽ cho, sẽ cho mà ha ha (=..=)).

Hải Minh sau khi thỏa mãn, xoa cái bụng căng tròn ngồi ngửa ra ghế, cảm thán “Đã quá!”.

Phong Lâm chống cằm nhìn cậu, đôi mắt hiện lên ý cười “Hải Minh! Cậu và thầy Giang có chuyện gì sao? Mấy ngày nay thầy Giang cứ như người thiếu sức sống ấy. Hôm nay, lúc dạy thầy ấy còn chảy máu cam không biết có bệnh gì không nữa”.

Hải Minh trong lòng cười một trận lớn, lý do tại sao Giang đầu thối như vậy ấy hả. Chuyện là như vậy.

Sau khi lên lớp Giang đầu thối mở sách ra xem bài mới, cầm lên điện thoại định để chế độ yên lặng, vừa mới mở màn hình lên Giang đầu thối bị một trận kích động.

Phụt!!!!!!!

Máu mũi bắn tung tóe. Anh nhanh tay bịt lại chạy vào nhà vệ sinh. Cả lớp được một trận nháo nhào nhìn theo thân ảnh chạy mất hút trên hành lang. Hải Minh ôm bụng cười ngất.

Vào trong phòng anh đóng cửa khóa chốt, tay run run quệt tay lên màn hình điện thoại, vào thư mục hình ảnh xem cho rõ người nào đó hết uồn lại éo chụp ảnh ***, ngay cả tiểu kê kê cũng chụp riêng một tấm.

“Hoàng tử Long Phương, cậu muốn giết chết tôi sao?”

Nhại Hoa Cuộc 110

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Giang đầu thối ngồi trên bồn cầu, một tay bịt mũi một tay quệt qua quệt lại trên màn hình xem mãi mê đến hết tiết, khỏe miệng trào ra hai hàng nước bọt.

Chuyện là như thế, Hải Minh hồi tưởng lại một trận há hê trong lòng, “Há há há há!”.

Phong Lâm nhìn lên hình ảnh tưởng tượng trên đầu cậu, rồi lại người nào đó ôm bụng cười vật vã trên bàn, không khỏi lắc đầu bèn chuyển đề tài, “Hải Minh, tối mai cậu có thời gian không?”.

Hải Minh cười đến chảy nước mắt, cố gắng kiềm nén lại sau mới trả lời “Có gì sao?”.

Phong Lâm đặt tay lên miệng khụ một tiếng “Ừm.....thật ra.....tôi muốn rủ cậu.....tối mai có bộ phim kinh dị rất hay”.

Cậu cúi người nhìn nhìn Phong Lâm làm mặt Phong Lâm đỏ bừng.

“Cậu....sao cứ nhìn tôi vậy chứ?”

Hải Minh lấy tay xoa sau đầu cười hê hê “Không! Mai tôi rảnh. Mà phim gì? Anh muốn đến rạp nào?”.

Hai người ngồi bàn qua tính lại cuối cùng hẹn bảy giờ ngày mai gặp nhau ở trước cổng nhà cậu.

“Anh biết nhà tôi ở đâu không?”.

Phong Lâm bối rối, lấy ra quyển vở với cây bút đưa cho cậu “Cậu vẽ đường đi cho tôi đi”.

Cậu nhận cây bút từ Phong Lâm, “Tôi vẽ xuất phát từ trường ta nha! Anh đi theo

hướng này, quẹo trái, quẹo phải, sau đó đi thẳng, gặp ngã ba thứ nhất bỏ qua,.....”

Tối đến, Hoàng tử Long Phương tiếp tục diễn trò trở về thời tiền sử cộng thêm ham muốn muốn tìm hiểu về thể loại phim kinh dị ma cà rồng hiện đại, ngồi trên đùi Giang đầu thối ra sức cọ cọ ngực anh “Anh mở bộ phim này cho tôi xem đi”.

Giang đầu thối một bên kim nén, một bên tay run rẩy nhấp chuột, khỏe môi co giật “Cái này sao?”.

Hoàng tử Long Phương chưa xem, chỉ nhìn vào hình ảnh của phim cũng một trận thót tim nép vào ngực anh như chim non nép vào cánh mẹ, “Giang đầu thối, sao ma cà rồng hiện đại máu me bê bết vậy! Á! Sao rằng nó to quá vậy! Á! Miệng nó đầy máu kìa! Á.....”.

Nhại Hoa Cuộc 111

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Sau mỗi tiếng ‘Á’, Hoàng tử Long Phương lại gây sức ép lên tinh thần đang căng như dây đàn của anh, “Hoàng tử Long Phương, cậu xem được rồi, đừng có hành động lên người tôi”.

Qua một khoảng thời gian khá lâu để xem bộ phim kinh dị, Hoàng tử Long Phương được một trận mở mang tầm mắt. Hết xem rồi lại suy tưởng, hết suy tưởng đến cảnh hồi hộp đều ôm chặt anh cứng ngắt.

Giang đầu thối mấy ngày nay không hiểu tại sao Hoàng tử Long Phương lại thích *** đến thế, đầu đầy thắc mắc, mỗi lần hỏi cậu đều nói “Trời nóng quá”, thế thì còn gì bắt bẻ nữa chứ.

Haiz! Làm đàn ông cũng khổ quá đi mà.

Anh nhìn lên đồng hồ thấy trời đã khuya, nên nói với Hoàng tử Long Phương, “Long Phương, tôi đi ngủ trước, cậu còn coi không tôi tắt”.

Hoàng tử Long Phương mặt mày tái mét sau khi xem hết bộ phim kinh dị, ngược mắt lên nhìn anh giọng run run hỏi “Giang đầu thối, sau này tôi có trở thành như thế này không.....hức.....”.

Giang đầu thối đỡ trán, bẹo má cậu nói “Nếu cậu không ngủ, sẽ biến thành giống tên kia”, nói rồi anh lấy tay chỉ vào màn hình đang xuất hiện con quái vật không da.

“Á!!!!!! Tôi không muốn! Tôi không muốn”

Thuận thế anh nói luôn “Nếu cậu còn không mặc đồ, chẳng khác nào con quái kia cả”

“Á!!!!!! Tôi không muốn! Tôi sẽ mặc quần áo mà hu hu hu”

Cậu vừa khóc thét vừa kéo cái quần đùi xỏ vào, Giang đầu thối bên này coi như được thoát nạn xem cảnh *** đêm đêm của Hoàng tử Long Phương, anh thở phào nhẹ nhõm.

Đặt lưng xuống giường chưa ngủ được bao lâu, lại cảm giác có người trong lòng rục rịch, rên ửử, anh khó chịu nhíu mày nói “Cậu làm gì thế?”.

“Tôi.....khi này.....xem phim ấy.....”

“Ừ! Xem phim thì sao?”

“Phim ấy.....có đoạn.....có đoạn.....”

“Có đoạn nào chứ?”

Ñơi Hoa Cuộc 112

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Ñồù

“Tôi thấy có đoạn.....làm anh.....hưng phần.....”

Giang đầu thối lập tức tỉnh ngủ, mắt mở tròn nhìn xuống người đang cuộn tròn trong chăn bông, co giật khóe môi nói “Cậu.....cậu.....”.

“Giang đầu thối, tôi biết mà! Anh đừng dẫu nữa!”

Mặt anh đen hơn phân chó, lại một đêm khó ngủ.

30. Chương 30: Giang Đầu Thối Đi Bắt Gian

Mới có năm giờ chiều mà Hải Minh đã hí hửng chạy vào nhà tắm rửa sạch thân thể mình rồi. Giang đầu thối ngồi trong phòng lòng cảm thấy bất an, “Chẳng lẽ sắp có chuyện kinh thiên động địa xảy ra sao?”. Anh ngồi chằm bài kiểm tra lòng thập phần lo lắng cho trình tiết bà xã. Đến khoảng sáu giờ Hải Minh ngồi vào trước gương vừa lấy keo vuốt tóc vừa huyýt sáo nhịp đùi.

Anh liếc mắt để ý những điểm khác lạ của cậu, “Quái! Có bao giờ Hải Minh sửa soạn như vậy đâu chứ, kể cả khi đi chơi với anh cũng mặc quần đùi áo cộc, hiếm khi tắm rửa sạch sẽ chừng diện cho làng xóm nhìn một cái”.

Hải Minh cầm điện thoại lên xem sau lại để xuống tiếp tục chỉnh sửa góc áo. Giang đầu thối ngóc đầu ngó cái điện thoại, trong lòng chắc mẩm “Có chuyện gì đó nên Hải Minh mới lén lút như vậy!”. Anh để cây bút đỏ lên bàn đi đến gần cậu khom người nhìn vào trong gương “Hải Minh! Cậu đi đâu đó”.

Hải Minh dời mắt sang nhìn anh, mặt quay lại nhìn vào gương xem nhan sắc của mình, nói “Tôi có hẹn với bạn tối nay đi chơi”.

Giang đầu thối càng thêm lo lắng, thắc mắc hỏi tiếp “Cậu đi với bạn nào? Là nam hay là nữ? Người đó có vợ có chồng hay có người yêu chưa? Nhà ở đâu? Tuổi?.....Bla.....bla...”.

Hải Minh ngừng động tác, nhú mồm nhìn anh “Anh hỏi chi cho lắm vậy! Tôi chỉ trả lời một câu thôi, người ấy là nam”.

Sấm chớp ầm ầm đánh rầm rầm sau lưng Giang đầu thối. Là nam, mọi người có nghe không cậu ta vừa nói là nam đó, không thể chấp nhận như vậy được.

“Hải Minh! Cậu không được đi”

Hải Minh đứng dậy cầm điện thoại mở cửa đi ra ngoài “Tại sao tôi không được đi?”.

Anh chạy theo sau lưng lòng nóng như lửa đốt “Cậu không được đi, cậu là đi hẹn hò với trai sao?”.

Cậu xoay người lại mắt chăm chăm nhìn vào anh đưa ngón tay lên cảnh cáo “Anh tưởng tôi giống như anh đi lãng nhăng bên ngoài với Hoàng tử gì đó sao?”.

Nói rồi cậu đi ra cổng. Trước cổng một người thanh niên dáng người cao ráo tay cầm bó hoa nhìn cậu cười âu yếm. Cảnh liếc mắt đưa tình bày ra trước mặt, ấy thế mà Giang đầu thối muốn nhảy vào liếm giáng lại bị ánh nhìn đầy sát khí của cậu liền rụt vènáp trong cửa rào đưa mắt trông ra, tay đưa lên miệng cắn cắn.

Nỗi Hoa Cuộc 114

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoi Nồu

Phong Lâm đưa bó hoa cho cậu, sau đó hai người vui vẻ leo lên chiếc xe hơi mới cấu cạnh nổ máy chạy đi mất hút. Giang đầu thối bên này lòng đầy ảm ức bụng hít đầy khói ho khụ khụ.

Mắt bị khói xe làm cho cay, anh rút ra một kết luận “Cậu chạy theo thằng kia chỉ vì

hơn tôi hai cái bánh xe thôi sao? Tôi sẽ cho cậu biết ngựa sắt mới là tốt nhất. Hừ!”.

Giang đầu thối cửi xe đạp đuổi theo xe bốn bánh. Mọi người đi đường trông thấy mà hãi hùng, có người giờ cao điện thoại chụp lại khoảnh khắc của tay đua cừ khôi, một người đàn ông chạy xe đạp nhanh hơn xe máy và đang bắt kịp chiếc xe bốn bánh mui trần phía trước.

“Yaaaaaaaaaaaaa”

Vào rạp chiếu phim anh lén lút giả dạng người đi qua kẻd lại hòng theo dõi nhất cử nhất động của hai người đi đằng kia. Hai ba bảo vệ trông thấy hành vi khả nghi của anh cũng nháy mắt ra hiệu theo dõi.

Đến trước quầy bán vé Phong Lâm hỏi cậu, “Cậu muốn ngồi ở vị trí nào?”.

Hải Minh suy nghĩ một hồi, mấy lần trước đi với Giang đầu thối đều chọn vị trí ở giữa. Nay cậu muốn thử cảm giác ngồi chỗ khác xem có thú vị hơn không bèn nói “Chúng ta ngồi hàng ghế chót đi”.

Phong Lâm mỉm cười đầy hàm ý, liếc mắt về tên nào đó cứ thập thò thập thỏ ở quầy bán bỏng ngô. Anh quay sang nói với cô bán vé “Cho tôi hai vé hàng cuối cùng”.

Nhìn hai người đi vào rạp anh lập tức phi thân về nơi bán vé hỏi, “Cô gái xinh đẹp kia ơi! Cho hỏi hai người vừa rồi mua ghế số mấy?”.

Cô gái nghe anh khen một trận đỏ mặt, ấp úng nói “Hai người kia ấy hở! Hai người kia mua hai ghế chót đó”.

Mặt anh đen thui, mấy sợi gân xanh nổi đầy trán “Hải Minh, cậu và hân ngồi ghế chót định làm cái gì hả?”.

Cô gái nhìn sắc mặt như muốn giết người của anh cũng một trận đỏ mồm hôi hột. Anh giờ tay đập lên bàn cái rầm nói “Bán cho tôi vé ngoài cùng dãy ghế chót, cách xa hợnăm cái ghế. Hừ! Hừ!”.

Cô gái giật thót tim liền xé vé đưa cho anh. Anh hùng hùng hổ hổ lấy mắt kính mát ra đeo, đội mũ lưỡi trai, mặt đầy sát khí tiến vào rạp phim. Ba bảo vệ quan sát anh từ xa,

Ñạoi Hoa Cuộc 115

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

thấy anh đang nguy trang đang đi vào bên trong hòng lợi dụng chỗ tối giở trò cướp sắc cùng nhau chụm đầu hội ý nghĩ cách khống chế kẻ cường *** là anh.

Vào được bên trong, anh kéo mũ ngồi vào hàng ghế cùng với cậu và Phong Lâm, mắt liếc về phía ấy trông chừng có biến.

Ba bảo vệ cũng vào trong, lập tức dàn mặt trận ngồi ngay mấy cái ghế trống ở giữa anh và hai người bên kia. Giang đầu thối tức giận mắng trong lòng ‘Bà nội cha tụi bây! Tụi bây ngồi đâu không ngồi, ngồi chắn ngay tầm mắt của ông’.

Bảo vệ A nhìn thái độ của anh quay sang nói với bảo vệ B, “Tao thấy thằng này nó bị gì đó mày, xem phim mà đeo mắt kính đen. Há há, không biết nó bị gì nữa!”.

Bảo vệ B ngó sang cũng nói nhỏ “Chắc nó ở Bùi Thị Xuân ra đó mày”. (Bệnh viện tâm thần Bùi Thị Xuân – Biên Hòa – Đồng Nai).

Bảo vệ C nói chêm vào “Chắc bác sĩ đã cố gắng hết sức rồi! Tụi bây đừng nói nữa, tội người ta”.

‘Bà nội cha tụi bây! Tao nghe hết rồi nhá! Đợi đấy, xong việc này ông sẽ tính sổ tụi bây sau’, anh ngồi khoanh tay nhắm mắt nghe ngóng mấy lời dèm pha của những kẻ rồi hơi bên cạnh.

Phong Lâm nhìn anh cười khẩy, nắm tay Hải Minh nói “Cậu có muốn diễn một vở kịch thú vị không?”.

Hải Minh nghe lời đề nghị của Phong Lâm, lại nhìn theo ngón tay của anh ta chỉ chỉ về phía bên kia có người nào đó ngồi bó gối, đầu đội nón đeo mắt kính mát đen thui thì không khỏi tức giận, “Giang đầu thối, anh dám theo dõi tôi. Hừ! Phong Lâm anh nói đi chúng ta phải làm sao?”.

Phong Lâm nhếch miệng ghé sát vào tai cậu nói nhỏ.

Giang đầu thối bên này thấy cảnh hai người tay nắm tay vờ về sờ mó, còn có cần tai Hải Minh nữa. Giang đầu thối mặt mày thối lảm, thở phì phò ngón tay bẻ kêu rần rần.

Ba ông bảo vệ ngồi ở giữa thấy anh đang thủ vô cũng nhanh chóng đặt tay vào túi quần chuẩn bị cây chích điện nếu anh mạnh động.

Phim bắt đầu khởi chiếu, màn ảnh ban đầu hiện lên tên mấy ông sản xuất, diễn viên này nọ, ngồi đọc chữ mà anh ngáp ngấn ngáp dài chép miệng chép chép. Đến giữa phim bắt đầu xuất hiện cảnh ma cà rồng ăn hiếp mỹ nhân. Ở đây vì hình tượng ma cà rồng quá ghê rợn cho nên khắp rạp đều nghe tiếng la hét của mấy thiếu nữ yếu tim.

Ñạoi Hoa Cuộc 116

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

Giang đầu thối vừa ăn bông ngô vừa liếc mắt về bên kia xem tình hình thì không khỏi một trận tròn mắt.

Hải Minh đang câu cổ Phong Lâm nha, còn có.....còn có hai người đang.....đang.....

Giang đầu thối cứng họng không nói nên lời, tay đặt lên ngực vuốt vuốt cái bông ngô mắc nghẹn nơi cổ họng. Bảo vệ A thấy thế liền đưa cho anh chai nước “Cậu trai trê làm gì mà đến nổi này vậy?”.

Giang đầu thối cầm chai nước uống ừng ực, mặt tức giận định xông pha ra đánh tên chết dầm nào đó. Đang chuẩn bị đứng lên thì hai người ở đằng kia cũng nắm tay đi ra ngoài, Giang đầu thối bên này hướng chạy theo, ba bảo vệ nháy mắt cũng đuổi theo.

Ra đến ngoài cổng anh không thấy họ đâu liền quay mặt nhìn dáo dác tìm. Tìm một hồi cũng bắt gặp cảnh sên súa đến chảy nước mắt. Hải Minh bị Phong Lâm đẩy vào tường, còn hắn ta đang từ từ hôn xuống.

Giang đầu thối hết chịu nổi nữa rồi, cơn giận bùng phát núi lửa phun trào, anh tháo mắt kính quăng ra một nơi, bảo vệ A chạy đến đập trúng té xuống đất đập đầu ngất xỉu, anh tiếp tục lột nón ném sang một bên bay trúng mặt bảo vệ B làm bảo vệ B đau mắt không thể thấy đường, đã vậy còn va phải bảo vệ C, một trận nháo nhào bên kia, bên này anh chạy nhanh đến bắt gian.

“Aaaaaaa! Hải Minh, cậu dám đi ngoại tình sao? Cậu có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?????”

Phong Lâm thấy anh nhào đến lập tức ôm chặt Hải Minh, xoay một cái né đòn cước của Giang đầu thối hại Giang đầu thối không kịp thu cước liền dính cái rầm vào tường.

Hải Minh bên này vừa đau xót lại vừa buồn cười, ở trong lòng Phong Lâm nói “Giang đầu thối, ai cho anh theo dõi tôi hả?”.

Giang đầu thối bật ra khỏi vách tường, ngồi dưới đất ánh mắt đờ đờ sát khí, hỏi “Phong Lâm! Tôi đã từng cảnh cáo cậu không được đụng đến Hải Minh của tôi mà”.

Phong Lâm nhướn mày, “Thầy Giang, Hải Minh cũng không phải của anh. Hai người vẫn chưa kết hôn nên cậu ấy không thuộc về ai hết”.

Giang đầu thối bị nói đến đuối lý, “Mặc dù chúng tôi chưa kết hôn, nhưng một ngày là vợ chồng mãi mãi là vợ chồng, chúng tôi không chừa cùng mâm còn có ngủ...”.

“Đủ rồi! Anh đừng.....nói nữa!”, Hải Minh xấu hổ ngắt lời anh.

Nơi Hoa Cuộc 117

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồủ

Giang đầu thối đứng dậy kéo tay Hải Minh về phía mình giữ chặt “Phong Lâm! Anh có gian tình gì với Hải Minh hả?”.

Phong Lâm cười gượng, “Đúng! Tôi yêu Hải Minh! Chỉ trách, chỉ trách tôi là người đến sau”.

Hải Minh trông mắt về phía Phong Lâm, tìm một trận đập loạn không ngờ Phong

Lâm có tâm ý với mình chẳng phải chỉ là vở kịch để Giang đầu thối ghen thôi sao.

Giang đầu thối nghe Phong Lâm nói càng thêm giận dữ “Cậu đã biết như thế còn dám hành động bừa bãi với cậu ấy”.

Phong Lâm nhìn sâu vào đôi mắt cậu bước lên một bước định chạm vào má cậu, ngay lúc ấy Giang đầu thối kéo cậu vào ngực mình “Cậu định làm gì?”.

Cánh tay dừng giữa không trung, Phong Lâm thu về gãi đầu nói “Thầy Giang, thầy hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ diễn vở kịch để thầy kích động thôi! Tôi cũng chẳng có tình ý gì với cậu ấy đâu? Không tin anh cứ hỏi cậu ấy!”.

Giang đầu thối xiết chặt vai cậu nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn hỏi “Những lời cậu ta nói có thật không?”.

Hải Minh trông mắt về phía Phong Lâm sau đó trả lời “Đúng vậy! Lúc này anh ấy thấy anh ngồi ở phía bên kia nên chúng tôi mới làm vậy để chọc anh thôi”.

Giang đầu thối hất cằm về Phong Lâm “Tốt nhất điều cậu nói là sự thật! Hải Minh mình về thôi”.

“A!”

Cậu bị Giang đầu thối kéo đi, xoay người nhìn về phía Phong Lâm đang đứng đơn độc giữa bóng đêm, lạnh lùng tựa như cơn gió, ‘Phong Lâm, anh nói sự thật phải không? Anh chỉ diễn kịch với tôi không hề có ý khác’, lời này cậu không thể hỏi Phong Lâm, lời vừa đến miệng thì bị nghẹn nuốt trở vào.

Phong Lâm đứng đó rất lâu, lâu đến nỗi trên đường không còn ai qua lại. Không ngờ yêu một người lại đau đến thế. Phong Lâm chậm rãi bước từng bước về nhà.

Gió đêm lại thổi khiến người tan nát lòng.

“Hải Minh! Tôi yêu em!”

31. Chương 31: Chiến Tranh Lạnh – Phong Lâm Ngã Bệnh

Về đến nhà Giang đầu thối không nói lời nào, đi nhanh vào phòng tiếp tục ngồi chằm bài. Hải Minh cũng buồn bã đóng cửa đi sau lưng. Cậu nhìn anh lạnh nhạt với mình như vậy cũng muốn giải thích lắm, thế mà lời vừa đến miệng cậu nghẹn lại không thể nói được câu nào.

Hải Minh nắm chặt quần áo vào nhà tắm thay đồ, lúc này Giang đầu thối mới quay lại đặt bút xuống thở dài. Cũng biết là cậu không có ý gì với Phong Lâm, giận ở đây là cậu lại cùng với Phong Lâm lừa anh.

Một đêm hai người không nói chuyện, khi ngủ anh quay mặt sang chỗ khác, như mọi lần thì lúc này cậu đang nằm trong ngực anh mới đúng. Buồn quá. Hải Minh đã nhận ra cái sai của mình rồi cũng muốn xin lỗi lắm, nước mắt cậu chảy ướt gối khóc thút thít. Anh nằm bên này nghe mà đau cả lòng cổ nén lại cảm giác muốn ôm chặt lấy cậu. Anh thật ra cũng là một người cứng đầu, trừ khi cậu nói xin lỗi trước.

Những ngày sau cứ như vậy mà diễn. Sáng anh chỉ gọi cậu một tiếng sau đó chở cậu đến trường, trưa chở về, nếu có học thêm anh cũng dắt xe đèo cậu đi, nhưng mà tuyệt nhiên không có một tiếng nói giữa hai người, có chăng chỉ là “Em dậy”, “Đi thôi”, “Tối rồi”.

Hải Minh ngồi bó gối xem truyền hình thì anh lại lên phòng làm việc, khi Hải Minh lên phòng thì anh lại ra ban công ngồi hóng gió. Mami thấy hai người dạo này cứ im

lặng như thế cũng sốt ruột kéo cậu ra hỏi “Con và con rể Giang có chuyện gì vậy?”.

Cậu ôm chầm lấy mami khóc nức “Mẹ! Hu hu hu!”.

Mami vỗ lưng cậu, lo lắng nói “Được rồi! Con đừng khóc nữa! Có chuyện gì cứ nói mẹ nghe”.

“Mẹ à! Anh Giang giận con rồi! Còn không nói chuyện với con nữa”

Mami trong lòng đau thương cho đứa con của mình, lớn vậy rồi còn như trẻ nhỏ, đừng chuyện thì chẳng biết xử lý làm sao cho thỏa đáng. Mami thở dài.

“Được rồi! Hải Minh nếu đó là lỗi của con, con phải đi xin lỗi con rể Giang nghe chưa?”

Hải Minh dụi mắt, nghẹn nức “Con biết con sai, con cũng muốn xin lỗi lắm, nhưng con nói không được”.

Mami âu yếm vỗ đầu cậu, “Con phải xin lỗi! Mẹ lần này không thể bênh vực cho con được! Con lớn rồi!”, nói rồi mami đi vào nhà.

Ñæøi Hoa Cuøc 119

Aùn Maïng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồøi Ñồù

Hải Minh đứng ngoài sân nhìn bóng lưng của anh, lau đi giọt nước mắt định tiến đến nói chuyện, bước được vài bước thì anh lại dắt xe chạy đi. Cậu thất thần trông theo hình ảnh đang vụt mất trong màn đêm, ánh mắt ngập nước.

Reng!

Điện thoại trong túi vang lên, cậu giật mình đưa tay vào chậm chạp ấn nút nghe “Alo!”.

“Anh đang ở đâu?”

“Ừm! Tôi đến ngay”

Sau khi nghe cú điện thoại, cậu chạy ra ngoài bắt chiếc xe taxi đi đến địa chỉ Phong Lâm vừa nói. Đến nơi cậu không khỏi kinh ngạc, “Nhà Phong Lâm giàu có như thế sao lại vào trường mình làm nhân viên bán hàng chứ”. Đẹp ý nghĩ đó qua một bên cậu nhấn chuông.

Nhấn một hồi vẫn không thấy người ra mở cửa, cậu tiếp tục nhấn đến khoảng năm, sáu lần sau cửa nhà mới có người bước ra. Phong Lâm bước đi xiêu vẹo đến mở khóa, cửa vừa bật cũng là lúc Phong Lâm ngã xuống đất. Cậu đẩy cửa đi vào thì không khỏi một trận hốt hoảng, lật đật lắc vai Phong Lâm.

“Phong Lâm! Anh sao vậy? Nóng quá! Anh bị bệnh rồi!”

Thật khó khăn cậu mới đưa Phong Lâm về phòng, thở hổn hển cậu kéo chăn đắp qua người anh, sau đó gọi điện cho mami.

“Alo! Mẹ hả! Mẹ, khi con bị sốt cao mẹ thường làm gì hả mẹ?”

“Dạ! Dạ! Dạ!”

Cúp máy cậu chạy nhanh vào nhà bếp nấu một ít nước nóng tìm một cái khăn sạch, sau đó bưng theo thau nước ấm vào phòng bắt đầu lau người cho anh để giảm thân nhiệt. Cậu vắt khăn cho ráo bắt đầu lau ở mặt, ở cổ, ở tay, ở ngực. Lau một hồi cậu không khỏi đỏ mặt khi dần dần tiến đến phía dưới. Phong Lâm vẫn còn ngủ có thể sẽ không để ý, vì vậy Hải Minh nhắm mắt kéo quần anh xuống lau xung quanh nơi cấm kỵ.

“Mẹ! Thật sự phải lau chỗ này sao? Ừ!”

Vừa nhắm tịt mắt vừa lau, cậu không nghĩ rằng độ chính xác của mình cũng giảm hơn một nửa, chỗ cần lau cậu không lau, chỗ không cần lau cậu lại lau thật mạnh, hại ai đó mệt muốn đứt hơi cũng cố mở mí mắt ra nhúc nhích.

Ñøøi Hoa Cuùc 120

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồøi Ñồ

“Hải Minh! Cậu không cần phải lau chỗ đó nhiều lần như vậy đâu?”

Hải Minh nghe Phong Lâm nói chuyện cũng ngừng động tác mở mắt ra nhìn anh. Cậu ngạc nhiên hỏi “Tôi chỉ lau hai bên hông chỗ bẹn thôi mà!”.

Phong Lâm vừa buồn cười lại yếu ớt nói “Nhưng mà chỗ này có cần phải lau không?”.

Hải Minh nhìn theo ngón tay của Phong Lâm chỉ chỉ về nơi đó, sau lại chính vì bàn tay mình đang nắm cái đó lau lấy lau để đến nỗi sưng đỏ thì không khỏi cứng họng, nhanh tay rút về quay mặt sang chỗ khác. Bây giờ điều cậu muốn chính là có cái lỗ nào đó thật to để cậu nhảy vào.

Phong Lâm cười cười, lúc này đã nóng muốn xỉu nay lại được Hải Minh chăm sóc tận tình thật là nóng muốn chết luôn. Anh nói “Hải Minh! Tối nay cậu ở lại với tôi được không?”.

Hải Minh tay xoa xoa vào nhau, mặt đỏ bừng cúi đầu xuống đất giọng lí nhí “Nhưng! Nhưng, tôi chưa bao giờ ở qua đêm nhà người khác hết”.

“Nhưng cậu cũng không thấy chết mà bỏ mặc tôi chứ! Haiz! Thôi, cậu về cũng được dù gì tôi cũng sắp chết”, Phong Lâm buồn một câu làm cậu áy náy.

Cậu nhìn Phong Lâm đang suy yếu, chắc sáng giời nào cũng chẳng được bao nhiêu, nghĩ một hồi cậu lại rút điện thoại ra.

“Alo! Mẹ ơi, tối nay con ở nhà bạn mai con về nha!”

“Là nhà thằng Vũ đó mẹ!”

“Dạ! Dạ!”

Cúp máy cậu xoay người lại nói với Phong Lâm, “Vậy tôi đi nấu ít cháo cho anh”, nói rồi cậu bước nhanh xuống bếp. Phong Lâm nằm trong này đặt tay lên trán không khỏi thầm vui trong lòng.

“Hải Minh! Một đêm được ở bên cạnh cậu cũng được rồi!”

Sau khi dứt cho Phong Lâm ăn một chén cháo phải nói là Phong Lâm khó khăn lắm mới nuốt xuống được muỗng cháo đầu tiên, anh cũng gan dạ lắm mới ăn được hết thức ăn lỏng kỳ lạ đó. Ăn rồi mặt Phong Lâm càng xanh xao hơn.

“Khụ.....!”

Nỗi Hoa Cuộc 121

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hải Minh lo lắng lấy ly nước đưa cho Phong Lâm, “Anh ăn từ từ thôi! Anh đang bệnh đó!”.

Uống được ngụm nước Phong Lâm cảm thấy mình như sống lại thêm được một giây, một giây sau lại phải tiếp nhận muỗng cháo khác.

“Khụ.....!”

Hải Minh đặt chén cháo xuống võ lưng cho anh, cậu thở dài “Haiz! Anh làm gì mà ăn hấp tấp thế! Nếu cháo ngon thì ăn hết chén này đi, tôi còn một nồi dưới bếp kia”.

Phong Lâm nghe cậu nói một trận xanh mặt, cảm thấy Giang đầu thối sao có thể sống tới giờ này được cơ chứ. Anh quay sang nói với cậu “Hải Minh! Tôi no rồi! Lấy thuốc cho tôi uống đi”.

Hải Minh gật đầu một cái, đem chén cháo xuống bếp sau đó trở lên với một chén thuốc nam màu đen thui bốc khói màu tím rợn người. Đầu Phong Lâm chảy xuống vài sợi hắc tuyến, “Thầy Giang tôi phục sự chịu đựng của anh rồi”.

Uống được chén thuốc cứ như ba mẹ sinh Phong Lâm ra lần nữa, dù có bệnh nhẹ thì sau khi được sự chăm sóc tận tình của Hải Minh đây chắc chắn sẽ nhập viện sớm thôi. Phong Lâm càng trở nên suy yếu chậm chạp nằm xuống giường kéo chăn, người không ngừng co giật. Chắc không qua khỏi đêm nay.

Hải Minh thấy Phong Lâm đã yên ổn cũng mệt mỏi kéo ghế ngồi bên cạnh, lâu lâu lại đặt tay lên trán xem như thế nào.

“Sao vẫn chưa bớt nóng nhỉ? Hình như càng nóng hơn thì phải”

Cậu lại lấy điện thoại gọi cho mami.

“Mẹ! Nếu vẫn chưa hết sốt thì sao?”

“Dạ! Dạ!”

Sau khi được mẹ truyền cho phương pháp cậu chạy ra tiệm thuốc gần nhất mua một viên thuốc mà mami nói. Về nhà Phong Lâm cậu mở ngăn đá tủ lạnh cho viên thuốc vào đó. Đợi khoảng nửa tiếng cậu lại chạy xuống lấy lên phòng.

Phong Lâm đang mơ mơ màng màng cảm giác có người đang lật anh nằm úp lại, kéo quần xuống bấp đùi, sau đó tách hai cánh móng anh ra, rồi lại cảm giác ngón tay người đó đang chạm vào nơi tối mẫn cảm. Phong Lâm nhủ mày rục rịch mở mi mắt nhập nhèm góc đầu nhìn một cái miệng chảy dài đọng tới gối.

“Hải Minh.....cậu.....cậu.....”

Nỗi Hoa Cuộc 122

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hải Minh hí hửng cười, “Phong Lâm anh chịu đau chút, tôi nhét viên thuốc này vào hậu môn anh là sáng mai anh khỏe lại thôi! Hi hi”.

Phong Lâm lấp bấp kinh hãi, không ngờ trình tiết đời trai của mình lại bị phá hủy như thế. Anh lập tức xoay người kéo quần lên nhảy ra khỏi giường. Hải Minh thấy phản ứng của Phong Lâm kịch liệt như thế còn tưởng anh nóng quá nên mất hết lý trí, người ta còn gọi là sảng đó, nên cũng một trận đứng dậy chạy vòng qua chỗ Phong Lâm nắm tay anh lắc lắc.

“Phong Lâm! Số này là số mấy?”, cậu giơ một ngón tay lên hỏi.

Phong Lâm đen mặt, không ngờ cậu cho rằng anh ngu đến thế. Phong Lâm giật lại viên thuốc ném ra ngoài cửa sổ, sau đó nói “Hải Minh! Tôi hết bệnh rồi!”.

Hải Minh không tin. Đương nhiên là không tin, vì sao, sắc mặt Phong Lâm bán đứng anh rồi.

32. Chương 32: Phong Lâm Nhập Viện

Một đêm bị Hải Minh lấn qua lấn lại hại Phong Lâm phải đăng ký một vé đến bệnh viện gần nhất ngay trong ngày hôm ấy. Giang đầu thối hốt ha hốt hải chạy đến bệnh viện sau khi nhận được điện thoại của cậu. Đến nơi, lại thấy người nào đó ngồi bó gối, mặt cắt không còn một chút máu. Anh chống tay lên đầu gối thở hồng hộc, sau lại mệt mỏi đứng dựa lưng vào tường cạnh cậu nói “Hải Minh, tình hình Phong Lâm thế nào rồi?”.

Hải Minh nắc một tiếng, khịt khịt mũi “Bác sĩ bảo người nhà nên chuẩn bị tâm lý.....hu hu hu.....Giang đầu thối! Anh nói xem! Phong Lâm sẽ chết sao? A.....hu hu hu.....”.

Anh quệt đi giọt mồ hôi sau đó ngồi bệch xuống đất nhìn cậu trách móc “Hải Minh! ít ra khi biết cậu ấy sốt cao như vậy em phải gọi điện cho bệnh viện chứ!”.

Hải Minh nước mắt giàn giụa nắm chặt tay anh giải bày “Em cũng muốn lắm chứ! Hức! Nhưng em nghĩ có thể mình giúp được gì cho Phong Lâm thì sao? Ai ngờ.....ừ.....ai ngờ sau khi em cho anh ấy ăn một chén cháo, uống một chén thuốc và chỉ chuẩn bị nhét viên thuốc hạ sốt vào hậu môn thôi.....hức.....ừ.....vậy mà sau đó anh ấy bị tuột huyết áp, em đâu có biết sự việc lại thế này đâu.....a.....Giang đầu thối! Anh nói đi! Có phải em vừa giết chết một mạng người không?”.

Anh đỡ trán, “Có phải khi nấu cháo em đã cho cái gì vào và khi nấu thuốc em cũng cho cái gì đó không đúng liều lượng vào phải không?”.

Hải Minh vừa khóc vừa lục lại trí nhớ, “Em chỉ cho ít tương ớt, một muống nước mắm, một muống nước tương, một muống dầu ăn, hai muống muối, hai muống đường vào cháo thôi. Còn thuốc thì em thấy trên bàn có ba gói giống nhau, em nghĩ chỉ cần uống hết ba gói thì sẽ mau hết bệnh cho nên.....cho nên.....”, giọng cậu càng ngày càng nhỏ, mặt cũng chui rúc vào hai tay mình.

“Cho nên em bỏ hết những gì có trong nhà bếp vào nấu chung phải không?”

Cậu giật thót tim, mồ hôi chảy đầy người, tiu nghỉu nói “Dạ!”.

“Em.....em.....”, anh không còn gì để nói được nữa. Haiz! Anh nhìn trời cảm thán, “May mà người ném thử mấy thứ heo ăn heo chệ, chuột ăn chuột chết này không phải tôi nha. Nếu không cũng cùng chung số phận với Phong Lâm rồi”. anh cảm thấy mình có chút may mắn.

Bây giờ có trách cậu cũng vô ích, việc trước mắt là nên xem xét tình hình Phong Lâm như thế nào, đã chết hay chưa. Nếu chết thì đỡ được một đối thủ, nếu sống thì phải

Nại Hoa Cuộc 124

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

tìm cách diệt trừ, nhưng trước mắt là nên cứu cậu ta còn chuyện riêng tư tính sau, bằng không có người cắn rút lương tâm vĩnh biệt anh theo Phong Lâm cũng nên.

Đúng là đau đầu thật mà. Vợ làm chồng chịu chân lý quả không sai.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, vài vị bác sĩ mặt nguy hiểm theo từng góc đội ra ngoài, đen mặt hỏi “Ai là người nhà bệnh nhân”.

Hải Minh mặt tái mét liếc mắt sang nhìn Giang đầu thối, sau lại núp sau lưng anh trông ra. Giang đầu thối nắm chặt tay cậu trấn an, anh một mình đi đến chỗ bác sĩ nói “Tôi là người nhà cậu ấy”.

Bác sĩ bẻ tay kêu răng rắc, “Anh có biết cậu ấy có vấn đề về đường ruột không thể ăn heo ăn heo chệ, chuột ăn chuột chết không hả?”.

Giang đầu thối cảm thấy bối rối kỳ thật anh cũng muốn Phong Lâm là con chuột nha. Bác sĩ nhìn anh không có trả lời được nước lã tới tuôn một tràn nước bọt bắn tung tóe chỉ để nói Phong Lâm bị đau bao tử không thể ăn không rõ nguồn gốc.

Anh bên này vừa lấy khăn lau nước bọt vừa cười hề hề còn trong bụng thì ‘Lão già chết tiệt! Nói nữa coi chừng ông thiếu nước mà quỵ sinh ấy’.

Hải Minh đứng nấp sau lưng nước mắt rơi như mưa, “Giang đầu thối, xin lỗi anh! Tôi nay tôi sẽ tắm cho anh, còn giờ tôi đi xem Phong Lâm thế nào?”.

Nói rồi cậu ba chân bốn cẳng chạy trước để lại ai đó tiếp tục lau nước bọt. Mở cửa phòng, cậu nhẹ nhàng bước vào đến bên cạnh chiếc giường trắng tinh nhìn Phong Lâm đang khó khăn thở ô xi. Không ngờ món cháo của Hải Minh có sức tàn phá đến thế. Người đầy sức sống như Phong Lâm chỉ một cơn sốt nhẹ lại được cậu đến chăm sóc từ nhà chuyển đến bệnh viện luôn.

Haiz! Người ta nói quả không sai, người ngốc còn có người ngốc hơn. Phong Lâm chính là ngốc mới gọi điện cho Hải Minh. Trên đường đến bệnh viện Phong Lâm không ngừng trần trối “Hải Minh! Khi tôi chết cậu nhớ ghi một câu trước mộ phần của tôi”.

Hải Minh nắm chặt tay Phong Lâm khóc nức “Phong Lâm, anh sẽ không chết, sẽ không chết đâu mà”.

Phong Lâm mặt mày dần tím tái “Không! Tôi nghĩ tôi không thể qua được đêm nay nữa rồi. Hải Minh, cậu nhớ phải ghi câu này”.

Hải Minh ghen ngào, lau nước mắt nói “Phong Lâm.....hức.....anh.....câu nào.....ư.....vậy chứ?”.

Ñạoi Hoa Cuộc 125

Aùn Maĩng Còu Theả Cheát Ngồôoi Ñòu

Phong Lâm dời mắt nhìn lên trần xe, môi nhợt nhạt buông ra từng chữ “Phong.....Lâm.....đã.....oanh.....liệt.....hi.....sinh..... nói đến đó Phong Lâm nức lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Hải Minh chưa nghe được hết câu thì Phong Lâm chìm trong mê man rồi, cậu càng hoảng hốt liền run rẩy mở điện thoại gọi cho Giang đầu thối.

Nắm lấy bàn tay của Phong Lâm cậu nói “Xin lỗi! Tất cả là lỗi của tôi....hức....”.

Mãi đến hai ngày sau Phong Lâm mới tỉnh lại được, đôi mắt từ từ khẽ mở, khung cảnh mờ nhạt, anh cảm nhận được có người ngồi kế bên mình đang làm gì đó. Nhắm mắt lại rồi mở ra, nơi này chỉ là một màu trắng toát.

“Thế là hết! Phong Lâm này đã đến miền cực lạc rồi sao?”

Hải Minh ngồi bên cạnh đang mở hộp đựng trái cây ra định gọt ăn trong lúc chăm sóc bệnh nhân, lại nghe thấy tiếng nói thều thào của Phong Lâm liền kinh ngạc nhào đến trên giường nắm lấy hai bên má Phong Lâm lắc đầu anh thật mạnh.

“Phong Lâm! Anh tỉnh rồi! Ha ha ha! Tỉnh lại rồi! Mèn đét ời! Sao bây giờ anh mới chịu dậy hả?”

Phong Lâm đầu đau muốn chết lại bị người nào đó nhảy bổ lên giường đè lên bụng anh làm anh một trận nôn thốc, đầu không ngừng bị người đó lắc qua lắc lại. Phong Lâm bây giờ có thể chắc chắn một điều đây là địa ngục chứ không phải ở miền cực lạc.

“Khụ.....khụ.....”

Giang đầu thối tay xách bình nước nóng đi vào thấy một trận nháo nhào trên giường không khỏi hốt hoảng, liền nhanh chóng đặt bình nước xuống chạy lại kéo người nào đó vì quá kích mà lắc muốn gãy cổ Phong Lâm.

“Hải Minh! Bình tĩnh! Cậu lại định giết Phong Lâm một lần nữa hả?”

Hải Minh sau khi bị Giang đầu thối lôi ra khỏi giường thở hồng hộc, ngồi bịch xuống đất nước mắt bắt đầu chảy “Giang đầu thối! Phong Lâm sống lại rồi.....ư.....”.

Giang đầu thối lòng nặng trĩu, ngồi xuống bên cạnh an ủi Hải Minh “Hải Minh! Cậu đừng tự lừa mình dối người nữa. Phong Lâm sẽ không tỉnh lại được đâu?”.

Hải Minh nghe anh nói đưa mắt nhìn lại trên giường chỉ thấy Phong Lâm đang nằm yên bất động ngay cả ngón tay cũng không có động đậy, cậu ôm mặt khóc “Hu hu hu!”

Mới nãy tôi còn nghe Phong Lâm nói chuyện mà.....sao bây giờ lại thế này.....”.

Nỗi Hoa Cuộc 126

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

Phong Lâm nằm bên này thoi thóp, yếu ớt suy nghĩ “Hải Minh! Tôi sẽ cố gắng trở lại vào tập ngày mai, còn bây giờ cậu nên cho tôi nghỉ lấy hơi đi”.

Giang đầu thối cảm thấy cậu lo lắng quá nên nghe lầm, cũng thở dài thường thược “Phong Lâm tốt số lắm! Cho nên, cậu đừng lo quá”.

Hải Minh ngẫm nghĩ câu nói của anh cũng thấy đúng, cậu ngừng khóc nhìn Giang đầu thối nói “Giang đầu thối, anh mai còn đi dạy nữa! Anh về trước đi”.

Giang đầu thối dìu cậu đứng dậy ngồi vào ghế, vuốt mái tóc của cậu âu yếm trả lời “Hải Minh! Hai ngày rồi cậu ngủ ít lắm. Hôm nay, cậu về đi tôi ở lại với Phong Lâm được rồi”.

Hải Minh khịt mũi vào giấy lấy chai nước uống lấy hơi, sau nói tiếp “Vậy sau khi Phong Lâm hết bệnh tôi muốn đi đâu đó giải khuây một chút, ở trong bệnh viện hai ngày rồi tôi mệt quá”.

Giang đầu thối lấy tay xoa vai cậu “Thế cậu muốn đi đâu?”.

Hải Minh với tay lấy trái bom gọt vỏ trả lời “Đi đâu cũng được! Hay mình đi trượt patin đi”.

Giang đầu thối hết bốp vai lại bốp chân cho Hải Minh sau lại chạy đến bàn lấy thêm một quả táo cắn nói “Cũng được! Đi trượt patin xong thì mình đi sở thú đi!”.

Hải Minh tách một miếng táo bỏ vào miệng nhai chóp chép “Thôi! Không đi đâu! Về nhà được rồi! Đi patin là đủ chóng mặt rồi”.

Phong Lâm nằm vắt vẻo một chân trên giường, một chân dưới đất bên này. Mới một giây trước còn nghe được hai người lo lắng cho bệnh tình của mình thì một giây sau hai người kia lại vui vẻ bàn kế hoạch đi chơi. Haiz! Người bệnh như Phong Lâm đây bị thành không khí rồi. Hình tượng người tốt cố gắng xây dựng bấy lâu nay sắp sụp đổ rồi, thật muốn ngay lập tức ngồi dậy mắng một trận cho hả dạ.

Giang đầu thối ngồi liếc mắt qua Phong Lâm khoe miệng chọt cong lên “Phong Lâm, cậu định đấu với tôi sao? Cậu còn non lắm”.

33. Chương 33: Mèo Con Đến Tương Lai

Phong Lâm sau khi xuất viện được Hải Minh nồng nhiệt đưa đến tận cửa, cả Giang đầu thối cũng mang quà đến chúc mừng. Hải Minh cười hê hê “Phong Lâm! Anh nhớ

ăn uống đầy đủ nha, nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt không ấy sẽ bị bệnh nữa đó”.

Phong Lâm gãi đầu bối rối “Thật ra tôi cũng khỏe lắm không đến nỗi bệnh lần nữa đâu”.

Giang đầu thối di di ngón chân nhìn Phong Lâm nhắc nhở “Lần sau có sốt cũng đừng đại dột gọi điện cho Hải Minh nếu không lần tới tôi sẽ đến hốt xác cậu”.

Hải Minh liếc xéo mắt nắm tai Giang đầu thối kéo ngược lên “Anh nói gì hả?”.

Giang đầu thối ôm tai miệng méo xẹo la í ới “Ai da da! Không! Anh không có nói gì hết! Em.....buông.....”.

Sau khi tiễn hai người ra về, Phong Lâm mệt mỏi vào nhà nằm dài lên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh đặt tay lên trán thở dài “Hai người ấy mình không thể chen vào được nữa rồi! Hải Minh, em phải sống thật hạnh phúc anh mới an tâm”.

Nghỉ chưa được bao lâu thì cửa sổ bỗng mở, Phong Lâm giật bắn người ngồi dậy quan sát xung quanh. Từ bên ngoài một con vật đuôi dài nhảy phóc vào nhà anh chạy lên phòng ngủ đóng cửa cái rầm.

Phong Lâm nghech mặt, ngu ngu nhìn cửa sổ, sau lại nhìn vào cửa phòng của mình. Trời ạ! Lại chuyện gì nữa đây chứ. Phong Lâm lật đật chạy lên phòng, mở cửa ra chỉ thấy có một cục bông nhỏ ngồi trên giường trùm chăn kín mít.

Phong Lâm một trận sợ hãi. Không phải xuất hiện mấy thứ ba láp ba xàm chứ, anh chậm chạp tay run run đi đến gần chiếc giường kéo tấm chăn ra.

Rầm!

Phong Lâm ngã nhào dưới sàn, trên người có con gì đó đeo bám cứng ngắt liềm liên tiếp lên mặt anh. Khó khăn đẩy cái đầu gần quá thể, sau lại cật lực chống trả đẩy nó ra, anh lui lại góc tường thở phì phò.

Ngồi trước mặt anh là một con vật không rõ người hay thú, đầu người tai mèo, chân mèo còn có đuôi mèo. Phong Lâm còn tưởng mình bị hoa mắt dại hết lần này đến lần khác người ngồi trước mặt chân sau đang kéo lên gãi cổ trông rất là thỏa mãn. Gãi một hồi một con bọ chét bay ra, mèo con thích thú nhảy bổ đến đập bộp bộp.

Nơi Hoa Cuộc 128

Aùn Mãng Còu Theỏ Cheỏt Ngổỏoì Nổủ

Phong Lâm đen mặt với tay lên đầu giường cầm cây đèn ngủ định tiến đến đánh yêu quái. Mèo con vẫn vui vẻ đập bọ chét, anh nhân cơ hội nhẹ nhàng đi đến vừa giờ cao cây đèn, mèo con quay mặt lại gào một tiếng, sau đó xù lông mặt giận dữ nhìn anh.

Phong Lâm giật mình trước phản ứng gay gắt của mèo con, mồ hôi một trận đổ đầy người. Một công dân ăn hiền ở đức như Phong Lâm đây cũng có ngày được diện kiến yêu quái nha.

Mèo con thu móng vuốt đưa mũi khịt khịt đánh hơi chạy vòng vòng trong phòng, chạy một hồi mèo con đến gần Phong Lâm, hết ngửi ở chân lại đu đeo trên người anh, hết kéo áo rồi lại chui cả đầu vào trong ngực anh. Phong Lâm cứng ngắc người, yêu quái này trông thật kỳ lạ không có sát khí giống con mèo nhà thì đúng hơn.

Mèo con đánh được hơi chủ nhân mình trên người Phong Lâm thì không khỏi vui vẻ dè dặt trước ngực Phong Lâm cọ tới cọ lui ở cổ anh giống như phụ nữ mà đeo ba lô ngược.

Cả ngày bị quấy rối, cả đêm cũng không được ngủ ngon. Trước ngực đều có con mèo con bám chặt gỡ cỡ nào cũng không chịu buông ra. Phong Lâm mệt mỏi nằm trên giường trông mắt lên trần nhà.

“Trời ạ! Loại chuyện quái quỷ gì đây chứ”

Mèo con cởi áo anh ra sau đó kéo lại khóa cả mình ở bên trong. Phong Lâm liếc mắt “Mèo con! Mày có biết nói chuyện không?”.

“Moew.....!”

“Mèo con! Cậu từ đâu đến?”

“Moew.....!”

“Mèo con! Cậu đừng có cọ nữa được không?”

“Moew.....!”

“Mèo con! Cậu muốn gì ở tôi?”

“Moew.....!”

Nói một hồi cứ như anh đang độc thoại nội tâm vậy. Phong Lâm đặt tay lên đầu mèo con xoa xoa đôi tai mềm mại, rồi lại gãi gãi cổ mèo con. Mèo con thích thú nhắm mắt

hưởng thụ “Moew.....moew.....uw.....”

Ñơi Hoa Cuộc 129

Aùn Mãĩng Còu Theả Cheát Ngồôĩ Ñòu

Phong Lâm bản tính rất thích mèo nha, không may cho con mèo này rồi sau này chắc sẽ bị anh ngược đãi.

“Mèo con! Cậu dễ thương quá! Nhìn cưng chết đi được!”

Mèo con bị Phong Lâm hết kéo tai rồi lại vuốt đầu, hết vuốt đầu rồi vuốt đến cái đuôi dài ngoe nguẩy. Mèo con rất xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn, thân người cũng rất mềm và lại cũng không có lông, cứ như là người mà đeo vào vài vật dụng của mèo vậy.

“Meow.....!”

Từ trưa đến giờ chắc mèo con đói rồi, nghĩ vậy Phong Lâm đứng dậy đi vào bếp tìm một ít thức ăn cho mèo con. Đổ một ít sữa ra đĩa, anh nâng mặt mèo con âu yếm nói “Mèo con! Uống chút sữa đi”.

Mèo con liếc mắt về cái đĩa đồ đầy sữa màu trắng, cậu bĩu môi không thèm để ý tiếp tục ôm chặt lấy Phong Lâm. Phong Lâm còn nghĩ mèo con không thích uống sữa nên tìm những món ăn khác có trong bếp. Bày biện cả bàn mà mèo con vẫn không đả động đến dù chỉ một móng chân.

Phong Lâm thở dài, xoa đầu mèo con nói “Mèo con! Rốt cuộc cậu thích ăn cái gì?”

“Meow.....!”

Phong Lâm hết cách. Thôi thì chừng nào mèo con thấy đói sẽ tự xuống ăn. Điều cuối cùng chính là phải để mèo con mặc đồ nha. Phong Lâm đen mặt nhìn mèo con da dẻ trần trụi trắng nõn trắng nà, nhỏ như đứa trẻ bảy tám tuổi.

Mở tủ quần áo ra tìm chiếc nhỏ nhất cũng dài tới đầu gối mèo con. Mèo con ngồi trên giường hết giờ chân rồi giờ tay ra ngấm ngứa cái áo dài quá tay. Sau lại giờ móng vuốt cào cào cái áo, cào một hồi cái áo rách tơi tả rơi vãi trên nệm. Cậu bĩu môi liếc mắt sau đó lại nhảy bổ vào người Phong Lâm tiếp tục cọ.

Phong Lâm đầu chảy dài vài sợi hắc tuyến, khóe môi co giật không biết có nên gọi điện cho khu bảo tồn động vật quý hiếm không nữa.

Cọ đã đời mèo con một mỗi nằm trên người Phong Lâm ngủ say. Kéo lên tấm chăn đắp qua người mèo nhỏ. Phong Lâm trù mền nhìn, vuốt tóc cậu.

“Không biết cậu từ đâu đến, cũng không biết cậu là người hay yêu. Nhưng mà cậu lại vào nhà Phong Lâm này thì cứ vui vẻ đây, đừng có chạy loạn nếu không sẽ bị bắt vào khu bảo tồn đó”.

Ñơi Hoa Cuộc 130

Aùn Mãĩng Còu Theả Cheát Ngồôĩ Ñòu

Qua ngày hôm sau tình thế vẫn không thay đổi, may mắn hơn là mèo con không đeo trên người Phong Lâm nữa. Mèo con ngồi trên sofa cầm cái điều khiển cần cần, sau lại giơ móng vuốt cào mạnh lên sofa chủ yếu để mài móng.

Phong Lâm cứ như là đang chăm sóc trẻ nhỏ vậy. Chờ đến trưa mèo con mới nhớ đến nhiệm vụ của mình nhảy qua ghế sofa chạy vào bếp sau đó trèo lên người Phong Lâm ôm chặt tay anh kêu meo meo.

Phong Lâm xoa đầu cậu nói “Mèo con! Cậu muốn gì?”.

“Meow.....meow.....meow.....”

Mèo con cố gắng diễn tả ý nghĩ của mình cho Phong Lâm, khổ nỗi anh không hiểu tiếng mèo. Mèo con kêu một hồi mà không có câu trả lời buồn bã xụi đôi tai xuống mặt buồn thiu.

“Meow....!”

Phong Lâm thở dài bế cậu đặt lên đùi nhéo cái mũi nhỏ trách móc “Mèo nhỏ! Ít nhất cậu phải nói được tiếng người tôi mới hiểu chứ”.

Mèo con che lại cái mũi bị nhéo đến đau, sau lại đặt tay lên đầu suy nghĩ một hồi rồi vò vò tóc đến rối bù, một cái hộp bay từ trong tóc ra trúng trán Phong Lâm cái phóc. Phong Lâm ngã đầu ra sau ôm cái trán sưng vù. Mèo con nhảy xuống đất đến cái hộp nhặt lên sau chạy đến trước mặt anh đưa ra.

“Meow.....!”

Phong Lâm cầm cái hộp, “Cậu muốn tôi mở nó?”.

“Meow.....!”, mèo con vui vẻ gật đầu.

Trong chiếc hộp nhỏ là một viên thuốc màu đen bóng, Phong Lâm đưa cho cậu. Mèo con giơ móng vuốt chọt viên thuốc bỏ vào miệng nuốt xuống. Phong Lâm nhìn mèo con trông xem có biến hình gì không. Anh nhìn mèo con, mèo con nhìn anh. Qua một khoảng thời gian vẫn chưa thấy gì thay đổi, xung quanh mèo con nền nở đầy hoa, cái đuôi lắc qua lắc lại.

Đợi nửa tiếng cũng chẳng thấy gì mới mẻ, Phong Lâm thất vọng tiếp tục nấu bữa sáng. Đang mần mò xắt rau thì bất ngờ phía sau có tiếng nói.

“Cậu gì...oi.....”

Ñơi Hoa Cuộc 131

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏi Ñừ

Phong Lâm kinh ngạc quay lại trông thấy cảnh muốn nổ đom đóm mắt. Mèo con biến thành một thanh niên nha, cả tai, chân, đuôi hình mèo cũng biến mất, cả người tỏa ra ánh hào quang sáng ngời.

Ñơi Hoa Cuộc 132

34. Chương 34: Phong Lâm Là Công Hay...

Phong Lâm đánh rơi con dao xuống đất, nhìn người con trai đứng trước mặt đây không khỏi một trận há hốc mồm. Mới đây thôi còn bé tí như đứa trẻ giờ lại cơ ngực rắn chắc đáng người cao ráo, nước da ngâm đen màu mật ong bóng láng. Để cho Phong Lâm nhìn mình kỹ hơn mèo ta hết tạo dáng chuẩn Lý Đức lại tạo dáng Supper Man, người nhện đủ loại.

Phong Lâm miệng đựng tới đất, lấy tay vỗ hai bên má lấy lại tinh thần, khom người xuống cầm lên con dao phóng cái vèo về phía trước. Mèo ta đang mải mê tạo dáng nên không để ý đến hung khí cầm cái phập vào giữa trán mình, một màn máu chảy lênh láng. (=..= p/s: cảnh này nên tưởng tượng như đang xem hoạt hình nhé mọi người, nếu không sẽ có án mạng thật đó).

Mặt mèo chúng ta nhuộm đỏ một màu, các bạn nghĩ mèo ta sẽ xỉu hay chết sao? Không đâu, mèo ta rất bình tĩnh nhìn lên con dao ngay trán cầm ngay cán giật mạnh ra, máu phun phụt phụt như đang vùn vùn ổng nước vậy.

Một màn xuất hiện thật quá hoành tá tràng đi. Phong Lâm nhìn máu vượn vãi khắp nhà bếp cũng một trận kinh hãi, vội chạy đến bịt lại vết thương của con mèo nào đó, khổ nỗi mới chạy được một bước Phong Lâm bị vũng máu làm cho trượt chân ngã xuống phía sau.

Lúc này mèo ta lấy ngón tay hất tóc bong bóng hồng phấn bay chập chờn phía sau, cười cười nghĩ ‘Chuyện anh hùng cứu mỹ nhưn ấy hở? Há há! Cậu chủ mới tôi ơi hãy xem người đẹp trai tôi đây cứu cậu nhá’.

Mèo nhà ta bay bay như ông tiên bay tới nắm lấy eo cậu xoay vài vòng trong bếp, kết thúc màn múa may này là cảnh tượng giống như trong phim tình cảm sến súa mà chúng ta thường coi. Phong Lâm tay bám chặt qua cổ tên nào đó, một chân co lên, một chân duỗi thẳng dưới đất. Còn mèo ta ấy hở? Chậc! Xem phim Hàn Quốc nhiều quá bị nhiễm rồi. Một tay giữ eo cậu, một tay đặt phía dưới bắp đùi nơi một chân cậu đang duỗi, còn miệng thì đang ngậm cọng cải mà Phong Lâm đang xắt dở. Cảnh nền xung quanh toàn là lá cải bay phấp phới xanh lè xanh lét phía sau.

Phong Lâm liếc trắng mắt nhìn chằm chằm vào tên biến thái đang cười ánh mắt *** dật nhìn mình. Phong Lâm vội vàng đẩy con mèo chết tiệt nào đó ra, nói lời cảnh cáo “Anh là ai? Còn mèo con đâu rồi? Anh mau thả nó ra!”.

Mèo ta tiến đến phía trước mặt hiện lên tia nguy hiểm, miệng vẫn còn ngậm cọng cải từng bước hùng hổ tiến về phía cậu.

Ñạoi Hoa Cuộc 133

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngổoỏi Ñồu

(Ở đây Cúc thay đổi cách xưng hô nhé. Bình thường khi PL nói chuyện với HM Cúc để danh xưng là anh, còn bây giờ xuất hiện thêm một tên biến thái khác nên PL sẽ trở

thành cậu, để tên Mèo kia là anh :3)

Phong Lâm sợ hãi lùi từng bước ra phía sau, nhìn quanh bếp thấy được cái vá múc canh liền cầm lên làm vũ khí. Mèo ta sau khi ép Phong Lâm vào tận góc bếp, anh đập hai tay lên tường khóa Phong Lâm ở phía trong, sau đó lấy cọng cải ra nheo mắt nói một câu khiến Phong Lâm tức hộc máu.

“Làm bạn trai anh nhá”

Mặt Phong Lâm đen hơn phân chó, tay cầm cái vá giơ lên cao hét lên một tiếng vang trời đánh mạnh vào tên biến thái nào đó sau khi biến to hơn vẫn không có một mảnh vải che lấy thân, còn giở trò đồi bại ăn hiếp thanh niên khuê các là Phong Lâm đây. Mèo ta không biết vì sao bị đánh như thế nhưng mà trong lòng thầm nghĩ ‘Đánh càng nhiều yêu thương càng nhiều’, do đó mèo ta cam tâm tình nguyện nằm dài ra đất để Phong Lâm đánh vào lưng.

Hể! Nói gì chứ với sức mạnh của mèo ta thì Phong Lâm đánh cứ như gãi ngứa thôi, thế là mèo hết nằm úp để Phong Lâm mát xa lưng, sau lại chỉ chỗ này chỉ chỗ kia cho Phong Lâm đấm bóp. Phong Lâm đánh một hồi mệt rồi chân tay đành buông cái vá đến bên bình nước uống lấy hơi.

Mèo ta nằm lim dim mắt hưởng thụ sau lại không thấy những đòn đánh yêu nữa thì từ dưới đất mới lắc lắc vai đứng dậy. Phong Lâm cảm thấy một con mèo phiền phức muốn chết nay lại xuất hiện một tên biến thái càng muốn giết người hơn.

“Anh tên gì?”

Mèo ta định tiến đến ôm eo Phong Lâm để lấy tình cảm, vừa mới bước đến gần thì Phong Lâm nhặt lên con dao đem đi rửa tiếp tục xắt rau, mèo ta thở dài kéo ghế ngồi xuống. Chuyện bồi đắp tình cảm ấy hở? Để sau đi.

Mèo ta cầm lên tấm kính chỉnh sửa lại nhan sắc, tiện thể dùng chút phép thuật chữa lành vết thương ngay trán luôn. Sau khi gương mặt điển trai ăn tiền được trau trút kị lưỡng mèo ta ngồi giang hai tay hai chân

trên ghế nhàn nhã nói “Tôi tên Thiên Dương. Còn cậu! Người yêu bé nhỏ, cậu tên gì?”.

Phong Lâm ngừng động tác xoay lưng tiếp tục phóng dao, may thay lần này Thiên Dương không những tránh được còn bắt được con dao bằng hai ngón tay, trong lòng dâng lên cảm giác tự hào ngút trời ‘Khen tôi đi! Mau khen tôi đi’.

“Tôi tên Phong Lâm! Còn anh, mau giao nộp mèo nhỏ ra đây?”

Nỗi Hoa Cuộc 134

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Thiên Dương đi đến trước mặt cậu quỳ xuống nâng bàn tay dính đầy máu của chính mình lên hôn “Tôi là mèo nhỏ đây! Phong Lâm làm bạn trai tôi nhé”.

Vài sợi gân xanh nổi đầy đầu, Phong Lâm giơ cao bàn chân từ từ hạ xuống gương mặt người nào đó – đập mạnh.

“A.....a.....a.....”

“Hu hu hu! Thật là tội nghiệp tôi quá đi mà! Mới đến tương lai có một ngày thôi mà lại bị đối xử tệ bạc như thế! Hu hu hu”

Con mèo lông thể nào đó nằm dài trên ghế sofa khóc tức tưởi cứ như dầu về nhà chồng bị mẹ chồng ngược đãi không bằng. Phong Lâm nhìn Thiên Dương bằng nửa con mắt, lạnh lùng ném cho anh một bộ đồ.

“Mau mặc vào”

Thiên Dương cầm lên bộ đồ ướt sũng thử lên người sau đó nói “Nó nhỏ quá”.

Phong Lâm đỡ trán, “Ngồi ở nhà, không được chạy bậy, tôi đi mua một ít quần áo cho anh”, vừa nói Phong Lâm vừa đưa mắt lên cảnh cáo.

Con mèo nào đó sợ hãi ngồi co rúm trên ghế sofa nước mắt chảy ròng lắc đầu trả lời “Tôi sẽ không chạy bậy”.

Cánh cửa vừa đóng, Thiên Dương liền ngồi bật dậy đi nhanh đến tấm rèm kéo cái rẹt lấy xuống quần quanh người sau đó bí mật đi theo sau Phong Lâm.

Phong Lâm đi vào chợ mua một ít nguyên liệu sau đó ghé qua cửa hàng thời trang nam lựa áo cho Thiên Dương. Phong Lâm đi đến đâu thì phía sau lưng cậu đều có màn gà bay chó sủa đến đó. Chẳng là tên Thiên Dương quần rèm chạy loạn ngoài chợ, hết núp chỗ này lại núp chỗ khác giữa cậu phát hiện, có lúc trốn vội Thiên Dương không để ý nơi mình núp hay vật mình làm tấm che như thế nào. Một bà già hét lên “Bà nội cha tụi bây! Đồ biến thái *** dật! Mà kéo váy bà làm gì hả?”.

Thiên Dương vì vội vã cho nên chui vào bên dưới váy bà già, cầm cái váy chỉ để lộ hai con mắt ra xem Phong Lâm có phát hiện không. Người đi đường cảm thông cho bà hết người này đến người khác an ủi. Còn tên nào đó trên đầu dính không ít rau cải rồi.

Phong Lâm đang lựa áo, lòng còn đầy thắc mắc không biết cái nào hợp với Thiên

Dương, “Thiên Dương mặc cái nào thì hợp đây? Haiz!!!”

Nỗi Hoa Cuộc 135

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

“Mặc cái này được rồi!”

Phong Lâm thấy cái áo đưa ngay trước mặt mình cũng cầm lên xem thử tấm tắc khen “Cái này cũng được, cũng đẹp”.

“Cái này nữa”

“Cái này sao? Có đơn giản quá không?”

“Còn cái này”

“Cái này xấu quá”

.
. .

Xem một hồi Phong Lâm cũng lựa được bốn cái áo hai cái quần, vừa nhìn lại vừa thấy cái gì đó không đúng, không biết này giờ ai đưa áo cho mình xem, Phong Lâm nghi hoặc quay lại đằng sau không khỏi cứng họng.

Thiên Dương người quần rèm trắng nay đã nơi màu đen, nơi màu nâu, lốm đốm như con chó đốm. Còn đầu thì cải bẹ xanh, rau muống gì đó thì thôi ôi dính đầy đầu, chân tay mặt mày lem luot như chuột cống. Thiên Dương đáng thương đưa tay sau đầu cười hề hề. Phong Lâm vừa tức giận tên nào đó không nghe lời vừa buồn cười nhìn hình dáng của anh.

Phong Lâm liếc xéo mắt không thèm nói chuyện đến tên nào đó đi đến quầy tính tiền. Sau khi trả tiền xong, Phong Lâm hỏi nhân viên “Chỗ nào cho thay đồ vậy chị?”.

Cô nhân viên chỉ tay vào góc phòng, Phong Lâm gật đầu cảm ơn kéo tay con mèo nào đó ném cho mấy bộ đồ vừa mới mua tức giận nói “Mau mặc vào”.

Thiên Dương cười tươi rói, cầm hai cái túi đi vào trong. Phong Lâm đi đến ghế ngồi chờ, chờ một hồi nhìn xuống đất thấy hai bàn chân người nào đó ngọc ngậy, cậu nhìn từ từ nhìn lên trên thì kinh ngạc phán một câu “Thiếu đôi dép”.

Từ cửa hàng thời trang đi ra Phong Lâm dắt tên nào đó đi đến quầy giày dép mua cho Thiên Dương một đôi dép lười, một đôi giày tử tế. Mua sắm đã đời Phong Lâm mệt mỏi ngồi trên ghế sofa lắc lắc vai. Lúc này chính là thời cơ để lấy cảm tình của mỹ nhân nha, thế là Thiên Dương nhanh chóng đặt đồ đạc này nọ xuống đi đến phía sau xoa vai cho cậu.

Ñạoi Hoa Cuộc 136

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Ñồủ

Phong Lâm liếc mắt coi như Thiên Dương thức thời biết nên làm gì cũng ngồi yên cho anh ta đắm bóp.

“Thiên Dương! Anh nói xuất thân của anh đi! Anh là ai? Từ đâu đến?”

Thiên Dương nhăn trán suy nghĩ, miệng cắn ra hai bên để lộ hàm răng trắng bóc nói “Chuyện dài dòng lắm có kể ba ngày ba đêm cũng không hết đâu! Cậu chỉ cần biết tôi là mèo tinh, cận vệ hoàng gia của ma cà rồng đến tương lai để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng cho Hoàng tử Long Phương”.

“Cận vệ Hoàng gia! Chậc! Thân phận hiển hách quá nhỉ! Nhưng tôi nói cho anh biết khi vào nhà Phong Lâm này rồi thì có là cận vệ gì đó cũng chả có nghĩa lý gì đâu? Vả

lại anh muốn đi chỗ nào mượn nhà ở chưa?”

“Mượn nhà? Là cái gì?”, Thiên Dương đặt chân Phong Lâm lên đùi mình tiếp tục xoa bóp.

Phong Lâm khờ đầu Thiên Dương một cái “Ngốc! Là anh không có nhà ở phải đi mượn nhà người ta ở mà phải trả tiền đó”.

Thiên Dương đưa tay lên xoa chỗ bị khờ, méu nói “Thế tôi mượn nhà cậu được chứ!”.

Phong Lâm khoanh tay, nói “Anh muốn ở lại đây?”

Thiên Dương gật đầu lia lịa.

Cậu cười khuấy “Mơ đi”.

Ñạoi Hoa Cuộc 137

35. Chương 35: Âm Mưu Sống Chung Mái Nhà

Thiên Dương nghe Phong Lâm cự tuyệt thẳng thừng có chút buồn bã trong lòng, lực trên tay xoa chân Phong Lâm cũng nhẹ hơn trước. Phong Lâm thấy thế cũng chột dạ, để một người mới đến tương lai lạ nước lạ cái như Thiên Dương không biết có bị bắt vào khu bảo tồn động vật quý hiếm không nữa.

Phong Lâm nói “Tôi mua cho anh mấy bộ đồ rồi đó, khi nào ra khỏi nhà tôi đây?”,

miệng lưỡi thì như dao đâm vào người khác còn trong lòng thì bồn chồn lo lắng cho tên kia.

Thiên Dương xịu vai cằn nhằn mắt cũng cụp xuống nhìn Phong Lâm trả lời “Tôi thì có

chỗ nào để đi chứ! Tiền không có, người quen càng không, khi đến đây tôi chỉ biết có cậu thôi. Phong Lâm à! Cho tôi ở lại đây được không?”.

Thiên Dương hạ giọng năn nỉ. Phong Lâm ngoảnh mặt làm ngơ, khều mũi nói “Tôi

sống một mình quen rồi, không thích ở chung với người lạ. Nếu được tôi sẽ tìm giúp anh một chỗ để trọ”.

Khóa cửa Phong Lâm dẫn tên mèo nào đó tay cầm hai ba cái túi mua sắm lúc trưa đi lẻo đẻo theo sau.

“Lên xe!”

Phong Lâm mở cánh cửa xe hơi mui trần gọi Thiên Dương. Thiên Dương mặt mũi

buồn thiu bước lên ngồi tay ôm đồng hồ đeo tay chui mũi xuống mấy cái túi nhìn Phong

Lâm đi vòng sang bên kia. Xe nổ, Phong Lâm phóng xe vào khu nhà trọ tìm cho Thiên Dương một cái phòng không đến nỗi tệ cũng không đến nỗi dột nát.

“Bà chủ! Mong bà chiều cố giùm tên này, anh ta vừa mới dưới quê lên không rõ

chuyện gì bà cứ chỉ bảo giùm cho anh ta”

Bà chủ sau khi nhận một sấp tiền đặt cọc liền vui vẻ hơn hờ nắm tay Thiên Dương

kéo về phía mình, cười ha hả “Cậu yên tâm! Tôi sẽ không đối xử tệ bạc với anh đẹp trai như cậu này đây!”, vừa nói bà chủ to béo dư thừa mấy kg mỡ sà vào lòng Thiên Dương miệng chảy hai dòng nước bọt.

Ñạoi Hoa Cuộc 138

Aùn Mẫing Coù Theỏ Cheỏt Ngỗôoi Ñỗu

Thiên Dương ớn lạnh rùng mình, cứng ngắt nhìn Phong Lâm cầu cứu. Phong Lâm giả

vờ như không thấy quay mặt lại đi về, phía sau có người nào đó khóc rống cũng có người nào đó níu kéo.

“Phong Lâm đừng bỏ tôi mà.....hu.....hu....”, Thiên Dương vừa nói vừa cầm mấy cái túi đuổi theo, bên này bà chủ nắm lấy chân Thiên Dương ôm chặt không cho anh chạy “Anh đẹp trai! Anh phải ở lại với em!”.

“Không!!!!!!!!!!”

Phong Lâm nghe tiếng khóc lóc của tên nào đó cũng một trận chua xót trong lòng, “Mặc kệ! Mình không muốn rước họa vào thân”.

Thế rồi Phong Lâm nổ máy chạy xe về nhà. Còn ở chỗ Thiên Dương ấy hử. Chậc!

Nãy giờ chỉ là diễn tuồng thôi. Sau khi Phong Lâm lái xe đi, Thiên Dương nín khóc đưa tay quệt lấy mấy giọt nước suối khi nãy thừa cơ Phong Lâm không để ý nhỏ vào mắt. Nhìn xuống dưới thấy người đàn bà to béo đang thỏa mãn ôm lấy một chân của

Thiên Dương, chắc từ khi cha sanh mẹ đẻ tới giờ chưa từng thấy trai nào đẹp như Thiên Dương đây nên mới lòng đầy ham muốn tới vậy.

Thiên Dương không chút nghĩa khí đập một cái bà chủ bay vào cái lu bên cạnh, chắc chỉ có thể nhờ thợ cắt đến mới chui ra được thôi. Thiên Dương ngồi bệch xuống đất tay đặt lên cằm tính toán làm cách nào vào được nhà Phong Lâm.

(Có ai nhớ cảnh Giang đầu thối cũng tính toán làm cách nào để leo lên giường Hải

Minh không nhỉ)

Một buổi chiều mưa gió sấm chớp ì ùng nhá nhem trên bầu trời đen kịt, màn mưa trút xuống trắng xóa cả một vùng. Phong Lâm ngồi trong này xem ti vi cũng chẳng thấy hay ho gì cả.

“Không biết bây giờ Thiên Dương thế nào rồi?”

Rầm! Rầm!

Bên ngoài sấm nổ vang trời. Gió thổi rít gào làm những ngọn cây nghiêng ngã xiêu vẹo. Phong Lâm đi đến cạnh cửa sổ nhìn ra cảnh vật trước mắt, nhìn một hồi lại nghe

Ñạoi Hoa Cuộc 139

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoị Ñỗu

tiếng mèo kêu.

“Moew.....moew.....moew.....”

Mặt Phong Lâm đen thui, “Đừng nói anh lết xác về đây nha”.

Mở tung cánh cửa sổ, Phong Lâm bị gió mưa tạt vào mặt liền đưa tay lên che lại sau

neho neho mắt cổ vươn người ra nhìn xuống dưới đất không khỏi hốt hoảng. Bên

dưới một con mèo hình người tai, chân, đuôi hình thú đang long lanh mắt nhìn Phong Lâm, trên người là bộ đồ người lớn rộng thùng thình ướt sũng. Mặt mày vì dính mưa đến trắng bệch tím tái.

“Moew.....!”

Mèo nhỏ đưa đôi tay lên ngực chấp lại cầu xin, cụp đôi tai xuống thân không ngừng

run, cẩđuôi cũng không còn ngoe nguẩy. Phong Lâm nhìn động vật nhỏ trước mặt đây một trận thương tâm liền nhảy ra ngoài cửa sổ ôm chặt mèo nhỏ Thiên Dương vào trong nhà.

Khóe miệng Thiên Dương nhếch lên thành công bước một.

“Moew....uw.....hách.....chúu.....!”

Mèo nhỏ Thiên Dương hắt xì một cái, cầm cái khăn trùm kín người run rẩy há miệng

để Phong Lâm đút cháo. Phong Lâm lòng đầy lo âu, nếu biết trước mèo nhỏ không

thể chăm sóc được mình thì cậu đã không đẩy Thiên Dương đi mượn nhà rồi. Phong Lâm tự trách trong lòng, mức muốn cháo lên thổi thổi cho bớt nóng sau đó đút cho mèo nhỏ Thiên Dương.

Khóe mắt mèo nhỏ còn vươn giọt nước mắt trong lúc hắt xì, mặt cũng nóng ran ửng

đỏ. Phong Lâm không biết Thiên Dương có bao nhiêu gian xảo về cái nhiệt độ cơ thể ấy hử, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Thiên Dương! Nếu anh không thể chăm sóc được cho cơ thể mèo nhỏ thì anh cứ lại đây”

Thiên Dương chỉ chờ có thế, tung chiếc khăn ra sà vào lòng Phong Lâm khóc meo meo.

Ñạoi Hoa Cuộc 140

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỗoị Ñỗu

“Moew.....uw.....moew.....uw.....”

Phong Lâm thương tâm muốn chết vỗ lưng mèo nhỏ an ủi, “Được rồi! Thiên Dương anh đừng khóc nữa”.

“Moew.....moew.....”

Thiên Dương cúi cổ Phong Lâm dụi dụi mặt vào hõm vai cậu tranh thủ mấy

miếng đậu hũ. Tối đến, mèo nhỏ trườn ra bộ mặt tội nghiệp mặt cái áo dài tới đầu gối

tay cầm cái gối ôm mắt ngấn nước nhìn Phong Lâm đang đứng ở cửa phòng. Phong Lâm ngồi xuống xoa đầu mèo nhỏ Thiên Dương, nói “Muốn ngủ cùng sao?”.

“Moew.....”, mèo nhỏ Thiên Dương phụng hai má phồng phồng nhẹ cúi đầu.

Phong Lâm bế mèo nhỏ Thiên Dương lên để trên giường sau đó nói “Vậy tối nay anh ngủ ở đây, tôi ra phòng khách ngủ”.

Mèo nhỏ Thiên Dương trong lòng lại tính toán không cho Phong Lâm đi. Thế rồi mèo

nhỏ Thiên Dương hất xì mấy cái liền, giả vờ suy yếu nằm xuống nệm co ro run rẩy, tay đưa lên cầm ho khụ khụ.

“Moew.....huw.....khu.....”

Phong Lâm xót xa đặt tay lên trán mèo nhỏ Thiên Dương, “Nóng quá! Thôi thì tối nay tôi ngủ một đêm với anh”.

Mèo nhỏ Thiên Dương mắt sáng ngồi ngồi, nằm xích ra sau đó vỗ nệm phịch phịch

“Moew.....!”. Phong Lâm thở dài leo lên giường kéo chăn đắp lại cho mèo nhỏ

Thiên Dương. Mèo nhỏ Thiên Dương vui vẻ chui vào lòng ngực Phong Lâm miệng nhếch lên nụ cười gian trá.

Mèo nhỏ Thiên Dương không ngờ trong lúc quá phấn khích đã biến cái búp thành Thiên Dương người lớn còn bên dưới trần trụi cọ sát vào Phong Lâm. Mặt Phong

Lâm lúc này chính là không có lời nào chính xác để diễn tả, cậu một cước đá bay tên *** dạt nào đó ra khỏi phòng đóng cửa khóa chốt.

Thiên Dương bị đá cắm đầu vào tường chu mõng bóng lưng về phía cửa, máu chảy

Ñøøi Hoa Cuùc 141

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồøøi Ñồù

đầy đầu thở dài tiếc rẻ “Thiên Dương mày hưng phấn quá làm trật đường ray rồi! Haiz!!!!!!”.

Keng! Rẻng! Keng! Keng!

Mới sáng sớm mà đã ồn ào rồi, Phong Lâm dụi mắt kéo chăn ngồi dậy mở cửa đi

xuống lầu xem có chuyện gì mà tiếng ly tách, nắp nồi kêu leng xẻng dưới bếp. Vừa

mở cửa ra thì một màn khói đen thui lập tức xộc vào mũi, Phong Lâm hít phải vài hơi ho khụ khụ chạy nhanh xuống.

Trong căn bếp cách đây mấy tiếng đồng hồ còn khang trang, sạch sẽ bây giờ thì khói bay mịt mù, nguyên liệu bày đầy trên bàn, lửa lúc cao lúc thấp trên bếp. Phong Lâm

neho mắt chỉ thấy một dáng người cao lớn một tay cầm chảo tung lên tung xuống, một tay thì hết bỏ cái này đến bỏ cái kia vào.

Phong Lâm thấy lửa bốc lên cao sợ xảy ra hỏa hoạn lập tức chạy vào trong, “Thiên Dương.....khụ.....anh.....anh đang làm gì đó.....”.

Thiên Dương đang múa chảo nghe tiếng của cậu liền quay mặt qua nói “À.....! Tôi chỉ là muốn giúp cậu nấu bữa sáng thôi”.

“Nấu bữa sáng? Anh là đang đốt nhà tôi thì có! Mau tắt bếp đi!”

Phong Lâm đứng giữa màn khói hết lớn khiến Thiên Dương một trận hốt hoảng lập tức tắt gas. Phong Lâm giật dữ mặt đỏ bừng mở hết cửa trong nhà, qua khoảng một tiếng mùi khói mới tan đi bớt. Ngồi trên ghế sofa nhìn người nào đó vì lỗi lầm của mình mà mặt mày đen thui, tóc cũng cháy xém dựng đứng vài chỗ, Phong Lâm vừa mím môi nén cười vừa bắt chéo chân dạy dỗ Thiên Dương.

Nói tóm lại sau một màn rầy đe hăm dọa, Thiên Dương được đặt cách không phải

xuống bếp chỉ cần anh ngoan ngoãn lau nhà, chà rửa bồn cầu, lau cửa kính và vài việc

lặt vặt mà thôi. Thiên Dương vừa ngồi nghe vừa gật đầu hiểu hiểu, Phong Lâm nói một hồi khát khô cả họng nhìn anh sai bảo “Mau vào bếp lấy cho tôi ly nước”.

Thiên Dương đưa mắt nhìn lên môi trề ra nói “Không phải cậu nói tôi không cần vào bếp sao?”.

Phong Lâm nghe con mèo nào đó còn lên tiếng cãi lại cảm cái điều khiến long mắt

Ñạoi Hoa Cuùc 142

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồủ

lên hăm dọa “Tôi chỉ kêu anh đi lấy nước chứ có kêu anh đi nấu nước đâu hả?”.

Thiên Dương sợ hãi trước uy lực của Phong Lâm liền cuối đầu nhận lệnh “Dạ!”. Thôi thì nhập gia tùy tục, trước mắt nên lấy lòng còn chuyện sau này tính sau, dù gì Phong Lâm cũng không chạy thoát khỏi ma trảo của Thiên Dương mà.

Thiên Dương âm thầm chịu đựng tính khí của người yêu chạy vào bếp rót ly nước.

Xoảng!!!!!!!!!!

“Dương đầu ngốc! Tôi kêu anh lấy nước chứ không phải kêu anh đi đập ly có nghe không?????????”

Cuộc sống giữa mèo nhỏ Thiên Dương và Phong Lâm chỉ mới bắt đầu mà đã ồn ào náo nhiệt rồi. Chậc! Nếu mà hai đứa thành đôi thì không biết xảy ra chuyện dở khóc

dở cười gì nữa đây. Haiz!

Ñạoi Hoa Cuùc 143

36. Chương 36: Dương Đầu Ngốc Đi Làm

Vào một ngày lâu thật lâu sau đó, khi mà Thiên Dương đã ở nhà Phong Lâm được một tháng, cậu cảm thấy tên mèo nào đó vô công rồi nghề suốt ngày lau sạch nhà xong lại ngồi xem tivi đến tối mịt tối mù, chả làm ra được đồng lương nào giúp ích cho xã hội. Chính vì thế, Phong Lâm gọi Dương đầu ngốc vào phòng khách nói chuyện.

“Thiên Dương! Anh có muốn đi làm không?”

Thiên Dương nghếch mặt, trầm ngâm một lúc sau đó phán “Tôi nghĩ cận vệ hoàng gia thì không thể đi làm việc khác được đâu!”.

Mắt Phong Lâm lóe thành hai cục lửa đỏ ném cái điều khiển vào đầu con mèo nào đó, tức giận nói “Nếu vậy thì anh không cần ở nhà tôi nữa, mau đi làm cái công việc cận vệ gì đó của anh đi”.

Phong Lâm khoanh tay mắt dỗi quay sang chỗ khác thở phì phò. Thiên Dương bị ném bật ngã ra sau ghế sô pha té cái rầm xuống đất, anh ôm đầu từ từ ngoi lên chạy về phía cậu bóp chân bóp vai cho Phong Lâm cười lấy lòng “Không! Không! Tôi sẽ làm mà, cậu nói đi tôi nên làm gì thì thấy hợp”.

“Bóp bên này mạnh một chút”

“Dạ!”, Thiên Dương nhảy sang bên trái bóp vai cho Phong Lâm.

Phong Lâm nhắm mắt hưởng thụ sau đó nói “Hiện tại ở trường tôi đang làm thiếu một nhân viên. Ngày mai anh cứ đến nhận việc không cần phải phỏng vấn”.

“Thế.....không có yêu cầu gì khác sao?”

“Không có”

Thiên Dương nghĩ thầm trong bụng, dạo này Phong Lâm khi trở về nhà đều mang theo mùi của Hoàng tử Long Phương, thôi thì sẵn tiện đến đó thám thính tình hình sẵn tìm người luôn. Thế rồi Thiên Dương gật đầu đồng ý.

Phong Lâm thấy thế cũng hài lòng nhắc nhở “Ngày mai anh nhớ biểu hiện cho tốt, nếu bị sa thải tôi sẽ cắt khẩu phần ăn của anh”.

“Không! Đừng mà! Tôi sẽ cố gắng cậu cứ yên tâm”, Thiên Dương nghe nói miếng ăn của mình bị vơi đi thì không cam tâm rồi. Haiz! Đời nó bạc bẽo là thế.

Sáng hôm sau.

Nơi Hoa Cuộc 144

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

“Phong Lâm! Tôi mặc như vậy đi làm được không?”, Thiên Dương mặt cái áo thun ba lỗ, cái quần đùi ngắn tới bắp đùi, chân xot đôi dép lười đứng trước mặt Phong Lâm hỏi ngu.

Phong Lâm nhìn anh một lượt từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu, trừ bỏ gương mặt đẹp trai kia ra thì cái gì cũng xấu tệ. Phong Lâm trề môi dài ba thước, đôi mắt híp ngang lắc đầu nguây nguẩy.

“Xấu quá!”

Mặt Thiên Dương buồn xo, đôi vai cũng chùng xuống “Thế thì tôi không thể đi làm được rồi”.

Phong Lâm mặt than dần tên mèo nào đó đến cửa hàng thời trang mua cho một bộ quần áo chỉnh tề cho ra dáng con người một chút. Sau khi tân trang lại cho Thiên Dương, lúc anh bước ra khỏi phòng thay đồ Phong Lâm không khỏi một trận tim đập loạn, “Thật là tốn tiền cho tên này đi của gái mà”.

Nhìn mặt Phong Lâm ửng đỏ, Thiên Dương trong lòng cười thầm đi đến bên cạnh ngồi xuống đặt tay quàng qua ghế sau cổ cậu, ghé vào tai Phong Lâm nói lời muốn xì khói “Người yêu bé nhỏ! Cậu yên tâm! Ngoài cậu ra tôi không để ý ai đâu”.

Đầu Phong Lâm hiện lên vài sợi gân xanh, nắm chặt tay đâm vào mặt tên nào đó, sau xách túi đi ra ngoài. Thiên Dương nhìn theo bóng lưng cậu nhếch miệng cười “Yêu rồi”.

Đến trường, Phong Lâm giới thiệu Thiên Dương cho thầy Phó hiệu trưởng.

“Xin giới thiệu với thầy, anh ấy tên là Thiên Dương đến để ứng cử vào chức vụ lao công. Thầy thấy anh ấy có thể làm được thì nhận giúp em”

Thiên Dương đứng thẳng người ưỡn ngực, cong mông cho thầy Phó hiệu trưởng nhìn mặt.

Thầy Phó hiệu trưởng đứng đĩnh đứng lên đi vài vòng xung quanh Thiên Dương nhìn một lượt, sau đó nói “Cậu ta là nam mà! Có thể chà toilet nữ được sao? Nhưng như thế cũng thật quá biến thái đi. Chắc không nhận được rồi”.

Phong Lâm nghe thầy nói cũng có chút thất vọng, “Vậy thầy thấy trường chúng ta

còn thiếu nhân công cho công việc nào thầy có thể cho anh ta làm được không?”.

Thầy Phó hiệu trưởng nghĩ một hồi sau phát hiện ra một công việc rất quan trọng mà chưa có ai làm, thầy nói “Phong Lâm! Cậu có biết thầy Hiệu trưởng rất thích nuôi chó không?”.

Nỗi Hoa Cuộc 145

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Phong Lâm đầu một trận chảy mồ hôi hột. Đừng nói là bắt Thiên Dương đi chăn chó nhé. Sự thật quả không sai, thầy Phó hiệu trưởng nói tiếp “Mấy thầy cô trường chúng ta cứ loạn cả lên vì cứ mỗi sáng thầy Hiệu trưởng lại dắt chó lên trường rồi giao cho chúng tôi giữ. Haiz! Giữ chó cũng cực khổ lắm chứ. Mỗi tội dắt nó đi kiếm chỗ tè thôi cũng là một vấn đề. Khổ nỗi thầy ấy rất cưng hai con chó này lắm, do đó không thể để chúng mất dù chỉ một cọng lông”.

Nói đoạn thầy Phó hiệu trưởng quay sang nhìn Thiên Dương, “Cậu có bằng lòng nhận công việc giữ chó này không? Lương tháng ba triệu, bao ăn uống, hết tháng còn thưởng thêm một chai sữa tắm loại sang. Cậu thấy thế nào?”.

Thiên Dương cảm thấy khó xử, một cận vệ Hoàng gia như anh đây lại có ngày vinh hạnh được đi giữ chó. Há há! Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài mặt mũi còn để đâu. Thiên Dương đưa mắt sang nhìn Phong Lâm cầu cứu. Phong Lâm thấy anh một người kiêu ngạo như vậy làm công việc giữ chó cũng thật là quá nhẩn tâm đi, nên Phong Lâm cúi người nói với thầy Phó hiệu trưởng.

“Cám ơn thầy! Nhưng mà bây giờ em nhớ ra rằng bên căn tin cũng đang thiếu người rửa chén. Thôi thì cho Thiên Dương vào phụ bếp cũng được rồi ạ!”

Thầy Phó hiệu trưởng thất vọng, thật không thể kiếm được người giữ chó mà. Nhưng thôi, thanh niên trai tráng mặt mày sáng sủa như vậy mà đi giữ chó cũng uổng quá đi, nên thầy cho qua.

“Sao cũng được, cậu dẫn cậu ta đi nhận việc đi”

Thiên Dương thở phào nhẹ nhõm cùng Phong Lâm đi xuống căn tin, anh nói “May nhờ có cậu không thì phận cận vệ Hoàng gia này phải đi giữ chó rồi”.

Phong Lâm liếc xéo “Tôi thấy anh giữ chó cũng hợp lắm đó, thôi thì tôi quay lại nói với thầy Phó hiệu trưởng là anh muốn nhận công việc này nha”.

Thiên Dương cười hề hề sau cười lấy lòng, “Không! Không! Phong Lâm tốt với tôi nhất chắc không đối xử với tôi như vậy đâu”.

“Cái này chưa biết chừng! Nếu anh còn phá phách nữa tôi sẽ trục xuất anh ra khỏi nhà”

“Hê hê! Không có! Tôi nào có phá đâu chứ”

“Thế ai vừa mới thay cái nắp bồn cầu mới, ai vừa mới thay cửa kính mới, ai vừa mới thay van nước mới. Anh nói đi! Là tôi phá sao?”

“A à! Thì là tại tôi! Tại tôi mà, tôi hứa sẽ cố gắng làm việc cẩn thận hơn”

Nỗi Hoa Cuộc 146

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Dương đầu gối đứng nghiêm chỉnh làm động tác hoàng gia một tay đặt nơi ngực, một tay đặt sau lưng cứ như tôn Phong Lâm lên làm thánh nhân không bằng. Phong

Lâm xì mũi nói “Chỗ làm việc của anh đây?”,

Phong Lâm chỉ vào cái sàn nước nhỏ bé, ở đó có hai cái thau, một chai xà bông, một bông rửa chén, hai ba cái rổ. Hết.

Thiên Dương trở mắt ếch, lúc đi xuống còn ngỡ bồn rửa chén ít nhất phải đồ sộ bằng cái bể bơi chứ. Trời mà! Ai biết trước chữ ngờ đâu. Thế là Dương đầu ngốc mặt buồn xo, lải nhải rót nước mắt “Hức! Cận vệ Hoàng gia gì chứ! Đến cái tương lai xó xỉnh này phải làm một chân rửa chén quen, còn ngày nào cũng chịu áp bức bóc lột cứ như dân đen bị cường hào hiếp đáp....hức....”.

Phong Lâm nghe Dương đầu ngốc kể lể, đưa hai tay lên bả kêu rằng rắc mặt đen thui nói “Thế anh có muốn đi chăn chó hay là rửa chén đây?”.

Dương đầu ngốc nghe đến chữ chó là hãi rồi so với rửa chén thì ít nhục mặt hơn một chút.

“Thôi mà! Tôi rửa chén là được chứ gì!”

Dương đầu ngốc thất thối ngồi trên ghế, cả thân trên ngã xuống bàn khóc nhỏ. Phong Lâm thở dài một cái đi đến sau bếp bắt đầu dọn hàng ra bán. Thiên Dương bên này nhìn nói “Phong Lâm! Nhà cậu giàu có như thế tại sao phải đi làm cái công việc tầm thường vậy?”.

Phong Lâm vừa bê nồi nước lèo đặt trên bếp lò vừa trả lời “Tôi có lý do của tôi, anh đừng hỏi nhiều mau đến phụ tôi đem dưa muống để ra bàn đi”.

Dương đầu ngốc tò mò cái lý do riêng của Phong Lâm lắm, nhưng mà việc trước mắt nên tìm ra tung tích của Hoàng tử Long Phương rồi tính sau.

Đến giờ ra chơi, Thiên Dương dưới sự chỉ đạo của Phong Lâm thay vì rửa chén kiêm thêm chức vụ bồi bàn.

“Thiên Dương, tô này ở bàn số 2 còn tô này ở bàn số 5

Thiên Dương hai tay bưng hai tô chạy tất bật đến để trên bàn cho mấy học sinh thưởng thức. Anh đi tới đâu ánh mắt lóe hai hình trái tim đến đó. Chẳng là Thiên Dương quá đẹp trai đi nên cô nữ sinh nào cũng muốn lọt vào tầm ngắm của anh cả.

“Thiên Dương, bàn số 6

Phong Lâm vừa múc tô phở vừa liếc xéo về phía Dương đầu ngốc đang cười ha hả nói chuyện ba láp ba xàm với người ta. Thiên Dương nghe cậu gọi liền nhanh chóng

Ñơi Hoa Cuộc 147

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏi Ñừ

tạm chia tay với mấy em xinh đẹp đi đến phía sau lưng Phong Lâm tay đặt hờ qua eo cậu nói nhỏ “Cậu không thích tôi nói chuyện với người khác sao?”.

Đầu Phong Lâm nổi vài sợi gân xanh “Anh bớt nói nhảm đi! Mau! Khách chờ kia!”.

“Tuân lệnh! Người yêu bé nhỏ”

Thiên Dương thổi vào tai Phong Lâm sau đó cười thoải mái bưng tô phở đến bàn số 6. Phong Lâm vừa tức vừa đỏ mặt trách, “Tên Dương đầu ngốc biến thái! Anh hay lắm! Lát nữa anh sẽ biết tay tôi”.

“Ha ha ha”

37. Chương 37: Chạm Mặt

“Thiên Dương! Anh rửa mấy cái tô đó xong rồi đi vòng trường tham quan đi”, Phong Lâm vừa lau bàn vừa nói.

Thiên Dương tay dính đầy bột xà bông, trên mặt cũng dính một bột bong bóng trắng gió thổi qua cứ bay bay, từng giọt mồ hôi chảy dài xuống phía cổ. Thiên Dương lắc vai quệt lên trán, tay tiếp tục lấy cái tô khác lên rửa.

“Thế cậu làm người hướng dẫn cho tôi đi, tôi sợ lạc lắm đó”, nói được rồi còn trề cái mỏ ra như mỏ heo, Phong Lâm liếc mắt cầm lên cái khăn vắt lên sợi dây đi đến sau bếp bưng cái nồi to để kê bên Thiên Dương, nói “Anh muốn thì mau rửa hết chỗ này đi”.

Thiên Dương ngó quanh đồng tô cao ngất ngưỡng ngang tầm mắt thì thở dài, tay cầm bông rửa từng cây dưa buồn thiu ngốc ngốc trả lời “Biết chừng nào mới xong chứ! Chắc tới tối còn chưa xong đâu!”.

Phong Lâm ngồi xuống bên cạnh “Muốn tôi giúp không?”.

Thiên Dương trề môi nghiêng người ánh mắt không tin tưởng nhìn Phong Lâm “Thật không đó?”.

Phong Lâm kéo cái ghế nhỏ ngồi xuống, tráng mấy cái tô úp lên rổ “Nếu anh không muốn tôi đi rồi đừng có giữ tôi lại nha”.

Thiên Dương thấy Phong Lâm ngồi kê bên cũng có cái gì đó vui vui trong lòng, anh vớt bọt xà bông trắng trét lên má cậu. Phong Lâm bị trét đầy má cũng không vừa hai tay hót một bùm nước trong thau tạt vào con mèo ngu ngốc kia.

Một màn ta bắn bọt người tạt nước, sau khoảng thời gian quay chậm cứ như trong phim tình cảm sến súa. Tưởng tượng chút nhè nhìn cảnh này có mà liên tưởng hai người đang trên bờ biển mênh mông nước, anh tát nước vào em, em tát nước vào anh hai ta hi hi ha ha cười đùa. Chậc! Nhìn lại hai đứa con trai to lớn ở ngay sần rửa chén nhỏ xíu mà cứ tưởng đi chơi biển, tát một hồi hai đứa cứ như chuột lột.

“Thiên Dương! Anh hay lắm! Cho anh chết”, Phong Lâm cầm nguyên vòi nước mở hết công suất bắn nước về phía Thiên Dương. Thiên Dương bị bắn đến ướt nhẹp tay đưa lên đỡ trước mặt còn hai con mắt cứ liếc xung quanh xem có cái gì dùng để trả đũa Phong Lâm không. Thấy được cái chảo to treo lủng lẳng trên tường, thôi thì lấy làm bĩa đỡ nước vậy. Thế là Thiên Dương một tay cầm chảo một tay cầm chổi nhảy tung tung như mấy đứa trong phim hành động hay nhảy mở màn tưởng mình võ công cao vậy mà sau đó lại chết trước.

Nơi Hoa Cuộc 149

Aùn Mẫng Còu Theả Cheát Ngồôoi Nồu

Sự thật chứng minh, dù có chảo có chổi Thiên Dương vẫn cứ thất bại thảm hại. Đùa một hồi Phong Lâm cảm thấy chán rồi liền tắt vòi nước kéo Dương đầu ngốc còn đứng lắc lắc cái đầu cho bay nước nhấn anh xuống cái ghế nhỏ, dúm cho cục bông rửa chén nói “Rửa nhanh, không thì khỏi đi đâu”.

Tan trường. Hải Minh đứng trước cửa lớp chờ Giang đầu thối.

“Hải Minh! Tao về trước, mày ở lại chờ thầy Giang à”, thằng bạn ngồi cùng bàn hỏi.

Hải Minh ôm cặp trả lời “Ừ! Mày về trước đi”.

“Bye!”

“Bye!”

Giang đầu thối đi trên hành lang mặt hầm hầm từ đằng xa, Hải Minh thấy thế chạy lại vớt cặp mình vào tay Giang đầu thối.

“Giang đầu thối, ai chọc vào quả bom nổ chậm anh vậy?”

Giang đầu thối hai tay chụp lấy cái cặp to dùng của Hải Minh sau đó vắt lên vai vừa đi xuống cầu thang vừa nói “Không có gì? Chẳng qua trong lớp anh dạy có đứa không làm được bài toán cơ bản thôi! Hải Minh lát cậu ở lại trường sao?”.

Hải Minh mở vỏ hai cây kẹo mút cam đút cho Giang đầu thối một cây, “Chiều nay phải học thể dục nữa, về nhà được có chút xíu là phải lên tiếp rồi, thôi thì ở lại luôn”.

Giang đầu thối không nói gì, hôm nay đến trường lại phát hiện ra khí tức của con mèo chết tiệt nào đó khi còn ở quá khứ từng đánh nhau mấy chục lần lúc cả hai còn ở trường tắm mưa. Gì chứ, con mèo đó biết nhiều bí mật của Giang đầu thối lắm nha. Giả dụ, Giang đầu thối khi chưa thành Xà Vương, Thiên Dương là con mèo đen nhỏ xíu còn Giang đầu thối còn là con rắn bé tí teo. Trong lúc nằm phơi nắng trong sân chẳng may

bị con gà tưởng Giang đầu thối là con sâu xám, cục ta cục tác chạy đến mổ cái chóc vào lưng Giang nhà ta. Giang đầu thối nước mắt nước mũi bắn tung tóe la e é, Thiên Dương đang nằm trên cây nghe tiếng kêu cứu của thằng bạn nổi khố cũng nhanh chóng nhảy xuống cứu khổ. Mấy hôm sau trên lưng Giang đầu thối bé bỏng vẫn còn sưng một cục đỏ hỏn. Chuyện này mà để Hải Minh biết chắc cười anh đến mà chui vào lỗ.

“Không biết thằng ấy chạy đến tương lai làm cái quái gì đây?”

Hải Minh đi bên cạnh nghe anh lầm bầm, quay sang hỏi “Anh có chuyện gì sao?”.

“À! Không! Hải Minh mình đi ăn trưa đi”

Nơi Hoa Cuộc 150

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Anh nắm tay cậu dẫn đi trên sân trường đầy nắng gió thổi bay những chiếc lá vàng

xào xạc rơi xuống đất, thấp thoáng xa xa vài tà áo dài trắng muốt đi trên hành lang.

“Phong Lâm, đồ ướt hết rồi mình phải làm sao đây?”, Thiên Dương mặt khó xử nhìn quần áo trên người mình.

Phong Lâm cười cười “Thế thì anh đừng mặc nữa, cởi ra cho mát”.

Thiên Dương ngốc ngốc tin lời Phong Lâm cũng một trận lột đồ mình ra, Phong Lâm vừa mới bưng rổ dưa quay sang nhìn Thiên Dương tay cũng run run suýt đánh rơi cái rổ. Phong Lâm mặt đen thui “Anh ngốc thật hay ngốc giả bộ vậy?”.

Thiên Dương đang định cởi bỏ cái quần nhỏ cuối cùng trên người, Phong Lâm lập tức chạy lại ngăn cản hành động nguy hiểm sắp xảy ra, “Thiên Dương, anh định làm gì?”.

“Thì cậu bảo là cởi ra cho mát mà. Sao vậy? Không thể cởi sao?”

Phong Lâm nắm lấy tai Thiên Dương kéo ngược lên, nghiêng rằng nói “Anh.....anh đúng là Dương đầu ngốc. Ngay cả lời nói đùa cũng không phân biệt được nữa là sao?”.

“Da da da! Đau mà! Vậy đồ ướt hết rồi cậu bảo làm sao đây?”

Phong Lâm thả tay ra sau đó đi vào trong bếp lấy ra hai bộ đồ để sẵn phòng khi những việc như vậy xảy ra còn có đồ thay. Cậu ném cho Thiên Dương một bộ nói “Mặc vào”.

Thiên Dương chụp lấy bộ đồ cười hê hê “Phong Lâm sao cậu không lấy ra sớm, suýt nữa là tôi quay về tuổi thơ rồi đấy chưa”.

Phong Lâm liếc mắt, “Anh còn lải nhải nữa là miễn đi đâu”.

“Thôi mà! Tôi thay xong rồi nè!”, Phong Lâm nhìn tên mèo nào đó mặc đồ chỉnh tề sau đó nói, “Anh muốn đi đâu đầu tiên”.

Thiên Dương chạy ra ngoài nheo nheo mắt nhìn lên trời, lại chạy vô lắc tay Phong Lâm “Đi ăn chút gì đi tôi đói quá”.

Phong Lâm thấy tên nào đó xịu mặt năn nỉ, tay xoa lên cái bụng của mình cũng mềm lòng dẫn anh ta đi ăn.

“Hải Minh ăn cái đùi gà này đi”, Giang đầu thối gắp cái đùi gà của mình để sang đĩa của Hải Minh.

Nơi Hoa Cuộc 151

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Hải Minh hai tay cầm hai cái đùi vui vẻ cắn xuống, bên mép còn dính mỡ toàn là mỡ, Giang đầu thối đưa tay lên quẹt ngang miệng cậu sau đó mút ngón tay mình.

“Ngon”

Hải Minh đơ vài giây sau đó tiếp tục cắn đùi gà.

“Thiên Dương, anh ăn từ từ thôi coi chừng mắc nghẹn đó”, Phong Lâm thở dài nhìn Thiên Dương hai tay cầm hai cái cánh gà cắn cắn.

“Ậu.....au.....oăn...i.....ông....uội.....ó.....” (Cậu mau ăn đi không nguội đó)

Phong Lâm cầm cái muống khô vào trán Thiên Dương một cái póc “Ăn lo ăn đi còn ở đó nói chuyện”.

Thiên Dương cười hề hề. Cách cái bàn bên này Giang đầu thối cũng đang nhắc nhở Hải Minh “Hải Minh cậu ăn từ từ thôi, không thì sẽ khó tiêu lắm”.

Hải Minh múc muống canh lên húp cái rột cuốn trôi mấy hột cơm vào trong bụng, ngã người ra sau lấy cây tăm xỉa răng thỏa mãn “Ngon quá”.

“Nếu no rồi thì mình vào trường thôi. Ở phòng giáo viên có cái giường nhỏ, trưa nay cậu cứ lên đó nằm nghỉ khi nào tới tiết học rồi dậy”.

Hải Minh vo vo cái bụng cần tròn, khó khăn đứng lên trả lời “Ừ! Anh đi tính tiền đi”.

Giang đầu thối cầm cặp của cậu vắt sau lưng chạy đi trả tiền, cùng Hải Minh đi vào trường. Hai người đi lướt qua cặp nào đó còn đang chí chóc phía sau.

“Thiên Dương! Tôi nói bao nhiêu lần anh mới chịu nghe hả? Ăn cơm xong không được chạy đó biết không?”

Thiên Dương tính tình ngang bướng đương nhiên là nghe tai này lọt qua tai kia rồi, chạy nhanh ra ngoài lại va phải hai người đang đi phía trước.

“A.....”

“Hải Minh, cậu có sao không?”, Hải Minh bị Thiên Dương đụng phải cánh tay ngã trúng cái ghế bên cạnh, Giang đầu thối thấy thế liền nhanh chóng đỡ cậu dậy.

Phong Lâm bên này thấy Thiên Dương lại gây ra chuyện chạy tới xin lỗi.

“Hải Minh, cậu không sao chứ?”, trên mặt Phong Lâm hiện lên sự lo lắng.

Nhại Hoa Cuộc 152

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗỏoỉ Nỗỏu

Hải Minh tay xoa chỗ đau cười lắc đầu “Tôi không sao, anh yên tâm chỉ bị xây xát nhẹ thôi”, Giang đầu thối đau lòng muốn chết ngay cả anh còn nâng Hải Minh như

trứng húng như bông, hướng chỉ để cậu bị thương, anh quay sang định trách tên kia.

“Anh Giang cho tôi xin lỗi, anh ta không cố ý đụng phải Hải Minh đâu. Xin anh bỏ qua nha”, Phong Lâm nhìn sắc mặt của Giang đầu thối không tốt cũng liền nói đỡ cho Thiên Dương.

Hải Minh lắc lắc vai Giang đầu thối “Tôi không sao! Anh ta cũng không cố ý đâu, thôi mình vào trường đi”.

Giang đầu thối nghe cậu nói vậy cũng thở dài một cái, quay sang Phong Lâm nhắc nhở “Lần sau nói anh ta đi đứng cẩn thận một chút”.

Phong Lâm cúi người gạt đầu “Được! Được! Tôi sẽ nói với anh ta mà. Hai người đi cẩn thận”.

Lúc này Thiên Dương mới từ mặt đất lò mò đứng dậy lại bị Phong Lâm cốc một cái rõ đau vào đầu.

“Ai.....đau! Phong Lâm, hai người khi này là ai vậy?”

“Là người quen thôi! Anh đó, tôi thật hết cách với anh mà”

Thiên Dương ôm đầu chạy ra nhìn theo bóng lưng hai người sau đó lắc đầu “Chắc không phải đâu?”.

Nhại Hoa Cuộc 153

38. Chương 38: Thiên Dương Có Con?

“Phong Lâm, lúc trưa tôi thấy cậu hình như rất lo lắng cho cái cậu mà tôi va phải. Nói đi, cậu với cậu ta quan hệ thế nào?”

Phong Lâm đang ngồi đọc báo lại vì tên nào đó quấy rầy nhieu mày khó chịu trả lời “Tôi và cậu ta có gì thì cũng đâu liên quan đến anh”.

Thiên Dương cảm thấy hụt hẫng trước câu trả lời của Phong Lâm, anh xoay người lại đặt hai tay lên đùi nắm chặt, “Vậy tôi đi đây một chút”.

Phong Lâm không nói gì vẫn cứ tiếp tục lật qua trang khác xem tin tức mới. Thiên Dương đứng dậy ra ngoài. Ban đêm loài mèo thường rất nhạy, so với việc tìm người thì ở cái nơi thành phố rộng lớn này cũng có chút khó khăn. Loáng một cái một con mèo đen nhảy lên tường rào chạy nhanh đến trường bắt đầu tìm kiếm.

Mèo nhỏ Thiên Dương đứng trước cổng chun mũi xuống đất ngửi ngửi theo mùi của Hoàng tử Long Phương, anh vừa đi vừa nghĩ “Sao mình giống chó thế!”.

Đi khoảng một đoạn sau khi đã qua năm cái ngã tư, một cây cầu dài, hai cái đường ray xe lửa, Thiên Dương cảm thấy mình càng đi càng xa thành phố. Ngoảnh mặt lại mèo nhỏ Thiên Dương miệng đựng tới đất hai tròng mắt trắng dã.

“Méo.....! Meo....meo.....méo....meo....” (Đây là đâu vậy?)

Mèo nhỏ Thiên Dương hai tai cụp xuống thất thiếu đi về. Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này ngay cả con chuột cũng không thấy thì làm gì có người cơ chứ. Thiên Dương cảm thấy từ khi đến tương lai năng lực của anh hình như bị giảm đi một chút mấy ngày rồi toàn đi lạc thôi, chắc do sốc nhiệt độ hay thời tiết gì đó.

Thiên Dương lại đi qua hai cái đường ray xe lửa, một cây cầu dài. Anh dừng chân nơi giữa cầu ngẩng nhìn vầng trăng sáng vành vạnh treo giữa trời, cái đuôi cũng ngoe nguẩy.

“Moew.....!”

Dưới ánh trăng là một con sông rộng, lấp lánh những ngọn sóng nhỏ, gió thổi mơn man lay động mấy sợi lông râu của mèo nhỏ Thiên Dương.

“Meo.....!”

(Thiên Dương chú thích: Tiếng ‘meo’ này không phải của tôi =..=)

“Meo.....!”

Nãi Hoa Cuộc 154

Aùn Mãng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏi Nồu

(Thiên Dương chú thích: Tiếng ‘meo’ này không phải của tôi =..=)

“Meo.....!”

(Thiên Dương chú thích: Cũng không phải của tôi >.<)=” trên=” đầu=” mèo=” nhỏ=” thiên=” dương=” nổi=” vãi=” sợi=” gân=” xanh=” mây=” sợi=” lông=” râu=” cũng=” giắt=” giắt,=” anh=” đưa=” một=” chân=” trước=” ra=” đánh=” vào=” đầu=” con=” mèo=” nhỏ=” khác=” đang=” cọ=” cọ=” vào=” đầu=” anh.=” đáng=” thương=” con=” mèo=” kia=” tự=” đứng=” ởđầu=” chui=” ra=” cho=” bịđánh=” toi=” tở=” không=” biết.=” mèo=” nhỏ=” thiên=” dương=” liếc=” mắt=” nhìn=” con=” mèo=” con=” kế=” bên.=” “meo.....!”=” (mày=” là=” ai?)=” chú=” mèo=” con=” giống=” hết=” thiên=” dương=” y=” đúc,=” từ=” mặt=” đất=” xiêu=” vẹo=” ngồỉ=” dậy,=” trên=” khóe=” mắt=”

còn=" động=" giọt=" nước.= " "meo!...uw...moew...."=" (ba!=" con=" là=" con=" ba=" mà)=" thiên=" dương=" hết=" hôn=" tự=" dưng=" đi=" tìm=" người=" lại=" lòi=" đầu=" ra=" anh=" đi=" gian=" dúi=" với=" con=" mèo=" cái=" nào=" để=" ra=" thẳng=" cu=" trước=" mắt=" chữ=" thiên=" dương=" lại=" giờ=" chân=" trước=" cốc=" vào=" đầu=" đưa=" trẻ=" "meo.....méo.....meo.....meo....."=" (tao=" nhớ=" không=" có=" vợ=" thể=" làm=" sao=" có=" con=" đượrchả!=" chú=" mèo=" nhỏ=" rơi=" nước=" mắt=" "meo.....meo.....meo.....?"=" uw.....!=" (thế=" ba=" làm=" ba=" con=" được=" không?"=" hức.....!=" thiên=" dương=" một=" trận=" lác=" đầu=" thủ=" thể=" chuẩn=" bị=" chạy=" "meo.....méo.....méo.....meo....."=" (mày=" giết=" chết=" tao=" luôn=" đi!)=" "meo...uw.....uw....."=" (hức!=" con=" không=" có=" mẹ!=" ư.....con=" bị=" lạc=" rồi!)=" .=" .=" .=" mèo=" nhỏ=" thiên=" dương=" nguẩy=" đuôi=" đi=" đằng=" trước=" chú=" mèo=" con=" nho=" nhỏ=" chạy=" theo=" sau=" mỗi=" khi=" thiên=" dương=" quay=" mặt=" lại=" đều=" làm=" chú=" mèo=" nhỏ=" giật=" mình=" ngòi=" xuống=" mặt=" cũng=" gần=" đụng=" tới=" đất=" buồn=" thiu=" vềđến=" nhà=" mèo=" nhỏ=" thiên=" dương=" biến=" thành=" ãoai=" hoa=" cuộc=" 155=" àn=" maing=" coù=" theã=" cheát=" ngồoai=" ão=" người=" tất=" nhiên=" không=" có=" mảnh=" vãi=" che=" thân=" rồi=" thiên=" dương=" bé=" lên=" chú=" mèo=" con=" cảnh=" cáo=" "chỉđược=" ở=" không=" được=" lại=" gần=" phong=" lâm=" nghe=" chưa?"=" chú=" mèo=" nhỏ=" ngân=" ngắn=" nước=" mắt=" "moew.....!=" sáng=" hôm=" sau=" "á.....a....."=" phong=" lâm=" hai=" tay=" cầm=" cái=" gối=" đánh=" liên=" tiếp=" vào=" con=" mèo=" lỏa=" thể=" khi=" biến=" thành=" người=" cũng=" không=" tìm=" được=" cái=" quần=" để=" mà=" mặc=" thiên=" dương=" đang=" ngủ=" lại=" bị=" kiểu=" đánh=" thức=" bạo=" lực=" của=" phong=" lâm=" không=" khỏi=" nhú=" mày=" mấy=" buổi=" tối=" liền=" đêm=" nào=" cũng=" đi=" tìm=" tung=" tích=" của=" hoàng=" tử=" long=" phương=" có=" được=" ngủ=" ngon=" giấc=" bao=" giòđầu=" hôm=" nay=" mới=" bò=" được=" vào=" nhà=" là=" hai=" mắt=" dúi=" lại=" rồi=" sao=" còn=" thời=" gian=" mà=" đi=" mặc=" đồchữ=" thiên=" dương=" không=" nói=" cũng=" không=" phản=" kháng=" cứ=" nằm=" đó=" nhắm=" hai=" mắt=" mà=" ngủ=" phong=" lâm=" đánh=" một=" hồi=" cũng=" chẳng=" thấy=" tên=" kia=" hó=" hé=" cũng=" nuốt=" xuống=" cơn=" giận=" đi=" đánh=" răng=" "moew..."=" phong=" lâm=" vừa=" định=" mở=" cửa=" lại=" nghe=" được=" tiếng=" mèo=" con=" kêu=" cậu=" xoay=" mặt=" nhìn=" người=" nào=" đó=" vẫn=" còn=" ngủ=" trên=" giường=" "moew....."=" phong=" lâm=" tìm=" khắp=" phòng=" một=" lượt=" cũng=" không=" thấy=" con=" mèo=" nào=" hết=" "kỳ=" lạ!=" mèo=" nhà=" ai=" kêu=" hoài=" vậy=" chứ?"=" chú=" mèo=" con=" lông=" đen=" từ=" trên=" nóc=" từ=" quần=" áo=" nhảy=" xuống=" trước=" mặt=" phong=" lâm=" đi=" đến=" cọ=" cọ=" vào=" chân=" phong=" lâm=" lấy=" lòng=" sau=" đầu=" phong=" lâm=" một=" trận=" sấm=" chớp=" ì=" dùng=" nhìn=" con=" mèo=" nhỏ=" trước=" mặt=" "thiên=" dương!=" anh=" đi=" bây=" với=" con=" mèo=" cái=" nào=" hả?"=" giờ=" còn=" dẫn=" con=" về=" nữa=" chứ!=" "moew....."=" mắt=" mèo=" con=" long=" lanh=" lại=" long=" lanh=" gương=" mặt=" nhỏ=" nhẵn=" nhìn=" phong=" lâm=" chớp=" chớp=" mắt=" phong=" lâm=" chính=" là=" luôn=" đầu=" hàng=" trước=" sinh=" vật=" nhỏ=" huống=" chi=" cậu=" lại=" là=" người=" đặc=" biệt=" thích=" mèo=" nha=" "oáp.....hơ.....hơ....."=" ãoai=" hoa=" cuộc=" 156=" àn=" maing=" coù=" theã=" cheát=" ngồoai=" ão=" thiên=" dương=" ngủ=" một=" giấc=" no=" say=" ngòi=" dậy=" vương=" vai=" kéo=" chần=" đi=" xuống=" lầu=" trước=" khi=" đi=" không=" quên=" mặc=" vào=" cái=" quần=" đùi=" nếu=" không=" đầu=" sẽ=" bị=" trọng=" thương=" mất=" anh=" đi=" xuống=" nhà=" bếp=" không=" thấy=" phong=" lâm=" đầu=" lác=" lác=" vai=" rót=" ly=" nước=" uống=" lấy=" hơi=" đứng=" trước=" cửa=" thiên=" dương=" cảm=" thấy=" hơi=" lạ=" phong=" lâm=" không=" nói=" không=" rằng=" tựdưng=" đi=" đâu=" không=" biết=" anh=" thở=" dài=" đi=" vào=" trong=" ngòi=" xem=" tivi=" đến=" khoảng=" chín=" giòphong=" lâm=" túi=" lớn=" túi=" nhỏđi=" vô=" nhà=" thiên=" dương=" thấy=" thể=" cũng=" đứng=" dậy=" đến=" xách=" phụ=" mặt=" trách=" "phong=" lâm=" mới=" sáng=" sớm=" cậu=" đi=" đâu=" vậy=" hả?"=" phong=" lâm=" mặt=" lạnh=" tanh=" liếc=" mắt=" về=" thiên=" dương=" lúc=" này=" thiên=" dương=" mới=" chú=" ý=" đến="

tay=" của=" phong=" lâm=" đang=" ôm=" một=" cục=" bông=" màu=" đen=" thui=" thui=" "moew...."=" trên=" đầu=" thiên=" dương=" chảy=" vài=" sợi=" hắc=" tuyền,=" khóe=" môi=" giật=" giật=" "phong=" lâm.....tôi.....con=" mèo=" này.....nó.....".=" "nó=" là=" con=" anh?"=" thiên=" dương=" xanh=" mặt,=" nói=" "kh...ô...ôn...ng...!"=" "anh=" đùng=" cổ=" giải=" thích,=" nó=" giống=" anh=" y=" đúc=" đùng=" nói=" anh=" nhặt=" nó=" về.= " tôi=" không=" tin=" đầu!=" nói=" rồi=" phong=" lâm=" đi=" đến=" sô=" pha=" ngòi=" xuống=" đặt=" mèo=" con=" lên=" đui=" vuốt=" nhẹ đầu=" nó,=" "tôi=" không=" trách=" gì=" anh=" nhưng=" ít=" ra=" anh=" phải=" có=" trách=" nhiệm=" đi=" tìm=" mẹ=" nó=" về.= " mèo=" con=" sống=" thiếu=" mẹ=" nó=" sẽ=" cô=" đơn=" lắm".=" thiên=" dương=" cúng=" hòng,=" mồ=" hôi=" đổ đầy=" người,=" biết=" trước=" phong=" lâm=" sẽ=" hiểu=" lâm=" thì=" không=" mềm=" lòng=" rủ=" lòng=" thương=" mà=" dẫn=" nó=" về.= " thiên=" dương=" đáng=" thương=" chạy=" đến=" năn=" nỉ=" lẫn=" giải=" thích=" "phong=" lâm=" mọi=" việc=" không=" như=" cậu=" nghĩ đâu!=" đêm=" qua=" tôi=" lại=" đi=" tìm=" tung=" tích=" của=" hoàng=" tử=" long=" phương=" trên=" đường=" về=" thấy=" nó=" coi=" cut=" một=" mình=" nên=" mới=" dẫn=" về=" thôi.= " phong=" lâm=" cậu=" phải=" tin=" tôi,=" những=" điều=" tôi=" nói=" đều=" là=" sự=" thật.= " tôi=" không=" có=" phản=" bội=" cậu=" đâu!=" phong=" lâm=" vẫn=" cứ=" vuốt=" đầu=" mèo=" nhỏ=" rồi=" lại=" khều=" khều=" cổ=" nó,=" cảm=" thấy=" lời=" này=" của=" thiên=" dương=" làm=" cho=" cậu=" nhẹ=" nhõm,=" "như=" vậy=" anh=" cũng=" phải=" có=" trách=" nhiệm=" trông=" nom=" chăm=" sóc=" nó=" đang=" hoàng,=" sao=" có=" thể để=" nó=" đôi=" chữ=" nếu=" sáng=" mà=" tôi=" không=" phát=" hiện=" ra=" có=" mà=" nó=" chết=" rồi".=" "moew....",=" mèo=" nhỏ=" rưng=" rưng=" nước=" mắt=" lên=" án=" người=" nào=" đó.= " ãoì=" hoa=" cuộc=" 157=" àùn=" maĩng=" coù=" theỏ=" cheỏt=" ngỗôoì=" ãoừ=" thiên=" dương=" nhìn=" thái=" độ=" chú=" mèo=" con=" thật=" muốn=" đánh=" cho=" một=" cái.= " tay=" vừa=" mới=" giolên=" thì=" bắt=" gặp=" ánh=" mắt=" như=" muốn=" giết=" người=" của=" phong=" lâm=" liếc=" qua=" lại=" làm=" anh=" rụt=" về.= " phong=" lâm=" lẹ=" nhỏ=" rơi=" nói=" "đã=" biết".=" phong=" lâm=" chỉ=" chỉ=" mấy=" cái=" túi=" "trong=" đó=" có=" đủ=" sữa=" cho=" mèo nhỏ=" dùng=" trong=" một=" tháng,=" áo=" ấm,=" chăn=" nhỏ=" có=" cả=" nhà=" cho=" nó=" nữa.= " lát=" anh=" đi=" ráp=" cái=" nhà=" lại=" rồi=" đặt=" nó=" trong=" phòng=" của=" tôi.= " còn=" thức=" ăn=" nữa=" mỗi=" ngày=" ba=" bữa=" anh=" phải=" pha=" bột=" cho=" nó,=" mèo=" ăn=" ít=" lắm=" anh=" pha=" vừa=" đủ=" thôi.= " còn=" nữa=" từ=" nay=" anh=" là=" cha=" của=" nó,=" anh=" phải=" có=" trách=" nhiệm=" giáo=" dục=" cũng=" như=" dạy=" nó=" cách=" đi=" bự=" chỗ=" nào=" và=" vệ=" sinh=" như=" thế=" nào=" nghe=" chưa".=" thiên=" dương=" gặt=" đầu=" hiểu=" hiểu=" còn=" trong=" lòng=" thì=" muốn=" đánh=" chết=" con=" mèo=" nào=" đó.= " chú=" mèo=" nhỏ=" nhìn=" thấy=" ánh=" mắt=" đầy=" sát=" khí=" của=" thiên=" dương=" một=" trận=" rùng=" mình=" nằm=" co=" ro,=" im=" thin=" thít.= " phong=" lâm=" liếc=" xéo=" mắt=" bời=" thêm=" "nếu=" tôi=" biết=" anh=" ức=" hiếp=" mèo=" nhỏ,=" con=" mèo=" như anh=" đùng=" mơ=" nữa=" bước=" vào=" nhà".=" "dạ!=" đại=" phu=" nhân,=" tiểu=" phu=" quân=" đây=" biết=" rồi=" mấy=" ngày=" sau=" mọi=" chuyện=" lại=" càng=" phức=" tạp=" hơn,=" lần=" này=" không=" phải=" là=" mèo=" con=" nữa=" mà=" là=" một=" bày=" mèo=" cái=" đứng=" trước=" cửa=" nhà=" đánh=" ghen=" giành=" thiên=" dương=" đẹp=" trai=" nhất=" xóm=" mèo.= " hai=" con=" sâu=" lông=" trên=" trán=" phong=" lâm=" kéo=" gần=" sát=" vào=" nhau,=" khóe=" môi=" giật=" giật,=" cậu=" tức=" giận=" ngòi=" dậy=" đánh=" con=" mèo=" lỏa=" thể=" nằm=" bên=" cạnh.= " phong=" lâm=" hét=" lớn=" "thiên=" dương!=" anh=" mau=" đi=" giải=" quyết=" đám=" bạn=" gái=" của=" anh=" đi....."=" ãoì=" hoa=" cuộc=" 158=" àùn=" maĩng=" coù=" theỏ=" cheỏt=" ngỗôoì=" ">

39. Chương 39: Giang Đầu Thối Chơi Khăm Dương Đầu Ngốc

Thật ra nếu bàn về việc tại sao Thiên Dương luôn đi lạc về đêm ấy, có nói chắc hai ngày hai đêm cũng chưa nói hết. Tóm tắt lại một chút, khoanh vùng nghi phạm lại một chút, lọc ra đối tượng lại một chút thì sẽ thấy được có một người ngồi trên mái ngói trường tây đang quơ quơ đặt lịch.

Giang đầu thối cũng chưa biết được Thiên Dương hiện giờ đang ở đâu, nhưng ngày nào vào trường cũng nghe cái mùi mèo thối thối thì không thể ư nổi. Điều tra thêm một chút, cố gắng tranh thủ ban đêm dành ra hai giờ đồng hồ một chút, lọc đối tượng khả nghi từ những con mèo xung quanh một chút.

Giang đầu thối ngồi mấy đêm liền ở trường xem có động tĩnh gì lạ không. Đến đêm thứ năm, tức là bốn ngày trước Giang đầu thối không được ngủ tốt cho lắm, sắc mặt tối thui thui nằm dài trên mái nhà mút kẹo. Mút hết ba cây kẹo rồi con mèo chết tiệt kia mới xuất hiện. Đôi mắt màu xám tro thất lại thành một đường hẹp dài thẳng đứng trong con ngươi, Giang đầu thối nhếch môi nhìn xuống thẳng bạn nói khó lông đen thui thui.

Anh tạo ra hai luồng khí một của anh, hai là của Hải Minh và một số luồng khí khác trước cổng trường. Cốt yếu xem thử Thiên Dương muốn làm gì.

Thiên Dương đi vòng vòng quanh sân trường nhảy lên ghế đá cuộn người thở dài.

“Moew.....uw.....mwoe.....moéo.....meo.....” (n chữ ‘meo’)

(Mấy cha lão làng chết tiệt. Ăn không ngồi rồi suốt ngày bắt tôi đi làm đầu này, bắt đi làm đầu kia tưởng tôi là osin chắc. Xì!!!!!! May cho mấy ông là tôi đây tìm được vợ rồi nhé, cơ mà không có khả năng sinh con cho mấy ông bỗng bẻ rồi. Thấy mà

thương nhưng thôi cũng kệ)

Giang đầu thối dỏng tai lên nghe thẳng bạn phàn nàn cũng phì cười. Anh ngồi trên này cầm mấy cục đá ném vào đầu con mèo đen nào đó đang lải nhải.

“Méo.....uw.....!”

Thiên Dương bị trúng đạn ngay đầu đau điếng liền xù lông đứng dậy nhìn dáo dác tìm thủ phạm. Đáng tiếc Giang đầu thối đang dùng thuật ẩn thân nha. Anh cầm lên cục đá khác tiếp tục ném, ném ném, ngồi ném, mút kẹo ném. Thiên Dương bị ném đến u đầu sưng mấy cục to.

Tìm một hồi cũng không thấy gì khả nghi, Thiên Dương mắt ngân ngấn nước, buồn thiu “Moew.....uw.....moew.....” (Không phải là ma chứ).

Nơi Hoa Cuộc 159

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Giang đầu thối được một trận cười lớn. Tuy nhiên lúc này Thiên Dương không truy cứu là ai ném nữa mà cũng được, bây giờ thì phải tìm Hoàng tử Long Phương thôi. Mèo nhỏ Thiên Dương nhảy xuống ghé bắt đầu chun mũi ngửi. Ngửi một hồi Thiên Dương tìm ra được mùi của Hải Minh thì không khỏi mừng thầm, hai mắt cũng cong lên thành nửa vầng trăng.

“Meo.....meo.....” (Sao dễ tìm quá vậy nè)

Chắc! Đáng tiếc cho Thiên Dương vì đối thủ không ai khác lại là thằng bạn nói khó quá gian xảo đi. Giang đầu thối ngồi chồm hổm trên nóc nhà, hai tay chống cằm nhìn về con mèo lông đen cười cười.

Thiên Dương vui vẻ đi theo mùi của Hải Minh, vừa đi lại cảm thấy có gì đó là lạ, càng ngày càng đi ra bờ sông trong đầu mèo nhỏ Thiên Dương thắc mắc.

“Meo.....méo.....mèo.....meo.....”

(Lạ! Hoàng tử Long Phương có phải cá đâu chứ. Chắc tìm nhầm nơi rồi)

Thiên Dương lại quay về nơi xuất phát bắt đầu tìm lại, anh lại chun mũi ngửi. Giang đầu thối ôm bụng cười ha hả, tay đập vào đùi bịch bịch. Đáng thương cho Thiên Dương đêm nay bị Giang đầu thối quay đến

hai tròng mắt cũng thành một vòng xoắn ốc, hết cho đi bờ sông bên này rồi đến bờ sông bên kia. Thiên Dương cảm thấy xấu hổ về năng lực ngửi mùi tìm vết của mình rồi. Nếu mà để mấy cha lão làng biết được có mà cười cho thú vị mũi.

Thiên Dương về đến nhà thì cũng ba, bốn giờ sáng. Bước chân xiêu vẹo, người lắc qua lắc lại, hai cái tai mèo cũng ủ rũ trông thật kém sắc, hai con mắt cũng lơ đãng theo. Anh lấy sức lực cuối cùng nhảy qua hàng rào để vào nhà. Thật khó khăn cho Thiên Dương chỉ nhảy được hai chân trước mà thôi, cả người đu đeo kêu meo meo sau đó ngã cái phịch xuống đất bất tỉnh.

Mãi một lúc sau khi trời đã sáng Phong Lâm mở cửa chuẩn bị đi làm thì thấy con mèo lỏa thể nào đó nằm ngay trước cổng nhà trên người cũng không có mảnh vải che thân. Mọi người đi qua, mọi người đi lại chỉ chỉ rồi lại trở trở.

Mặt Phong Lâm đen thui, hai tay đưa lên bẻ kêu răng rắc, nắm lấy chân con mèo nào đó lôi vào trong, đá mạnh một cái làm Thiên Dương lăn vài vòng đụng đầu cái bình

vào thành ghế sofa. Phong Lâm quát:

“Thiên Dương! Anh là đồ chết tiệt! Anh đi nơi nào hả? Anh đi với con mấm mèo nào rồi bị nó lột cho không còn quần áo mà trở về nhà hả? Sao anh không đi luôn đi.....!”

Trời ơi!!!!!!”

Ngày Hoa Cuộc 160

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

Thiên Dương đã mệt, nay còn bị hành hạ thân xác muốn chán thương sợ hãi luôn, anh đưa hai tay lên xoa xoa cái đầu đêm qua vừa trải qua một trận bị ném đá, sáng nay còn bị cách đối xử đầy bạo lực của Phong Lâm nữa chứ. Cứ như tựa một bài hát kinh điển “Xuân này con không về”.

Thiên Dương nằm lăn qua lăn lại chưa kịp đứng dậy thì lại bị Phong Lâm đá cho mấy phát vào mông.

“Con mèo chết tiệt kia! Anh mau dậy rồi cuốn gói khỏi nhà tôi ngay.....tôi không muốn bị làng xóm nghĩ tôi hành hạ anh rồi ném xác ra đường...”, vừa nói Phong Lâm vừa đá bình bình.

Thật vất vả anh mới ngồi dậy được và cũng thật vất vả để giải thích tối qua anh đã đi đâu và làm gì. Phong Lâm ngồi trên ghế sofa xì mũi tức giận “Tôi không cần biết anh làm cái gì! Hoàng tử Long Phương gì đó, anh chỉ cần về đến nhà thì làm ơn vào nhà giùm cái. Nếu cảnh này còn diễn ra lần nữa, anh còn để mọi người thất anh lỏa thể trước nhà tôi lần nữa, thì anh mau biến khỏi đây.....”.

Thiên Dương đầu nơi nơi sưng mấy cục to, quỳ dưới đất khoanh tay nhận lỗi. Phong Lâm sau khi mắng cho hả giận đứng lên nói “Hôm nay, anh khỏi đi làm. Ở nhà ngoan ngoãn lau nhà cho tôi”.

Anh khụt khịt hai dòng nước mũi bên ngấn bên dài chảy nhỏ giọt xuống đất, hai mắt cũng lem lút nước.

“Dạ”

Mãi đến hai ngày sau Thiên Dương mới hồi phục lại tình trạng sức khỏe cũng như thân thể. Tối đó, anh đứng trước mặt Phong Lâm nói “Phong Lâm, tôi phải đi tìm Hoàng tử Long Phương rồi, cậu cho tôi đi nha”.

Phong Lâm tắt tivi đứng lên đi về phòng “Anh muốn làm gì tùy anh, nhưng nhớ những điều tôi đã dặn”.

Loáng cái dưới mặt đất chỉ còn lại bộ đồ, một con mèo đen thui thui nhảy ra khỏi cửa sổ phóng nhanh về phía trường học. Phong Lâm bên này thở dài sau đó vào phòng nằm ngủ.

Đêm nay Giang đầu thối ngồi trên mái nhà liền nảy ra một ý tưởng, thay vì tối nào cũng phải đến trường thì anh lại đặt lịch cho từng luồng khí của Hải Minh. Trước mặt Giang đầu thối hiện ra một mặt phẳng, trên đó cứ như là màn hình IPHONE vậy, anh vừa lăm bắm vừa đưa ngón tay click click.

Ngày Hoa Cuộc 161

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

“Tối thứ ba lúc 22 giờ là đường này, tối thứ tư lúc 22 giờ là đường này, tối thứ năm lúc 22 giờ là đường này,....”

Sau khi hoàn tất hết công việc lên lịch Giang đầu thối thở phào nhẹ nhõm từ nay đến cuối tuần có thể ngủ yên giấc bên cạnh Hải Minh rồi.

“Không biết cậu tìm Hải Minh là có ý đồ gì? Nhưng xin lỗi trước nhé anh bạn. Khổ cho anh rồi”

Nói rồi Giang đầu thối ngáp một cái đến chảy nước mắt, đứng dậy lắc hai tay hai chân sau đó phóng trên mái nhà đi về.

Thiên Dương lúc này mới mò mẫm đi đến, trên mặt cũng lộ vẻ không vui, gương mặt chù ụ một đồng. Anh lại nhảy lên ghế đá cuộn người nằm xuống thở dài.

“Moew.....moew.....”

(Hoàng tử Long Phương ơi là Hoàng tử Long Phương! Người thật ra đang ở đâu)

Hôm nay, Thiên Dương lại leo lên một đỉnh núi. Ngày mai lại đi đến khu ổ chuột hại bọn chuột một trận chạy toán loạn. Hôm sau lại nhặt được chú mèo con. Hôm sau nữa lại đi vào khu lầu xanh dành cho bọn mèo đực đến phóng nòng nọc. Một cô mèo mập béo đứng đỉnh đến bên Thiên Dương cười lấy lòng.

“Meo.....meo.....”

(Anh đẹp trai, anh muốn tìm ai? Miêu Đệ hay Ngọc Miêu nè!)

Vừa nói bà má mì mèo vừa đưa chân trước gọi hai con mèo cái eo o thon thả đi đến xà vào lòng Thiên Dương. Thiên Dương một trận rung mình so với eo của Phong Lâm thì eo mấy thiêm mèo cái này to ra phết. Anh không thèm liếc mắt tiếp tục chun mũi ngửi theo mùi của Hoàng tử Long Phương.

Thiên Dương vừa khuất bóng thì mấy nàng mèo xúm lại xuyết xoa.

“Meo.....a.....meo.....”

(Trời ơi! Người đâu lại vừa đẹp trai lại có khí chất dữ vậy nè! Thật ước gì tôi là người yêu của anh ấy!)

Chính vì thế mà mới xảy ra một màn đánh ghen kinh thiên động địa nhất lịch sử loài mèo đã xảy ra trước cửa nhà Phong Lâm. Phong Lâm tức giận mở tung cửa hét lớn.

“Mau cút hết cho tôi.....! Các người còn đến nhà tôi giành Thiên Dương một lần nữa thì đừng trách món thịt mèo bầy món bày ra trước mắt.....”

Ñơi Hoa Cuộc 162

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoị Ñồu

Mấy nàng mèo giật mình sợ hãi trước uy nghiêm của Phong Lâm cũng một trận kinh hách cuốn đuôi chạy mất hút. Thiên Dương nằm trong này lỏa thể ngáy kho kho, nước miếng cũng chảy dài xuống má. Phong Lâm bước vào nhìn anh thật muốn một phát đánh cho hả dạ mà.

Đếm lại thời gian thì Thiên Dương cũng ở nhà Phong Lâm được một tháng rưỡi rồi. Phong Lâm cầm cái gối ném vào mặt anh một cái cũng vén chăn nằm kế bên tắt đèn. Đuối cả trăm lần rồi con mèo lỏa thể này cũng không chịu ra sô pha đâu, cứ đến đêm lại mò vào phòng. Phong Lâm riết rồi thành quen, cái thói quen đáng sợ. Phong Lâm nghĩ mà rùng mình liền nhanh nhắm mắt ngủ.

Ñơi Hoa Cuộc 163

40. Chương 40: Lao Công Bất Đắc Dĩ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Một ngày kia khi mà Thiên Dương đang ngồi chống hông rửa chén, thầy Phó hiệu trưởng hốt ha hốt hải chạy xuống thở phì phò nói.

“Phong Lâm....ực.....cậu.....mau kêu Thiên Dương lại đây!”

Phong Lâm kinh ngạc nhìn thầy Phó hiệu trưởng sau đó giơ chân đá đá hông Thiên Dương “Dương đầu ngốc, có người tìm anh”.

Thiên Dương tráng cái tô úp lên rổ sau đó lau tay đứng lên vuốt vài giọt mồ hôi đi đến trước mặt thầy Phó hiệu trưởng hỏi “Thầy tìm tôi có chuyện gì không?”.

Không nhiều lời gì nữa, thầy lấy cây thụt hầm cầu với cái cây bàn chải chà toilet đưa cho Thiên Dương.

“Nhanh! Mau đi lau dọn nhà vệ sinh đi! Coi như tôi tặng cậu một ngày công bằng một tháng lương vậy. Cô Hường nay bị bệnh không có đi làm mà ngày mai đoàn

thanh tra đến rồi. Nhanh!”

Thiên Dương đứng đơ tại chỗ liếc mắt về Phong Lâm méo miệng trả lời “Thầy hỏi ý kiến Phong Lâm đi”.

Cậu không nói gì tiếp tục dọn dẹp. Thầy Phó hiệu trưởng càng gấp gáp không đợi Phong Lâm liền kéo tay Thiên Dương đi. Đến trước cửa nhà vệ sinh nam Thiên Dương được phát thêm cái bao tay màu vàng.

“Rồi! Cậu mau làm, ngày mai xuống văn phòng lãnh tiền”

Nói rồi thầy Phó hiệu trưởng thở phào nhẹ nhõm đứng đĩnh đi. Thiên Dương còn ngỡ ngàng lắm, cơ mà với trí thông minh của anh thì cũng phần nào hiểu được mình nên làm gì.

Ra chơi.

Giang đầu thối cảm thấy nặng bụng cần giải quyết ngay lập tức, do đó không ngần

ngại vào nhà vệ sinh dành cho giáo viên nơi mà Thiên Dương đang hì hục chà rửa.

Ào ào!

Nước chảy lênh láng từ ngoài vào trong, đặt đôi chân xuống để đi được đến cái bồn toilet cũng thật khó khăn quá đi. Giang đầu thối vừa nhón gót vừa xoắn ống quần bước vào. Thiên Dương mặt bịt khẩu trang, mặc quần xà lỏn, cả người trên cũng

Nơi Hoa Cuội 164

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

không mặc áo tay liên tục chà lau vách tường. Giang đầu thối vừa vào đã ngửi được cái mùi mèo thối thối, trên đầu cũng nổi vài sợi gân xanh sau đó lại nở nụ cười tà mị.

.

.

.

Giang đầu thối nói “Cậu gì ơi! Tôi muốn đi vệ sinh”.

Thiên Dương xoay mặt lại nhìn không khỏi giật mình, hốt hoảng cả người bật vào vách tường mặt cũng không còn chút sắc.

Anh hét lên “Ma.....a.....!”

Giang đầu thối đầu đội chum cau kiếng, lộn hai mí mắt ngược lên trên, áo cởi ra buộc quanh hông, quần xoắn tới hông vừa đi vừa lắc lè lưới nhảy tưng tưng tới gần Thiên Dương. Thiên Dương tay sẵn cầm cây thụt hầm cầu sợ hãi phóng một cái dính cái phup vào ngực trái của Giang đầu thối. Giang đầu thối le lưới

nhìn xuống cái đầu đen đen ở trên ngực mình, cử động cứng ngắt chậm chậm tháo dây thụt hầm cầu ra lại lắc lắc đi đến chỗ Thiên Dương.

Thiên Dương trời không sợ, đất không sợ, sợ nhất là dạng ma lai người. Thế nhưng sau mấy trăm năm sống cùng với Giang đầu thối gian xảo, anh cũng rút ra được kết luận – Tên trước mặt chính là thằng bạn nổi khổ, Xà Vương nổi tiếng.

Anh giả vờ sợ sệt khóc thét.

“Oa.....oa.....ma đại ca.....tha cho em.....”

(Lâu lâu Dương nhà ta cũng thông minh ấy nhỉ)

Giang đầu thối bụng một trận cười to tiếp tục màn lai ma của mình.

“Người.....mau dẫn ta đi vệ sinh nhanh lên”

Thiên Dương lau nước mắt, nuốt nước bọt nép sát tường đi đến chỗ Giang đầu thối đưa ra cây chà toilet nói “Anh nắm lấy nó”.

Giang đầu thối nhìn cái đầu bàn chải đầy bọt xà phòng ô ứ, hất mặt trả lời “Đổi đầu”.

Trong lòng Thiên Dương nghĩ “Cậu còn thông minh gớm”.

“Dạ”

Nỗi Hoa Cuộc 165

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồu

Thiên Dương tay cầm đầu bàn chải đưa cái cây về phía Giang đầu thối. Giang đầu thối nhảy nhót theo Thiên Dương dẫn vào bồn toilet. Thiên Dương chờ sau khi Giang đầu thối xoay lưng lại phía mình liền đập một phát vào mông Giang đầu thối. Giang đầu thối bị đánh bất ngờ không kịp trở tay cầm đầu vào thành bồn cầu cái bình.

Thiên Dương ôm bụng cười ngặt “Xà Vương.....ha ha ha.....”.

Giang đầu thối xoa lấy cái trán sưng vù, miệng xuyết xoa nắm lấy chùm cau trên đầu ném về phía thằng bạn.

“Cậu nhận ra sớm nhỉ, tôi còn tưởng cậu quên tôi rồi chứ”

Anh né sang bên trái cười hề hề “Đâu có! Cậu quá khen rồi!”.

Kết thúc màn nhận biết nhau tại bồn cầu là Giang đầu thối giải quyết nhu cầu sinh lý, còn Thiên Dương tiếp tục công việc chà rửa của mình.

“Thiên Dương, cậu nói đi. Cậu đến tương lai làm gì?”, Giang đầu thối quần kéo tới đầu gối chống cằm trên đùi hỏi.

Nắm lấy vòi nước Thiên Dương rửa trôi bọt xà phòng dính trên tường, “Trưởng lão cách đây không lâu cảm nhận được Hoàng tử Long Phương đã thức tỉnh cho nên.....”.

Đó là phong cách của thằng bạn, không bao giờ nói hết câu toàn chử để người đối diện tò mò đến chết mới chịu nói tiếp.

“Cho nên làm sao?”, Giang đầu thối hậm hực nói.

Dọn được một bồn cũng mất cả nửa tiếng đồng hồ, Thiên Dương đứng thẳng người lắc vai vài cái tiếp tục xách xô đi đến phòng kế tiếp.

“Cho nên Trưởng lão muốn tôi đến đây giúp Hoàng tử Long Phương hòa hợp với thực thể còn lại của cậu ấy”

Giang đầu thối nghe đến đây trên mặt cũng không rõ sắc thái, anh âm trầm xé giấy

sau đó vịn nước đi ra ngoài, “Trưởng lão muốn dùng cách gì?”

Thiên Dương tất nhiên là không nói rồi, ít nhất còn có cái gì đó kiềm hãm lại tính khí lại tên bạn gian xảo đó chứ. Giang đầu thối ngồi chồm hổm trước cửa chờ tên kia nói cho đáp án còn về áp dụng cho hai bà vợ trong một cửa mình nữa. Chờ đến hết giờ ra chơi tên kia cũng chưa nói, hai tay bẻ kêu răng rắc.

“Tốt nhất là cậu mau nói cho tôi biết”

Nhại Hoa Cuộc 166

Aùn Mẫng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Cầm cái xô cất hết mọi dụng cụ vào, Thiên Dương nhìn một lượt khắp nhà vệ sinh sau khi chà rửa sạch sẽ. Đi ra ngoài cửa, anh nói “Thời cơ chưa đến”.

Thật là tức ói máu mà, Giang đầu thối nuốt xuống cơn giận với âm mưu của mình không thành thì sao dễ dàng bỏ qua chứ.

Nhại Hoa Cuộc 167

41. Chương 41: Hải Minh Bị Mọc Răng

Mấy ngày nay Hải Minh ăn không ngon ngủ cũng không yên, đêm đêm trần trọc ôm một bên má rên la ừ.

“Ui.....da.....đau.....quá.....”

Giang đầu thối mấy ngày rồi cũng ăn không ngon ngủ không yên.

“Hải Minh! Ngoan, há miệng ra anh dứt cơn cho nè”

Hải Minh hai tay bịt miệng mình mắt ngân ngấn nước “Người ta bị đau răng không thể ăn cơm được”.

Giang đầu thối bắt lực buông muống cơm xuống nói lời dễ dàng “Vậy anh nấu cháo cho em nha”.

Cậu gật gật đầu “Nấu cháo cá đi”.

Thế rồi Giang đầu thối xách xe chạy ra chợ mua một con cá to về nấu cháo cho Hải Minh. Cực nhất là lúc ngồi gỡ từng mảnh xương cá nha. Lau đi giọt mồ hôi trên trán Giang đầu thối vừa để thịt cá sang tô vừa cầm xương đầu cá mút mút chép miệng khen ngon. Hải Minh bên này nhìn mà thèm chảy cả nước dãi.

Cậu nuốt xuống miếng nước bọt, nói “Ngon không?”.

Mút cái óc cá cái rột Giang đầu thối đưa mắt lên cười tươi trả lời “Không ngon chút nào”.

Hải Minh phịu má chống cằm quay mặt sang chỗ khác còn hai tròng mắt cứ nhìn về con cá đang trọc hết thịt. Đến khi nồi cháo cá được nấu xong, anh bưng một chén

cháo lên thổi thổi, sau đó múc một muống lên nói “Anh dứt cho em hay em tụt”.

Cậu há miệng cầm cái gương nhỏ lên xem cái răng cùng đang mọc của mình, trả lời “Đau răng rồi nên tay cũng mỏi theo không thể tụt được”.

Nằm dài trên bàn vừa bấm điện thoại vừa ăn cháo, Hải Minh vẫn còn ầm ục lúc Giang đầu thối không cho mình cùng gặm xương cá, gì chứ xương cá gặm mút cũng ngon lắm chứ, anh tưởng cậu chưa ăn cá bao giờ sao. Giang đầu thối nhìn sắc mặt trừ ụ của cậu liền nói “Hải Minh răng em đau mà, khi nào hết đau anh mua cho chục con mà ăn thoải mái”.

“Anh hứa rồi nhá.....a.....um.....chục con đó.....”

“Biết rồi! Biết rồi mà!”

Nhại Hoa Cuộc 168

Aùn Maĩng Còu Theả Cheát Ngồoị Nồu

Thêm mấy ngày nữa cái răng còng nhú lên thì lại còng làm nướu răng húp đau tê tái, Hải Minh khóc lóc âm ỉ nằm ăn vạ trên sô pha “Đau quá.....a.....mẹ ơi.....đau quá.....”.

Mami đau đầu, baba đau đầu, em gái đau đầu, Giang đầu thối còng đau đầu. Bốn người ngồi hội nghị trên bàn tròn bàn kế sách giúp Hải Minh quên cơn đau răng đang hành hạ. Thượng sách chính là đi nha sĩ, mà có ai mọc răng thôi mà đi nha sĩ, không lẽ đến đó ông bác sĩ cho thuốc mọc răng nhanh sao. Quên đi. Kế sách này bỏ qua. Bốn cái đầu chụm lại rầu rĩ. Bên này Hải Minh khóc la không ngớt.

“Đau.....đau.....đau.....”

Cậu liếc mắt, này giờ mệt công nằm khóc mà chẳng ai đến dỗ cả, thế rồi cậu lại bày trò khóc to hơn.

“Oa.....oa.....sao tui khổ quá vậy nè.....mười bảy tuổi còn mọc
răng.....oa.....oa.....”

Baba hých vai Giang đầu thối, đầu hất hất về phía Hải Minh. Anh thở dài ngao ngán đứng dậy đi đến sô pha ngồi xuống nói “Hải Minh! Em muốn đi đâu không?”.

Hải Minh ôm một bên má thút thít khụt khịt trả lời “Đi đâu?”.

“Thế em muốn đi đâu?”, Giang đầu thối thật ra cũng không biết nên làm gì nói đại một chuyện nào đó.

Lau nước mắt Hải Minh ngồi bật dậy cười ha hả “Đi ăn gà nướng đi”.

Anh ngồi bên cạnh bưng mặt cậu qua bẹo má một cái “Em bị đau răng mà”.

Hải Minh xụ mặt, “Nhưng răng bên đây đau chứ bên kia có đau đâu!”

Tốt. Cái lý do này khiến Giang đầu thối đạp xe đến ba cây số mới tìm được quán gà nướng lu. Nhìn con gà cháy xém vàng óng ánh, Hải Minh nhỏ vài giọt nước bọt cầm cái thìa chờ phục vụ mang tới. Một cái đùi gà được xé ra làn khói bay nghi ngút, Hải Minh đưa lên mũi cảm nhận mùi vị thơm lừng, cậu cắn một cái.

“Ngon...quá.....!”

Giang đầu thối ngồi bên này ngắt cái cánh gà nhai nhai “Cẩn thận bên bị đau răng đó”.

Hải Minh ăn đến quên mất trời đất đến khi một cạnh xương gà chọt ngay chỗ nướu răng bị sưng thì không khỏi một trận khóc thét.

Nặoị Hoa Cuộc 169

Aùn Maĩng Còu Theả Cheát Ngồoị Nồu

“A

răng của tuiiiiiiiiiiiiiii”

Giang đầu thối một đầu đầy sợi hắc tuyến, kiên quyết mặc kệ tên nào đó không nghe lời ngồi chén gọn nửa con gà còn lại. Cả tiệm được một trận hoảng hốt nhìn sang, đến khi Hải Minh cảm nhận được ánh mắt của mọi người thì mới chịu ngồi yên một chỗ than.

“Giang đầu thối! Tôi bị vậy mà anh còn tâm trạng ăn được sao?”

Cầm cái phau câu lên chấm ít mù tạt anh trả lời “Tại em không chịu chú ý còn trách ai!”, xé miếng thịt anh đưa về phía cậu “Hết đau chưa?”.

Há miệng cắn xuống miếng thịt cậu xoa xoa bên má nói “Còn đau lắm”.

“Không đau mới là lạ! Mà có ai mọc răng lại âm ỉ như em chứ hả?”

Hải Minh bị nói đến đỏ mặt. Thật ra người ta chỉ giả bộ xem đẳng ấy có quan tâm không thôi, nhưng đau răng là sự thật.

“Anh thử mọc một cây xem có đau không?”

Giang đầu thối nhoẻn miệng cười “Rất tiếc anh không thể!”.

Hải Minh xì mũi ngất cọng rau răm với miếng thịt gà lên nhai.

“A.....ui.....”

Tối đến.

“Hoàng tử Long Phương, anh muốn ngủ”

“Không được! Người ta bị đau răng, không thể ngủ nên anh cũng phải thức cùng với em”

“Nhưng mấy ngày rồi anh đều thức mà. Hôm nay thôi chỉ một đêm thôi cho anh ngủ!

Có được không?”

“Vậy anh mở phim ma cho tôi coi đi”

Giang đầu thối ngồi trước màn hình máy tính sáng lập lòe cảnh máu me ghê rợn, hai bên mắt sưng húp thâm đen lấm ròi. Hoàng tử Long Phương ngồi trong lòng Giang

đầu thối hết la rồi lại nắm áo anh ghì ghì, lâu lâu lại dấu mặt vào trong ngực anh.

“Tại sao cô lại giết ta?”, một con ma không đầu xuất hiện trong mà hình giơ hai tay ra phía trước, người lác qua lác lại bóp cổ cô gái.

Nỗi Hoa Cuộc 170

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

“Ư.....ư.....ực.....ta không có giết người”, cô gái cật lực chống trả.

“Ta không tin.....khà.....chính cô.....chính là cô.....”

Lời vừa dứt một cái đầu tóc tai bù xù tím ngắt, hai mắt chảy đầy máu vọt lên chiếm hết cả màn hình. Hoàng tử Long phương hốt hoảng hét một tiếng khiến Giang đầu thối vừa nhắm mắt chưa được hai giây phải giật bắn người ôm cậu cứng ngắt.

“Hoàng tử Long Phương, bình tĩnh chỉ là phim thôi!”

“A.....hah hu.....hu.....ma.....ực.....ghê quá.....”

Anh vuốt vuốt lưng cậu dõ, “Vậy ngủ nha, mình ngủ đi. Ghê quá đừng coi nữa”

Tắt phim anh đẩy cậu lên giường đắp chăn nói “Cậu cứ nghỉ mai đi chơi là được, đừng nghĩ về con ma cũng đừng nghĩ về cái răng”.

Hoàng tử Long Phương cuộn người ôm chần rướm rướm nước mắt “Sẽ không nghĩ, sẽ không nghĩ đâu”.

Thật khó khăn Giang đầu thối mới dỗ được Hoàng tử Long Phương ngủ, anh nằm thõ dãi một hơi nằm ngửa ra, anh đặt tay lên trán suy nghĩ.

Đến tương lai cũng được mười bảy năm rồi, sự việc cũng dần dần thay đổi. Ban đầu còn nghĩ khi đến đây chỉ cần giết chết Hải Minh diệt trừ hậu họa của Hoàng gia, đặc biệt là cha của Hải Minh, nhưng đến khi tiếp xúc chăm sóc cho cậu, anh từ từ cảm nhận sự thay đổi trong tim của mình. Từ lúc bế cậu trên tay anh đã thấy mến rồi hướng chỉ là tự tay giết chết cậu, anh không làm được. Dù gì hận thù đời trước không thể để đời sau chịu thay. Từ đó anh bắt đầu chú ý đến, chăm nom, bảo vệ yêu thương cậu hết mực. Bây giờ, Hải Minh giống như là bảo bối của anh không bao giờ để vụt mất.

Đặt lên trán cậu nụ hôn, anh ôm chặt cậu vào lòng từ từ chìm vào giấc ngủ.

42. Chương 42: Dương Đầu Ngốc Làm Quen Hải Minh

“Thiên Dương, bưng tô này đến cho cậu trai ở bàn kia”

Thiên Dương phẩy tay vào hai mống đít, sau đó bưng tô phở đến bàn của Hải Minh, nháy mắt nói “Cậu trai phở của cậu”, ấy vậy còn làm động tác đặt hai ngón tay nơi miệng thổi tim bay ra một cái.

Đầu Hải Minh chảy vài sợi hắc tuyến, cậu cảm thấy may mắn là sáng giờ chưa ăn gì cả. Hải Minh ngược mặt lên cười tươi “Em cảm ơn anh”.

Thiên Dương kéo ghế ngồi xuống đối diện bàn cậu khoanh hai tay trên bàn hỏi “Cậu tên gì?”.

Lấy đôi đũa cầm thêm miếng chanh sát trùng, Hải Minh ậm ừ trả lời “Em tên Hải Minh”.

Đầu Thiên Dương hiện lên vài thắc mắc rồi hỏi tiếp “Hiện giờ cậu ở đâu?”

Câu này là câu làm quen sao, giống như điều tra lý lịch thì đúng hơn, Hải Minh ngắt cọng rau ngò bỏ vào tô, trả lời “Em ở nhà ba má em”.

Thiên Dương đầu ngốc ngốc, không ở với ba má không lẽ cậu ở nhà người khác à. Thiên Dương giúp cậu lấy hai chai tương đưa cho cậu, chống cằm nói “Cậu biết thầy Giang không?”.

Hải Minh đánh rơi miếng chanh vào tô liền cuống quýt dùng đũa gấp ra “Thầy ấy là vợ sắp cưới của em mà”.

Câu trả lời thật quá ngây thơ, ngây thơ đến nỗi Thiên Dương đơ vài giây, lắp bắp kinh hãi “Xà Vương.....à không.....thầy Giang.....nằm dưới sao?”.

“Đúng vậy! Sao thế? Anh có gì thắc mắc sao?”

Trong bụng Thiên Dương cười một trận to, không ngờ thằng bạn của mình kiêu ngạo như vậy mà nằm dưới há há. Hôm nào phải chọc cho một trận mới được. Chắc! Quay lại chuyện chính, phải hỏi cho bằng được vì sao trên người Hải Minh lại có mùi của Hoàng tử Long Phương.

“Hải Minh, cậu có hứng thú với ma cà rồng không?”

Mới vừa hỏi thêm một câu thì phía sau Thiên Dương xuất hiện một gương mặt đen

thui, hai mắt tỏa sáng cầm con dao nói nhẹ “Thiên Dương quay vào trong làm việc”.

Nơi Hoa Cuội 172

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

Thôi rồi, sư tử hà đông phát lệnh mà không nghe thì tối nay có mà nằm dưới đất. Thiên Dương đứng dậy chào Hải Minh sau đó lóe lóe chạy vào cười lầy lòng.

“Phong Lâm tôi đã quay trở lại”

“Đi rửa chén”

Không nhiều lời, Phong Lâm nói vào chính chuyện làm Thiên Dương thất thiếu ngồi xuống sàn rửa chén khóc nhỏ “Đường đường là cận vệ Hoàng gia vậy mà phải chịu áp bức như thế này.....”.

“Anh thổi lại cho em mười ngàn”

Một học sinh áo dài thướt tha nhìn sang Thiên Dương đẹp trai đang ngồi rửa từng cọng dưa hấu hững hờ nhồm miệng cười.

“Anh cầm cho tôi. Anh còn nói nữa thì biết rồi đó”, Phong Lâm chống hai tay trên bếp liếc mắt nói.

Có điều là cô học sinh này dường như không muốn rời đi cứ quanh quẩn xung quanh căn tin lâu lâu lại nhìn về phía Thiên Dương. Phong Lâm cảm thấy có chút khó chịu khi mà mèo nhỏ nhà mình bị người khác dùng ánh mắt ham muốn thì mặt nhăn lại, hai con sâu lông cũng kéo gần nhau. Đá đá mông Thiên Dương “Anh mau vào kho lấy cái bếp than cho tôi”.

Tắt đi vùi nước đang xả ào ào xuống thau, Thiên Dương quay mặt lại hỏi “Để làm chi?”.

“Đừng nhiều lời, anh cứ mau đi mang nó ra đây”

Thiên Dương đứng dậy đi vào trong kho, lúc này Thiên Dương không còn ở đây nữa cô học sinh có chút thất vọng, mấy đứa bạn kể bên cũng hồi thúc nhanh đi về lớp vì thế cô không đành lòng xoay người đi ra khỏi căn tin.

“Tôi mang nó ra rồi này”

Cái bếp than bự tổ chẳng đặt trước mặt Phong Lâm, mồ hôi nhễ nhại chảy đầy người, Thiên Dương thở phà phà lấy ly nước uống lấy hơi, chưa kịp uống hết một nửa Phong Lâm nói một câu khiến Thiên Dương muốn sặc máu.

“Mang vào”

Ñaøi Hoa Cuùc 173

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

Tan trường Thiên Dương đứng trước cổng ngồi chờ, vừa ngậm ngọn cỏ nhai nhai vừa tìm kiếm Hải Minh lẫn trong đám người. Thiên Dương cả hai tháng nay lọc lựa đối tượng cũng lọc ra được người khả nghi có thể là Hoàng tử Long Phương nhất chính là Hải Minh. Mỗi khi Phong Lâm tiếp xúc với Hải Minh trên người đều thoang thoảng mang mùi vị vủa Hoàng tử Long Phương. Khi vào trường làm việc qua quá trình quan sát người mà Phong Lâm thường xuyên tiếp xúc nhất chính là cậu trai có gương mặt bầu bĩnh.

Nói thêm khi đến chỗ này suốt ngày thấy cảnh liếc mắt đưa tình giữa thằng bạn với Hải Minh thì không thể không nghi ngờ được. Vả lại mục đích Giang đầu thối khi ở bên cạnh Hải Minh cũng không gây hại gì cho cậu ấy.

Giang đầu thối từ khi biết được mục đích của thằng bạn đến tương lai không phải gây hại gì cho Hải Minh cũng lâu rồi không có gây khó dễ cho Thiên Dương nữa, anh lại an tâm tối tối đều ôm người nào đó ngủ mịt mù mà theo lời của Hải Minh là anh nằm dưới. Tất nhiên rồi, đêm nào mà Hải Minh không lấy thịt đè người, cái nét ngủ phải nói là chẳng có chút nét na nào hết.

Giang đầu thối thở dài ngao ngán dắt xe đạp ra cổng trường gặp ngay con mèo nào đó bốc mùi thối thối liền đạp xe đến tông vào mông một cái cho bỏ ghét. Thiên Dương đang ngồi nhai cỏ tất nhiên là không phòng vệ rồi cho nên cái bánh trước xe đạp ịn một đường bụi vào sau đít quần một mảng to.

Bị đánh úp bất ngờ Thiên Dương đứng lên cự lại “Đứa nào chạy xe mà không có mắt vậy hả?”.

“Là tao”

Câu trả lời thật oanh liệt quá đi, không phải thằng bạn dài thòn lòn thì còn ai vào đây nữa chứ. Thiên Dương đưa tay xoay người phải sạch mông, sau đó nói “Mày định ám sát tao sao? Tao nói cho biết tao mà chết thì có ma chơi với mày”.

Giang đầu thối ngồi yên sau chống cằm lên yên trước cười tươi “Mày chết rồi có mà đỡ chật đất đó cưng”.

“Mày.....”

Thiên Dương tức nghẹn họng, thằng bạn này chính là không có một cái nhược điểm để mà nắm, muốn đấu lại cũng là hơi khó nha. Không nói chuyện với tên này nữa, Thiên Dương xì mũi tiếp tục nhai cọng cỏ chờ Hải Minh.

Đợi đến hơn mười phút Hải Minh mới xách cặp chạy ra, hốt hải nói “Xin lỗi, em bị thằng bạn kéo lại làm chút việc”.

Ñaøi Hoa Cuùc 174

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

Giang đầu thối đạp chống xe bước xuống cầm lấy cặp của Hải Minh để lên giỏ, sau đó quay sang nói với thằng bạn “Anh bạn, tôi về trước”.

Vút cọng cỏ bĩa đến hơn một nửa Thiên Dương đứng dậy nắm tay Hải Minh giữ lại.

“Hải Minh, cậu có thể cho tôi ít phút được không?”

Hải Minh quay sang nhìn Giang đầu thối, anh nghĩ một chút mình nhận được gì mất được gì rồi nói “Chỉ được năm phút”.

Thiên Dương khẽ vui mừng trong lòng nhiệm vụ của mình sắp hoàn thành rồi.

Nỗi Hoa Cuộc 175

43. Chương 43: Lần Đầu Tiên

Thiên Dương dẫn Hải Minh đi tới trạm chờ xe buýt gần đó, bảo cậu ngồi xuống ghế sau đó nói “Hải Minh tôi có chuyện muốn hỏi cậu”.

Hải Minh ngồi thẳng lưng hai tay để trên đùi mặt phúng phính trả lời “Anh muốn hỏi tôi cái gì?”.

Thiên Dương lưỡng lự một chút quay sang nhìn Giang đầu thối đang ngồi trên xe đạp ở đằng kia, rồi lại nhìn Hải Minh.

“Có phải sau lưng cậu có một vết bớt khá rộng nó giống như một ký tự gì đó phải không?”

Hải Minh có chút hốt hoảng, chuyện vết bớt ấy chỉ có gia đình cậu biết và Giang đầu thối thôi, chuyện này cậu cũng chưa từng nói với ai và cũng chưa có ai phát hiện ra sao Thiên Dương lại biết được kia chứ. Mồ hôi chảy ròng ròng, Hải Minh không biết trả lời như thế nào.

Nhìn cậu có chút bối rối, Thiên Dương càng khẳng định mình có thể đã tìm đúng người, anh tiếp tục hỏi “Dạo gần đây cậu có thấy mình thay đổi gì không hay cậu có hứng thú gì về ma cà rồng không?”.

Hai tay bấu chặt vào nhau, Hải Minh quay sang nhìn Giang đầu thối sau đó liền đứng dậy cúi người nói với Thiên Dương “Những điều anh vừa hỏi tôi không biết gì cả”, sau đó chạy nhanh về phía Giang đầu thối đang đứng chờ giục anh mau chở cậu về nhà.

Trên đường về môi mặt cậu tái mét, Giang đầu thối cũng đoán ra được thằng bạn đã hỏi Hải Minh những gì. Có lẽ Hải Minh khá sốc hay quá bất ngờ trước câu hỏi của Thiên Dương. Anh bây giờ còn cho rằng Hải Minh vẫn chưa biết được thân phận thật sự của mình. Một quyết định trong đầu anh hiện lên, tối nay anh sẽ nói tất cả những gì cần nói cần để Hải Minh biết và đối mặt với nó, chính một điều rằng Hải Minh cũng đã đến lúc chấp nhận thân phận thật sự của mình.

Điều anh lo lắng là khi biết được Hải Minh sẽ phản ứng thế nào? Chấp nhận hay chối bỏ dòng máu ma cà rồng, còn có một việc khác khiến anh lo lắng, khi mà Hải Minh và Hoàng tử Long Phương nhập lại thành một thể cậu sẽ bị đẩy về quá khứ. Nói đúng hơn, mọi sự hiện diện ở tương lai của cậu sẽ bị xóa bỏ, tất cả mọi người sẽ quên hết mọi thứ từ cậu kể cả ba mẹ Hải Minh và một chuyện anh nằm mơ cũng không bao giờ muốn thấy nó. Hải Minh sẽ quên anh.

Việc gì đến cũng sẽ đến không thể giấu mãi được. Rẽ sang khúc cua gấp anh ngập ngừng nói “Hải Minh tối nay anh muốn em đi đến một nơi”.

Nỗi Hoa Cuộc 176

Aùn Maing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

Hải Minh trong lòng nhiều phần lo lắng, cậu đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với một sự thật mà từ lâu anh luôn giấu, sự thật rằng cậu không phải là một con người. Cậu trả lời “Em biết rồi!”.

Về đến nhà, baba ngồi trên sofa trông thấy nét mặt của hai người không được tốt cho lắm, ông thở dài “Chắc là cãi nhau nữa rồi”.

Xách hai cái cặp lên phòng, anh tháo caravat ném lên trên giường không nói không rằng đẩy cậu vào cửa hôn mạnh. Hải Minh cảm thấy khó thở, nụ hôn cuồng dã đầy cường bạo cứ như Giang đầu thối muốn chiếm hết đôi môi của cậu.

Anh hôn, cắn lấy đôi môi ướt át, luồn chiếc lưỡi vào khoang miệng cậu khoáy lộng cảm nhận vị ngọt nồng nàn. Vòng tay ra sau lưng anh bắt chặt lấy, cậu không thể làm gì được ngoài ôm chầm lấy anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Cũng tốt, cậu nghĩ sau đêm nay mọi chuyện sẽ khác rồi, cậu phải đối mặt với một thân phận khác, con người khác, cảm xúc hôm nay chắc sẽ không còn nữa. Cậu đau lòng, cậu trách móc, cậu ước gì mình chỉ là người bình thường thôi.

Luồn bàn tay vào áo cậu, anh vuốt nhẹ lên tấm lưng nhỏ bé, bàn tay kia trượt xuống giữ lấy eo cậu. Khẽ liếm nhẹ lên đôi môi bị hôn đến đỏ mọng, anh thấp giọng khàn khàn nói “Hải Minh, anh muốn”.

Cậu tham lam hít lấy không khí, đôi mắt cũng ngập một tầng sương mỏng, cảm giác được đôi bàn tay anh an ủi có chút ngứa có chút nhột cũng có chút buồn cười. Cơ ngực cả hai phập phồng thêm từng nhịp chạm vào nhau. Nóng bỏng, rực cháy như muốn thiêu đốt. Cậu ghé sát vào tai anh thở gấp trả lời “Được”.

Lời vừa dứt anh lập tức đẩy cậu ngã xuống nệm, những ngón tay gấp rút tháo từng cúc áo vươn bện trên người của cả hai, anh cúi người lại đặt trên môi cậu một nụ hôn mạnh bạo khác, một hàng nước óng ánh chảy dài xuống khoe môi, anh xoa lên từng tác da thịt của cậu.

“Hải Minh của anh”

Dời đi đôi môi anh trượt xuống chiếc cổ trắng ngần cắn nhẹ, bàn tay to lớn xoa lên đôi bờ ngực nhỏ vuốt lấy, niết lấy khiến cậu lâng lâng khó tả, bên dưới cũng đã cứng rắn ngang ngạnh đứng lên. Anh luồn tay xuống.

“Ừm anh...”

Trong cái cảnh nóng bỏng mắt thế này khiến bao triệu trái tim đang theo dõi cũng phải xịt máu mũi khi được tận mắt trông thấy, ấy thế mà có tên chết dăm nào đó ngang nhiên phá đám. Tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên.

Nhại Hoa Cuộc 177

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏi Nồủ

Giang đầu thối vẫn chưa chấm dứt hành động của mình một bên cắn nhẹ xương quai xanh của cậu, một bên với tay bắt lấy điện thoại mặt khó chịu. Hải Minh cũng vì bị tiếng điện thoại làm cho cụt hứng, lấy lại tinh thần cảm thấy là suýt nữa đánh mất lý trí chạy theo con tim mà đánh mất lần đầu tiên của mình, cũng một trận hốt hoảng đẩy Giang đầu thối ra, ngượng ngùng nhặt lên bộ đồ.

“Alo”

“Alo! Tôi là Thiên Dương”

“Biết rồi! Có chuyện gì?”

Nghe tiếng thằng bạn có chút khàn khàn lần khó chịu, Thiên Dương cũng biết được mình đã phá hư một việc trọng đại rất ư là trọng đại. Thiên Dương cảm thấy thích thú vì điều đó, anh nở một nụ cười sau đó nói “Tôi muốn xác nhận lại một chuyện”.

Thật khó khăn lắm Giang đầu thối mới có cơ hội được Hải Minh cho gần gũi ầy thêm mà bị thằng bạn phá đám, cục tức này anh biết quăng đi đâu đây, quay sang nhìn Hải Minh quần áo chỉnh tề anh có chút tiếc nuối hùi hụi.

Nghiến răng, anh nói “Xác nhận chuyện gì?”.

Ái chà! Tức giận quá rồi kìa, bắt quá Thiên Dương không thể cứ vãn lại được cảnh xuân của Giang đầu thối nha. Thiên Dương ngả người xuống ghế sofa quàng tay ra phía sau Phong Lâm vuốt vuốt mái tóc cậu. Phong Lâm bên này đầu nổi đầy gân xanh rồi, cơ mà Thiên Dương vuốt tóc cậu cũng không khó chịu cho lắm có chút thoải mái nữa.

Thiên Dương ghé sát vào tai Phong Lâm nói nhỏ “Hôm nay cậu ghen à!”

Sắc mặt Phong Lâm hóa đen thui, ẩn hiện hai gò má phồng hồng, cậu đánh vào ngực Thiên Dương liếc xéo một cái liền đứng dậy đi vào trong bếp. Thiên Dương cười ha hả, nằm dài trên ghế nói chuyện với Giang đầu thối.

“Hải Minh có phải là Hoàng tử Long Phương không?”

“Thì cậu nói cho tôi biết không được à!”

“Tôi tìm cậu ấy cực khổ lắm đó”

“Đúng vậy! Nhưng mà..”

Chưa kịp nói hết câu thằng bạn dài thòn lòn cúp máy cái rụp. Thiên Dương nhìn màn hình điện thoại không biết nói gì nữa.

Nơi Hoa Cuộc 178

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

“Cái thằng nóng tính này..”

Nghĩ một hồi Thiên Dương trong đầu tính toán một chuyện đầy thú vị dành cho Giang đầu thối nha. Cuối cùng cũng biết được ai là người cần tìm, Thiên Dương thoải mái thở phào nhẹ nhõm cầm điều khiển tivi mở chương trình thời sự lê coi. Từ khi đến tương lai chính trị các nước trên thế giới cũng không khác gì so với quá khứ, chiến tranh có, cướp bóc có, tàn bạo có. Có điều có sự khác nhau quá lớn đó là nơi vampire dùng phép thuật đánh nhau, còn tương lai thì dùng trái bí chọi nhau dùng dùng hay những hạt đào bắn nhau nổ lửa. Thiên Dương cảm thấy mình cần phải học hỏi kỹ thuật hiện đại ở đây.

Giang đầu thối cúp điện thoại, nhìn xuống con rấn nhỏ của mình cũng đã ỉu xù từ lúc nào, anh liếc mắt sang phía Hải Minh xem xét tình hình xem có thể tiếp tục được không. Hải Minh kéo chăn bít kín người, nằm co ro một góc. Anh tắt nguồn điện thoại ném sang một bên bò lên giường gỡ xuống mảnh chăn trên đầu cậu, anh nói “Hải Minh, mình tiếp tục đi”.

Hải Minh cứ nín chặt tấm chăn nhất quyết không cho anh thấy gương mặt đỏ bừng của mình bây giờ, nếu anh còn đòi hỏi nữa có lẽ cậu sẽ xuôi theo anh mất. Giang đầu thối sao thể từ bỏ được chứ, hưởng chi cơ hội ở trước mắt vậy mà. Anh xốc chăn chui vào bên trong nắm hai tay cậu đặt trên đầu khóa chặt, cả thân trên cũng ngồi lên người cậu, giọng anh khàn khàn “Anh không thể kiềm chế được”.

Tim cậu đập rất nhanh, thật khó khăn mới áp chế xuống sự ham muốn vậy mà anh lại xới nó lên, lần này cậu không giữ được lý trí nữa rồi. Cậu nhắm chặt mắt nói “Chỉ một lần này thôi”.

Dường như thần may mắn đã đến với Giang đầu thối một lần nữa, lần này phải đánh nhanh thắng nhanh, nếu cứ chậm chạp thì tất sẽ bị phá đám. Hai người ở trong chăn làm chuyện đến nóng bỏng con mắt đi, bên ngoài độc giả chăm chú ráng mắt ra coi chỉ thấy được cái chăn nhấp nhô rồi lại nhấp nhô.

“Ừm nhẹ..thôi”

Một câu này cũng coi như cứu vớt được tinh thần của mọi người vậy.

44. Chương 44: Đau Đớn

Hai người ở trong phòng làm việc mà khiến ai nghe thấy những âm thanh phát ra đều phải đỏ mặt. Baba nhiều lần lên gọi hai người xuống ăn cơm đều đứng trước cửa không đành gõ nha. Baba thở dài.

“Haiz! Thành Giang giống ba vợ nó quá mà, sức chiến cũng giống hệt hà khiến cho

Hải Minh rên mãi không thôi”

Mami cũng nhiều lần lên gọi hai người xuống ăn cơm, đứng trước cửa chính là không đành lòng gọi, mami thở dài.

“Haiz! Hải Minh giống má nó ghê, khiến cho con rể Giang không thể ngừng lại được mà”

Em gái nhiều lần lên gọi hai người xuống ăn cơm, đứng mãi trước cửa không biết có nên gọi không.

“A..chậm thôi..”

Em gái nghe tiếng anh hai hét to kèm theo chút thỏa mãn, cô cũng hai má hồng hồng. Em gái thở dài.

“Anh Giang cố lên! Hải Minh anh cũng ráng..à không..cố lên..”

Mặt trời dần xuống núi, chim chóc cũng bay nhanh về tổ trú, gió đêm bắt đầu thổi nhẹ. Baba ngồi đọc báo lâu lâu lại hắng giọng một cái. Ông nói “Mấy giờ rồi?”.

Em gái cùng mami ngồi vừa ăn trái cây vừa xem tivi, mami bóc vỏ quýt lắc đầu trả lời “Đã bảy giờ hơn rồi”.

Ông buông tờ báo nhìn lên đồng hồ treo tường kia, liền gọi em gái “Con lên xem hai đứa xong chưa?”.

“Dạ”

Chạy nhanh lên lầu, em gái chậm chậm tiến đến gần cửa phòng, áp sát tai vào nghe ngóng. Nghe xong em gái đen cả mặt, thất thủ đi xuống lầu.

“Ba à! Còn chưa xong đâu”

Baba và mami đồng thanh “Cái gì?”.

“Đúng vậy! Vẫn chưa có kết thúc”

Ñơi Hoa Cuộc 180

Aùn Mãĩng Còu Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Ñồu

Không khí trong phòng khách bỗng dưng yên lặng lạ thường. Baba vẫn ngồi đọc báo, mami và em gái tiếp tục ăn trái cây xem tivi. Một tiếng sau.

“Bà xã! Em lên xem tụi nhỏ xong chưa?”

Mami liếc mắt, “Kệ tụi nó đi, khi nào tụi nó biết dừng thì sẽ xong thôi”

Cầm bình trà nóng trên tay, baba rót vào cái ly thủy tinh trên bàn “Nhưng cũng đã hơn tám tiếng rồi!”.

“Anh cũng biết là vậy sao?”

Baba bị nói trúng tim đen có dốt dát lại tí thể diện “Nhưng mà cả tuần nay hai đứa nó.”

Mami quay mặt một góc chín mươi độ nói “Thì sao?”

Bên trong căn phòng đó có hai người..Hải Minh tựa đầu lên hòm vai Giang đầu thối, cảm nhận từng hương vị của hạnh phúc. Hai người nằm đó hai suy nghĩ khác nhau. Anh vuốt tóc cậu nói nhẹ “Tối nay.”. Cậu im lặng.

“Tối nay..”

“Anh không nói được thì thôi”

Nghe cậu nói vậy, anh cũng âm trầm xiết chặt hơn vòng tay. Thiên Dương từng nói với anh rằng vào năm sinh nhật lần thứ mười tám của cậu, lúc bầu trời có mặt trăng tròn nhất, sáng nhất và cũng đỏ nhất chính là lúc hai thực thể của Hải Minh sẽ hòa lại làm một. Anh hỏi “Mười tám tuổi đối với Hải Minh cũng còn quá nhỏ, cậu ấy sẽ chấp nhận sao?”.

Thiên Dương ngồi trên thành cầu ném viên đá xuống mặt sông làm thành những vòng tròn lan ra nhấp nhô trên mặt nước, Thiên Dương nói “Bây giờ Hải Minh mười bảy tuổi, sinh nhật của cậu ấy.”

“Là ngày hai mươi mốt tháng bảy”

Lại một viên đá khác được ném xuống sông, Thiên Dương bỗng bật cười “Không! Là ba mươi tháng năm”.

Giang đầu thổi thốc mắc, quay mặt sang khó hiểu nhìn Thiên Dương, anh hỏi “Tại sao?”.

Nơi Hoa Cuộc 181

Aùn Mẫng Còu Theả Cheát Ngồôoi Nồu

“Xà Vương! Đến tương lai có mấy mươi năm mà anh trở nên lú lẫn rồi! Trong giấy khai sinh của Hải Minh ghi ngày hai mươi mốt tháng bảy nhưng thực ra Hải Minh

được sinh ra ở trong quá khứ. Anh hiểu ý tôi rồi chứ!”

Ánh mắt hai người giao nhau, Giang đầu thổi như điều đứng còn Thiên Dương nhìn người đàn ông trước mặt đã thay đổi rất nhiều. Từ một Xà Vương lạnh lùng, ngạo mạn, giết người không nương tay lại trở thành một người đàn ông điềm đạm hơn, cởi mở với người xung quanh và đặc biệt anh đã quên hết hận thù. Cái bản tính duy nhất còn sót lại nơi Xà Vương là sự cố chấp. Cố chấp níu giữ tình yêu không có lời kết của chính anh, dẫn đến anh cứ mãi trong cái vòng lẩn quẩn yêu hận day dưa không dứt.

Khẽ khép lại đôi mắt, anh nói “Vậy chúng tôi còn bao nhiêu thời gian”.

“Hai tuần”

Bây giờ đã đến trung tuần tháng tư, chính vì thế thời gian cũng chỉ còn lại vốn vẹn mười lăm ngày. Mười lăm ngày này rất quý báu, vì thế Xà Vương đều làm cho Hải Minh cảm thấy hạnh phúc nhất có thể. Yêu thương không đủ, trân trọng không đủ, những lời nói cũng không đủ, cái gì cũng không đủ Xà Vương cảm thấy đau khổ muôn phần. Anh ôm chặt lấy thân thể trước mặt nói “Anh yêu em”.

“Em cũng yêu anh”

“Vậy nên em đừng có rời xa anh”

Nước mắt lăn dài trên khóe mắt, cậu khóc nức “Em sẽ không!”

Hai viên đá bị ném lần lượt xuống sông, Xà Vương đắm chiêu nói “Thế hôm ấy sẽ xảy ra chuyện gì? Hải Minh sẽ ra sao?”.

Thiên Dương ngồi bên cạnh vỗ vai Xà Vương, trả lời toàn bộ những gì được trưởng lão đã từng nói “Hải Minh sẽ biến mất mãi mãi, Hoàng tử Long Phương sẽ thật sự thức tỉnh theo đó cậu ấy sẽ bị đưa về quá khứ, mọi sự hiện diện của cậu ấy ở nơi này sẽ bị xóa sạch, không một ai biết được cậu ấy đã từng tồn tại. Còn có...”.

Từng chữ từng chữ Thiên Dương nói ra đều như sát muối vào trái tim của anh, đau buốt.

“Còn có điều gì?”

Thiên Dương nhìn sâu vào đôi mắt anh, “Còn có Hoàng tử Long Phương cũng sẽ mất đi ký ức”.

Hôn lên trán cậu, anh khó khăn mở miệng “Em sẽ không quên anh chứ”.

Nơi Hoa Cuộc 182

Aùn Maĩng Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

“Anh gốc này! Làm sao em có thể quên được anh”

Cậu cảm nhận được lực đôi tay anh mạnh hơn khiến xương khớp cậu như muốn vỡ nát.

“Ừ..”

Nghe cậu rên khẽ, anh mới chú ý đến bản thân thật sự quá ngu ngốc rồi, lại khiến cậu rơi nước mắt. Anh nhẹ nới lỏng đôi tay, vuốt lên mái tóc của cậu để anh biết rằng giờ phút này anh vẫn còn có Hải Minh mà anh yêu thương nhất.

“Hải Minh! Anh nói lời này chắc em sẽ không tin và cũng có thể em sẽ hận anh..nên..nên”

“Em biết! Hứcanh nói đi”, cậu khóc nức cả thân thể cũng nép sát vào người anh. Cậu muốn thời gian sẽ mãi mãi ngừng lại giây phút này.

Kéo lên tấm chăn anh trở người nằm lên người cậu hôn xuống. Nụ hôn ướt át, nhẹ nhàng rồi mãnh liệt rồi lại đau đớn rời xa.

“Hải Minh..”, giọng anh nghẹn lại, “Hải Minh của anh”

“Hức..ừ..anh Giang..”

Hai người ôm nhau khóc sụt sướt, đau đớn quá khi mà thời gian còn lại quá ít ỏi.

“Hải Minh thật ra em không phải con người”, anh đau khổ thốt lên từng chữ,

“Hizzt.em..”

“Em là một ma cà rồng phải không hức..vậy khi nào em sẽ biến thành ma cà rồng”

Lời này của cậu đã nhấn chìm anh xuống vực sâu không đáy, anh xót xa vén những sợi tóc trên trán cậu, một giọt nước mắt rơi trên má Hải Minh.

“Tối mai”

“Arg.hứchức.sao lại như vậy sao lại nhanh như vậy em không muốn..em không muốn arg”

Nhìn Hải Minh ôm đầu gào khóc, những ngón tay cào cào trên mặt để lại những vết xước dài rướm máu. Lòng anh còn đau đớn hơn cậu gấp trăm ngàn lần, anh nắm chặt tay cậu tránh để cậu làm tổn thương chính bản thân mình.

“Hải Minh! Em bình tĩnh.bình tĩnh lại đi”

Nặoi Hoa Cuộc 183

Aùn Maĩng Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

“Em không muốn anh Giang.anh nói đây không phải là sự thật.rằng em là một con người anh nói đi..xin anh.”, cậu gào lên, cậu không thể chịu đựng được, mặc dù rất muốn giúp Hoàng tử Long Phương với chính mình nhập lại làm một thể,

nhưng mà

“Em.em sẽ biến mất mãi mãi.”

Anh ôm lấy đầu cậu, đau đớn gật đầu.

“Không.em không muốn tin..em không muốn..”

“Hải Minh! Anh xin lỗi anh xin lỗi Hải Minh à.”

Đêm mai là ngày cuối rồi. Anh nắm tay cậu xuống lầu thưa với ba mẹ cậu, anh nói “Ba! Mẹ! Cám ơn hai người đã yêu thương chăm sóc chúng con nên người”.

Hai bậc phụ huynh nghe anh nói như sắp có chuyện gì xảy ra, cũng hốt hoảng nhìn nhau hỏi “Con rể Giang! Chuyện này là trách nhiệm của ba má mà”.

Cổ họng như có cái gì nghẹn lại, Hải Minh thút thít chực chờ rơi nước mắt nói “Ba mẹ! Con sẽ không quên ơn dưỡng dục của hai người”.

Lúc này cả hai người đều không còn tâm trí làm việc gì nữa.

“Hôm nay, hai đứa làm sao thế?”

Anh nói “Dạ không! Chúng con chỉ muốn cám ơn ba má thôi”

Nói rồi cả hai cũng quỳ xuống dập đầu ba lạy.

“Hải Minh! Con làm gì thế!”

Mỗi lạy cậu đều khóc như mưa “Ba cám ơn sự dạy bảo của ba. Mẹ con cám ơn mẹ đã yêu thương chăm sóc cho con. Con không thể báo đáp được những tình cảm đó cho ba mẹ, con bất hiếu xin ba mẹ tha thứ”.

45. Chương 45: Phong Lâm Bặt Sạch

Sáng hôm nay tâm tình của Thiên Dương rất lạ, anh chẳng màn dậy sớm đi làm cứ thế ôm chặt Phong Lâm không cho cậu rời giường. Phong Lâm muốn nói rồi lại thôi. Tối qua Thiên Dương đứng trước mặt cậu nói rằng ngày mai xin cậu dành cho anh một ngày. Phong Lâm rất muốn hỏi tại sao. Thiên Dương nói tiếp “Anh muốn một ngày trọn vẹn được ở bên cạnh em”. Phong Lâm tất nhiên rất buồn cười với cái lý do củ chuối đó đến khi nhìn sắc mặt thâm trầm của anh lòng cậu có cái gì đó không yên cứ như hai người sắp phải xa nhau thật rồi.

Phong Lâm véo mũi Thiên Dương trả lời “Được rồi! Mèo nhỏ của tôi”

Ánh mắt Thiên Dương khi nghe Phong Lâm chấp nhận lời của anh cũng không thấy một chút vui vẻ, anh bắt giắc kéo cậu vào trong ngực mình, vuốt nhẹ lên mái tóc bồng bênh thoang thoang hương xà phòng nhẹ nhẹ.

Phong Lâm lúc đầu cũng chống cự ít nhiều lại bị Thiên Dương càng xiết chặt hơn thôi. Nhìn sâu vào đôi mắt anh cậu thấy một tia cảm xúc khó nói nên lời vì thế cậu yên ổn không nhúc nhích nữa. Đến khi Thiên Dương đã biết chắc rằng Phong Lâm không còn cự tuyệt anh, lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn được khắc tinh xảo, anh nói “Tặng cho em”, nắm lấy bàn tay của cậu anh đeo chiếc nhẫn ấy vào vậy mà cậu vẫn không cảm nhận được một chút niềm vui sướng. Tâm cậu cảm thấy bất an, mọi thường Thiên Dương tình nghịch là thế nhưng tối hôm nay anh lại bỗng trở nên chín chắn hơn, mềm mỏng hơn còn có nói những lời khiến người nghe phải một trận tim đập loạn.

“Anh..”

Lật qua lật lại bàn tay cậu, anh muốn ngắm kỹ chiếc nhẫn này thật rất đẹp khi đeo trên tay Phong Lâm, khẽ vuốt nhẹ đôi vai anh quay sang nhìn cậu cười, nụ cười pha lẫn chút tiếc nuối “Anh sắp phải đi rồi”.

Tim cậu đập thình thịch, gương mặt thoảng chốc cũng lặng đi, cậu không nghĩ rằng Thiên Dương đi nhanh như thế. Thời gian hai người ở chung với nhau cũng chỉ vốn vẹn có hai tháng, hai tháng thật sự là quá ít, ít đến nỗi Phong Lâm chưa kịp nhận ra mình đã có hay không có tâm ý với người ngồi bên. Đôi mắt khẽ thùy xuống, cậu tựa vào vai anh nói “Khi nào?”.

“Tối mai”

Cậu không nói gì nữa, lặng yên cảm nhận từng khoảnh khắc trôi đi như dòng nước lũ. Chỉ lẳng lặng nghe anh giải bày.

“Anh đã tìm được Hoàng tử Long Phương rồi”

Nỗi Hoa Cuộc 185

Aùn Mẫing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

“”

“Dù muốn hay không muốn, dù có tìm được hay không thì khi cậu ấy mười tám tuổi

Hoàng tử Long Phương cũng trải qua một trận cuồng phong.”

“..”

“Cậu ấy sẽ chết nếu không có anh giúp”

“..”

“Và có thể anh sẽ không còn ở lại đây nữa”

“..”

“Phong Lâm! Anh.”

Lòng cậu chùng xuống, khóe mắt phấp hồng, sóng mũi cũng trở nên cay xè, cậu hít một hơi nói “Anh không cần quan tâm đến tôi”.

Thở dài một hơi, đầu anh tựa vào đầu cậu, bàn tay cũng vỗ về vai cậu. Từ khi đến tương lai anh cũng đã thay đổi, cũng giống như Xà Vương cố chấp nín giữ tình cảm giữa hai thế giới.

“Anh xin lỗi! Nếu có thể anh mãi mãi muốn ở nơi này..với em”

“Đã nói anh không cần quan tâm đến tôi..hức.mà.”

Giọt nước mắt đầu tiên khóc cho người mình yêu mến đã khiến Phong Lâm nhận ra được tình cảm của chính bản thân mình. Nhớ lại lúc Thiên Dương mới xuất hiện đây thôi mà nay lại sắp sửa rời xa cậu rồi, ký ức cứ như cuốn băng quay chậm. Cậu tức giận, cậu thiên vị, cậu chăm sóc, cậu cười đùa với Thiên Dương.

“Tại sao anh lại xuất hiện trong cuộc đời tôi khi mà lúc tôi từ bỏ tình cảm

đầu tiên của mình..tại sao..tại sao anh không đến sớm hơn tại sao..”

Mỗi câu nói cậu đều đánh vào người Thiên Dương, trách móc có, đau đớn có. Anh nhìn cậu khổ tâm như thế thật sự cũng không biết phải nói gì, anh ngồi yên mặc cho cậu đánh, đánh rồi cậu lại khóc nức nở.

“Harg..harg tại sao”

“Phong Lâm! Em.em.anh xin lỗi.”

Nỗi Hoa Cuộc 186

Aùn Mẫing Coù Theả Cheát Ngồôoi Nồu

Trách rằng số phận quá trêu ngươi con người mà thôi. Tối đó, anh yên lặng ôm lấy cậu. Một đêm hai người không ngủ.

“Hôm nay..ừm.anh..”, Phong Lâm hai má ửng hồng lấp bắp hỏi.

Xoa đôi má của cậu, anh tiến lại gần đến khi hai đôi môi kề sát nhau, cảm nhận được hơi thở của nhau, anh nhẹ nhàng hôn xuống, cắn lấy cánh môi hồng nhuận ướt át. Tình cảm cứ thế dâng trào như ngọn núi lửa, cậu ghì chặt lấy anh, đáp lại anh, cuồng dã và mãnh liệt.

Nếu bây giờ hỏi rằng cậu muốn gì nhất. Có thể cậu sẽ trả lời rằng cậu muốn làm gì

đó, cái gì cũng được để có thể đánh dấu anh từng xuất hiện trong cuộc đời của cậu.

Cởi ra tấm áo vương bận trên người cậu xuống đôi vai, anh trượt từ cổ cậu đến xương quai xanh rồi lại cẩn nhẹ tại cậu. Cậu nhắm lại đôi mắt cảm nhận sự hiện diện của một người làm cậu đau đớn nhất. Một cơn đau từ phía dưới truyền đến, đôi chân mềm cậu chau lại khó chịu.

Từng giọt mồ hôi lăn dài trên cơ thể hai người, một sự ngọt ngào nóng bỏng, cơ ngực phập phồng, cậu rên rỉ từ từ tiếp nhận vật thể vào trong người.

“Ừ.”

Cậu cắn chặt môi kiềm nén từng đợt từng đợt đau đớn truyền đến.

“Phong Lâm.Phong Lâm..”

“Ừhah”

Mặt trời cũng đã lên tới đỉnh đầu, lúc này anh mới tiếc nuối rời khỏi cánh môi của cậu, nằm trên người cậu thở gấp.

“Em.Ổn chứ”

Gương mặt cậu tái nhợt, thật sự nơi ấy rất đau. Nhưng lại nhìn sắc mặt lo lắng của anh cậu cũng không đành lòng.

“Tôi.à khôngem ổn”, cậu nở một nụ cười nhẹ gần gương nhích thân một chút cũng khiến cậu nhăn mặt, thật khó khăn mới có thể nép vào ngực anh.

“Em muốn hôm nay chúng ta làm gì đó có ý nghĩa, để sau này nhớ đến anh em cũng sẽ không tiếc nuối vì”

Vuốt nhẹ lưng cậu, anh nói “Vì sao?”

Nỗi Hoa Cuộc 187

Aùn Mẫing Coù Theỏ Cheỏt Ngồoỏi Nồu

Một ngón tay thon dài cậu gầy gầy cái hạt tiêu của Thiên Dương trả lời “Vịiem thật sự đã từng yêu anh”

Thiên Dương nhìn ngón tay cậu vẽ loạn có chút buồn cười rồi lại vì câu nói của cậu làm anh xót xa.

“Anh mới đến tương lai không rõ nơi này, em dẫn anh đi đâu cũng được”

Phong Lâm nằm trong ngực Thiên Dương suy nghĩ một chút rồi nói “Em thật ra cũng không biết đi đâu, ít khi nào em ra ngoài chơi nên.”

Thiên Dương nghe cậu nói thở dài “Haiz! Chi bằng chúng ta tiếp tục đi, làm tới tới luôn cũng được, anh thấy như vậy chắc em sẽ vui hơn ấy chứ..ai.da.”

Phong Lâm ném ánh mắt tức giận, ngắt cho Thiên Dương một cái rễ đau vào hông, “Cho anh nói lại lần nữa”.

“Àthìvậy mình dẫn mèo con đi chơi địnó cũng cần có bạn chứ ha ha ha”

Xem như Thiên Dương thức thời biết đổi chủ đề, Phong Lâm nhìn vào trong góc có căn nhà nhỏ còn có một cái đuôi mèo cũng nho nhỏ đưa ra bên ngoài. Phong Lâm nói “Vậy cũng được”.

Anh trở người một cái chẳng may làm Phong Lâm nhăn mày một chút, chỗ đó còn rất đau. Thiên Dương hốt hoảng sờ má Phong Lâm quan tâm hỏi “Em có sao không?”. Phong Lâm đánh vào ngực anh vài cái xấu hổ nói “Anh nghĩ có đau không?”.

Thiên Dương đưa tay ra sau đầu cười hề hề “Biết vậy làm em khỏi còn cảm giác luôn”.

“Anh.”

Phong Lâm giận dữ quay mặt lại đưa lưng về phía anh, cho nên anh không thể thấy được rằng Phong Lâm mặt đỏ như gấc còn trong lòng thì sấm chớp ì ùng ‘Anh ấy thật là không hiểu người ta gì cả. mà mình cũng có hơi ai. không nghĩ nữa. Phong Lâm ơi Phong Lâm. mà thật sự có yêu người đàn ông trước mặt không. haiz’.

“Phong Lâm! Em có sao không?”

Cả thân người run nhẹ, Phong Lâm tự ái quay lại hét lớn khiến Thiên Dương giật cảm mình, “Em không sao”.

Khóe môi anh co giật, trên đầu chảy vài sợi hắc tuyến rồi, nhìn người nằm trước mặt nói không sao mà phía dưới có vết gị đỏ màu đỏ lấm lem trên tấm chăn trắng ngần,

Nơi Hoa Cuê 188

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngỗôoĩ Nỗu

khỏi nói cũng biết Phong Lâm ngượng chín người rồi vội đại cái gối che đi mông mình.

“Khụ. ha ha ha.”

Bàn tay cậu run run, đầu cũng nổi vài sợi gân rồi, Phong Lâm bật dậy chọi cái gối vào người nào đó gây ra hậu họa còn cười được. Thiên Dương tất nhiên cười đến chảy nước mắt nha, chụp vội cái gối cậu ném anh đứng dậy vươn vai một cái sau đó bế cậu vào phòng tắm lau rửa những vết hoan ái trên người cả hai.

“Anh nói này! Em nên ăn nhiều một chút, người gì mà gầy thấy xương luôn hà”

Hơi nước bốc lên làm khung cảnh mờ mờ ảo ảo.

“Em ăn nhiều lắm chứ, nhưng mà anh nghĩ sao nói em gầy hả? Em cũng được bảy mươi kg đó”

“Úc! Hèn gì anh bế em đến mỗi cả tay”, hai đuôi chân mày Thiên Dương chùn xuống thành hình chữ ố, đôi mắt cũng vậy cứ như điều Phong Lâm nói là sự thật hiển nhiên.

Phong Lâm bị vẻ mặt của Thiên Dương làm cho tức chết mà, cậu cầm lên cái vòi hoa sen vắn nước xối lên người anh. Tất nhiên bao nhiêu nước đó làm sao gây khó dễ được cho Thiên Dương chứ. Anh bắt lấy cánh tay cậu, ngoạm lấy đôi môi đỏ mọng trước mặt nhằm đáp trả lại những tia nước mà cậu xối vào anh.

“Ưm ưm”

Hai người lại ở trong phòng tắm làm năm sau lần gì đó, đến nỗi tác giả ngồi kế bên cũng đếm không kịp. Haiz! Tác giả che mặt, máu mũi cũng muốn cạn rồi đành để lại phía sau lưng mình mặc cho hai người muốn làm gì thì làm.

46. Chương 46:

“Hải Minh!”

“Anh Giang em đã chuẩn bị tâm lý rồi không sao đâu. Nếu có kiếp sau em muốn chúng ta vẫn là một đôi tình nhân hạnh phúc”

Chỉ còn khoảng một tiếng nữa là đến giờ hẹn với Thiên Dương tại cây cầu dài bắc qua con sông rộng. Anh hít sâu một hơi ôm chặt cậu vào lòng, đưa mắt nhìn lên trời xót xa nói “Nếu em quên anh, anh sẽ tìm mọi cách giúp em nhớ được anh. Còn nếu em biến mất anh cũng sẽ biến mất theo em”.

Nước mắt lăn dài trên má, cậu thút thít trả lời “Không được! Hoàng tử Long Phương cũng rất thích anh, nếu anh chết rồi cậu ấy sẽ làm sao? Anh! Đối với anh, Hoàng tử Long Phương trong lòng anh có không?”.

Giang đầu thối hơi bất ngờ về câu hỏi của Hải Minh, tâm anh chùn xuống, thật sự anh có cảm giác với Hoàng tử Long Phương không sao, có chứ nhưng anh muốn có trọn vẹn cả Hải Minh nữa. Có thể anh tham lam đó cũng là quá yêu mà thôi.

“Anh”

“Anh phải hứa với em chăm sóc Hoàng tử Long Phương cho thật tốt”, nhìn sâu vào đôi mắt của anh cậu chưa xốt nói.

“Được! Anh hứa”, lời nói buốt đắng con tim anh.

Tại một nơi nào đó.

“Phong Lâm! Anh phải sắp đi rồi”

Ngồi vắt chân lên bàn cậu vừa lột vỏ bưởi vừa xem ti vi, không thèm liếc mắt đến con mèo nào đó, cậu trả lời “VẬY đi nhanh đi”.

Thiên Dương thất vọng, hai cái tai mèo cũng sụp xuống buồn thiu, “Người ta sắp đi rồi, em không còn lời gì nói với anh sao”.

Phun ra hột bưởi, cậu chép miệng “Tôi thì có lời gì nói với anh”.

Mặt của Thiên Dương càng trở nên thối quắc, cả cái đuôi mèo cũng không còn ngoe nguẩy nữa, “Em thật vô tâm mà. hức”.

Nhìn lên đồng hồ treo trước mặt khiến anh càng buồn hơn, Phong Lâm vì thế chính là không đành lòng, người ta nói khẩu xà tâm Phật, Phong Lâm không muốn chia tay mà khóc sụt sùi đến nỗi màn hình tivi còn tấm tấm mấy giọt nước mắt.

Ngày Hoa Cuộc 190

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Nồồ

“Nhanh lên! Hoàng tử Long Phương gì đó đang chờ anh kìa”

“A

~ Thật là! Phong Lâm, anh nói này. Nếu em không đi cùng với anh sau này em đừng có hối hận đó”

Lại một hột bưởi khác được Phong Lâm phun ra chẳng may nó bay trúng cái phet vào giữa trán Thiên Dương. Đầu Thiên Dương nổi vài sợi hắc tuyến rồi, đưa lên ngón tay gỡ cái hột bưởi xuống, anh nói “Hoàng tử Long Phương mà anh thường nhắc đến chính là Hải Minh mà em quen đó”.

Lần này không phải là hột bưởi nữa mà có luôn cả nước ép bưởi và những thứ Phong Lâm đang nhai đều bay vào mặt Thiên Dương.

“Khụ.khụ.ừm Thiên Dương..anh không sao chứ.”

Nếu bây giờ anh nói không sao chính là nói dối nha, nhưng vì đó là Phong Lâm nên Thiên Dương dù có bị một xô nước tiểu hay một chậu phân chó đổ lên đầu anh cũng sẽ nói “Không sao! Rất mát”.

Phong Lâm ngượng chín mặt vội lấy cái khăn lau cho Thiên Dương.

“Khụ.Phong Lâm.đây là giẻ lau nhà mà”

Nhìn lại cái khăn trên tay mình có hơi đen đó, cũng có hơi hương rách rách tí ẩy mà. Phong Lâm cười hề hê ánh mắt trống lảng.

“Thế mình cùng đi nha..hahahatôi cũng muốn nói chuyện với Hải Minh một chút”

Đến điểm hẹn cả Thiên Dương và Phong Lâm được chứng kiến một màn chia tay lâm li bi đát dẫm cả nước mắt, thật sự nếu có ông đạo diễn nào đi ngang qua đây bắt gặp hình ảnh trước mặt, khỏi phải nói không

cần trải qua công đoạn chọn diễn viên hay kịch bản gì đó cứ thế mà quay lại khúc này thêm thắt vào tình tiết thành phim chiếu rạp chắc chắn thu được bội tiền.

Thiên Dương quay sang nhìn Phong Lâm, “Mình cũng như thế đi”.

Một cú đâm tọa lạc vào một bên mắt của Thiên Dương, cậu xoay người đi về phía giữa cầu. Bầu trời ban đêm thật quang đãng, vì bây giờ là gần mười hai giờ cho nên người đi đường cũng không còn nhiều, ngẫu nhiên cũng có vài chiếc xe tải chạy trên cầu.

“Hải Minh à!”

“Anh Giang!”

Nhại Hoa Cuộc 191

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồồi Nồu

“Hải Minh!”

“.”

“.”

Phong Lâm thật sự rất muốn lại nói chuyện với Hải Minh một vài câu nha, dù gì Hải Minh cũng từng là người mà cậu yêu thương nhất trước khi Thiên Dương xuất hiện chiếm trọn trái tim của cậu. Thiên Dương thấy Phong Lâm đứng cứ chần chừ không chịu bước đến, liền vỗ vai cậu an ủi.

“Người ta đang thăm thiết mà! Cậu đừng phá hạnh phúc nhỏ nhoi còn lại của bọn họ”

Đắm vào ngực anh một cái, cậu liếc mắt quay lại cũng ôm chặt lấy Thiên Dương “Anh cũng bảo trọng”.

Haiz! Cuối cùng cũng ôm được người yêu vào lòng rồi nha, Thiên Dương có chút

thỏa mãn, bàn tay cũng không an phận trượt lên trượt xuống giữa hông Phong Lâm.

“Oác”

Lại một cú đâm khác tọa lạc vào bên mắt còn lại của mèo nhỏ Thiên Dương rồi, Phong Lâm từ trong ngực Thiên Dương cảnh cáo “Anh còn bày trò nữa thì đừng trách tui”.

Được rồi chỉ một nụ hôn nữa thôi, Phong Lâm yếu lòng chiều theo Thiên Dương, hai người hôn nhau đến nỗi có người khác xuất hiện kể bên mà cũng không hay.

“Phong Lâm.anh.”, Hải Minh hốt hoảng gương mặt cũng hiện vẻ khó tin nhìn Phong Lâm và Thiên Dương đang thân thiết với nhau.

Phong Lâm một trận chấn động, liền cất lực đẩy Thiên Dương ra mặt cũng đỏ hơn cả trái gấc, Phong Lâm ấp úng nói “Hải Minh. thật rạch ròi”.

“Thật ra chúng tôi đã XXX với nhau rồi”

Bốp! Bốp! Bốp!

Thiên Dương bị Phong Lâm hết đánh rồi lại đạp, trong lòng Phong Lâm tức giận quát “Bà nội cha anh mà! Cậu gì không nói anh lại đi nói cái câu thẹn đến thế hả! Tối nay tôi sẽ cho anh khỏi về quá khứ gì đó luôn! Hừ! Hừ!”.

Hải Minh chính là ngư ngạc lăm, còn Giang đầu thối thì ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt. Cuộc chia tay giữa bốn người bọn họ sao lại trở nên vui vẻ và thanh bình thế này.

Nhại Hoa Cuộc 192

Aùn Mẫng Còu Theỏ Cheỏt Ngồồi Nồu

(Lời của Thiên Dương: “Thanh bình cái con khỉ! Không thấy tôi bị đánh sao?”)

Lời của Tác giả: “Tại anh mà”)

Tiếp câu chuyện. Sau khi Phong Lâm đánh hã hê đến lúc nhìn lại thì Thiên Dương đã bất tỉnh.

Giang đầu thối nói “Phong Lâm cậu ra tay thật độc ác”.

Hải Minh nói “Phong Lâm, dù gì anh và anh ta cũng quan hệ với nhau rồi có cần đánh anh ta đến bất tỉnh không?”.

Phong Lâm bị nói có chút áy náy, lại nhìn con mèo nào đó nằm dưới đất cũng một trận hồi hận ngồi xuống đỡ Thiên Dương để lên đùi mình, sau lại ngắt một cái rễ mạnh vào hông Thiên Dương.

“Anh đừng có mà giả bộ chết với tôi! Anh còn không mau dậy tôi ném anh xuống sông thật đó”

Tức thì hai mắt Thiên Dương mở ra miệng cũng giương ra nụ cười lấy lòng “Anh sao có thể dễ chết như vậy chứ”.

Mặc kệ tên nào đó, Phong Lâm đứng lên phủi tay ngược ngừng nói “Hải Minh không ngờ cậu lại là Hoàng tử Long phương”

Hải Minh xấu hổ rụt mặt nhìn xuống đất “Thật ra em cũng mới biết đây thôi! Mà anh và Thiên Dương từ khi nào”.

“Ainói ra cũng dài dòng lắm”, Phong Lâm nhanh nhẩu đổi chủ đề nếu không sẽ chui xuống lỗ mất, “Thiên Dương vì đến đây tìm cậu cho nên hai tháng nay anh ấy sống ở nhà tôi và”

“Và hai người đã XXX”

Phong Lâm đen mặt, cái chủ đề không trong sáng này sao cứ mãi quanh quẩn vậy chứ, “Khុờừmmà tại sao Thiên Dương nói rằng cậu không thể nhập lại một

thể với Hoàng tử Long Phương anh ấy cũng có giải thích cho tôi biết rồi”

Hải Minh thoáng buồn. Phong Lâm thấy vậy liền xoa đầu cậu an ủi “Mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

“Ừm! Em cảm ơn anh”

Bên này.

Nhại Hoa Cuộc 193

Aùn Mãĩng Còu Theỏ Cheỏt Ngồỏoỉ Nồủ

Thiên Dương khoác vai Giang đầu thối hai người ngồi chồm hổm cùng nhìn xuống mặt sông phẳng lặng, Thiên Dương nháy mắt một cái nói nhỏ “Xà Vương lát nữa mày nhớ bảo vệ tao nghe chưa?”.

Giang đầu thối có chút khó hiểu, bèn hỏi lại “Tại sao?”

“Ai! Thì lát nữa mày sẽ biết mà nhớ đó dù có xảy ra chuyện gì mày nhất định phải bảo vệ tao”

Anh đưa mắt nhìn lên trời sau lại nhìn thẳng bạn bên cạnh hết sức năn nỉ mình trong lòng có chút tính toán.

“Đừng nói với tao là việc Hải Minh và Hoàng tử Long Phương nhập lại thành một là nói dối nha”

Thiên Dương méo miệng, vò đầu cười hê hê “”Mày cứ nghĩ vậy không! Anh em với nhau sao tao lại gạt mày chứ. Nói đi mấy ngày nay mày với Hoàng tử Long Phương

có xảy ra chuyện gì không?”

Giang đầu thối có chút bối rối hai tay cũng không biết diễn tả như thế nào chỉ dùng một chữ đáp lại lời của Thiên Dương, “Tuyệt!”.

Thiên Dương thức thời hiểu được thằng bạn đang nói về cái gì, anh cũng bật ngón cái ra nói “Tao cũng rất tuyệt”.

Hai người ôn lại chuyện mấy ngày nay vui vẻ với người yêu như thế nào, hạnh phúc ra làm sao. Cuối cùng Thiên Dương nói một câu khiến Giang đầu thối nghếch mặt “Thật ra Hoàng tử Long Phương và Hải Minh đã nhập lại làm một lâu rồi”.

Giang đầu thối lắp bắp kinh hãi, chân tay cũng rụng rời. Ở bên cạnh Hải Minh mấy ngày nay ban đêm anh cũng không thấy Hoàng tử Long Phương xuất hiện nữa, đầu Giang đầu thối chính là một trận thối mắc nha.

“Sao tao không hề hay biết”

Thiên Dương xì mũi, “Mày làm sao biết được, vui vẻ quá sao còn tâm mà để ý”

“Mày cứ vậy, trêu tao hoài. Nói! Có phải mày gạt tao việc Hải Minh sẽ biến mất và

Hoàng tử Long Phương sẽ mất trí nhớ không?”

Thiên Dương ngồi chồm hổm tay khoác qua vai Giang đầu thối chụm đầu nói nhỏ “Thật ra mày phải cảm ơn tao mới đúng”.

“Cái gì?”

Ñạoi Hoa Cuộc 194

Aùn Maĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoỉ Ñồù

“Mày yên lặng nghe tao nói! Thật ra tao biết mày nhin lâu rồi nếu không giải phóng sẽ bị ghen chết, vả lại hôm tao gọi điện cho mày định nói là phương pháp để Hoàng

tử Long Phương và Hải Minh nhập lại thành một thể phải có tác nhân”

“Tác nhân?”, Giang đầu thối có chút khó hiểu nhìn thằng bạn có phần gian xảo hơn mình.

“Đúng vậy! Kê lỗ tai lại đây ..”

Nghe xong cái phương pháp đó Giang đầu thối cảm nín không nói nên lời được luôn, nếu để Hải Minh biết được mọi việc không diễn ra như cậu tưởng có phải anh mang trọng tội lừa gạt không. Haiz! Cũng tại con mèo này hết không chịu nói sớm ra hại anh không biết giải thích thế nào với Hải Minh đây.

“Mày thấy sao? Cảm ơn tao đi”

Anh liếc mắt nhích người ngồi bệch xuống đất, mặt nhăn nhó nói “Cảm ơn cái con khỉ! Mày hại tao thì có”

Thiên Dương cảm thấy vui vẻ vì thằng bạn dài thồn lòn đang ở thế bí.

“Thì mày nói là chúng ta XXX nên mới có thể giúp Hoàng tử Long Phương và cậu nhập lại thành một. Vậy thôi”

Ném viên đá xuống sông, Giang đầu thối hậm hực “Mày nói nghe hay lắm. Có điều”

Đột ngột một tiếng nói phía sau vang lên “Có điều làm sao?”.

Thôi chết rồi! Cả hai người một là Xà Vương một là Miêu Vương lại vì giọng nói của hai người khác ở phía sau mà mồ hôi chảy ròng ròng. Phong Lâm bẻ tay kêu răng rắc tiến lên một bước. Hải Minh tay cầm con dao mới được tác giả đưa cho cũng tiến lên một bước.

“Hai người hay nhỉ? Bày mưu tính kế thật là kỹ lưỡng mà, hại hai người chúng tôi còn tin là thật”, Phong Lâm lại tiến thêm một bước.

“Giang đầu thối! Anh nói gì tôi sẽ biến mất hả còn có dụ dỗ tôi..dụ dỗ tôi.”

“Không! Là dụ dỗ chúng tôi phải ..”, Phong Lâm nói thêm.

Xà Vương liếc mắt về phía Miêu Vương sau đó câu cổ anh nói “Hải Minh! Em phải tin anh! Mọi chuyện đều do con mèo này gây ra, anh cũng là người vô tội”.

Ñạo Hoa Cuùc 195

Aùn Mãĩng Coù Theỏ Cheỏt Ngồồoĩ Ñồu

Thiên Dương thật sự muốn đánh chết cái thằng phản bạn cầu nhân tình mà. Thật là hối hận vì đã giúp Giang đầu thối còn mình thì phải chịu trách nhiệm này nữa. Thiên Dương hai tay xua xua trước mặt chối biến “Phong Lâm, em bình tĩnh nghe anh giải thích”.

Mặt Phong Lâm chính là không có từ nào để diễn tả chính xác cảm xúc bây giờ”Anh đừng có ở đó mà nguy hiểm nữa. Tôi nay tôi không đánh chết anh tôi không thể bỏ qua được cơn giận này”.

Tình thế thật là ngàn cân treo sợi tóc, Giang đầu thối và Thiên Dương cứ thế nhận mọi cáo buộc từ hai người yêu, đúng có, sai cũng có, phóng đại sự việc cũng có, chính là hai anh không được cãi lại.

“Anh nhận! Anh nhận tất cả là anh sai”, Thiên Dương toi tả sau khi bị Phong Lâm xử đẹp.

“Hải Minh! Anh bị o.a.à không.là anh sai.”, Giang đầu thối đầu lẩy lắt bịHải Minh bóp cổ lắc qua lắc lại đến sắp gãy rồi.

Cả hai người đàn ông không hẹn mà gặp, Thiên Dương bị Phong Lâm đánh một cái vào má trong khi miệng thì xệch, lưỡi cũng le ra, nước bọt cũng bắn vài giọt cũng không quên nháy mắt với Giang đầu thối một cái. Còn Giang đầu thối trong lúc Hải Minh ra sức lắc, đầu anh ngoẹo sang một bên, lưỡi cũng lè ra ngoài liền đáp lại Thiên Dương cũng nháy mắt một cái.

Sau khi Phong Lâm và Hải Minh đánh đến mỗi tay vừa mới nổi lỏng ra tức thì Giang đầu thối và Thiên Dương bật dậy lấy sức lực cuối cùng chạy thật nhanh. Nếu trong tình cảnh này bạn còn ở đây chịu đòn chắc chắn bạn bị ngu đến đầu thủng lỗ rồi. Chính vì thế Hải Minh và Phong Lâm xách dép đuổi theo một con mèo và một con xà chạy marathon trong đêm trăng sáng vành vạnh.

“Giang đầu thối!!!!!! Anh đứng lại cho tôi!”

“Dương đầu ngốc!!!!!! Anh còn chạy nữa tôi sẽ giết chết anh .a”

Hai người phía trước đồng thanh “Án mạng có thể chết người đó”

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-mang-co-the-chet-nguoi-do>